

R COLECȚIA
ROMANTIC

Sandra Chastain

344

ÎNTÂLNIRE PERICULOASĂ

editura alcris

Editura ALCRIȘ, prin romanele colecției
"NOSTALGIC" vă oferă în zilele de
miercuri, de două ori pe lună, vise ce
nu se destramă odată cu zorii, ci vise
care se împlinesc zi cu zi și vă rămân
alături o viață întreagă.

THE BEST

Sora ei îi recomandase adeseori:

– Nu te ocupa de treburile altora. Închide ochii tăi mari și verzi și nu mai face pe bunul samaritean. Într-o zi, asta îți va aduce neplăceri.

Cu toate acestea, Marilyn Fancher nu reușise nici acum să rămână deoparte. Și iat-o îngrijindu-l pe bărbatul rănit apărut din mare, în fața ei, pe o plajă pustie.

Necunoscutul arăta admirabil, dar era înconjurat de un mister plin de amenințări.

ISBN 973-8251-47-8

PREȚ 16.000 LEI

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

CHASTAIN, SANDRA

Întâlnire periculoasă / Sandra Chastain—București:
Aleris, 2001.

p.; cm. — (Romantic)

Tit. orig. (eng): A rhapsody of love.

ISBN 973-8251-47-8

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC”

SANDRA CHASTAIN

*Întâlnire
periculoasă*

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

IMPORTANT

Următoarele titluri de carte se pot obține prin sistemul „CARTEA PRIN POSTĂ” – „SC. ALCRIS '91 DIFUZARE” SRL; str. Teodosie Rudeanu, nr. 51, sect. 1, telefon 223.63.07 cu o reducere de 25% a prețului de vânzare. Taxele poștale vor fi suportate de editură.

Nr. crt.	Titlul cărții	Colectia	Nr.	Pret vechi	Pret de cumpărare
1.	Interludiu	El si Ea	267	9.000	6.750
2.	Un bărbat în uniformă	El si Ea	270	9.000	6.750
3.	Apel de urgenta	El si Ea	271	9.000	6.750
4.	Furtuna	El si Ea	272	9.000	6.750
5.	Așteptarea	El și Ea	279	10.000	7.500
6.	Alături la neaz și la durere	El si Ea	291	10.800	8.100
7.	Camionul lui Mac	El si Ea	292	10.800	8.100
8.	Vreme furtunoasă	El si Ea	294	10.800	8.100
9.	În căutarea fericirii	El si Ea	295	12.000	9.000
10.	Dragostea nu e doar în basme	El si Ea	296	12.000	9.000
11.	Norocul începătorului	Romantic	266	9.000	6.750
12.	Vis de dragoste	Romantic	267	9.000	6.750
13.	Îți mai aduci aminte de mine?	Romantic	268	9.000	6.750
14.	Inaccessibila Anne	Romantic	269	9.000	6.750
15.	Seducție totală	Romantic	270	9.000	6.750
16.	Suveniruri	Romantic	271	9.000	6.750
17.	Comoara din Kivos	Romantic	272	9.000	6.750
18.	Dragoste după căsătorie	Romantic	273	9.000	6.750
19.	Fericiri pentru totdeauna	Romantic	278	10.000	7.500
20.	Logodnă falsă	Romantic	292	10.800	8.100
21.	Când destinul se joacă	Romantic	293	10.800	8.100
22.	Cuibul dragostei	Romantic	299	12.000	9.000
23.	Castelul dragostei	Nostalgic	4	12.000	9.000
24.	Masca dragostei	Nostalgic	5	12.000	9.000
25.	Inimă victorioasă	Nostalgic	6	12.000	9.000
26.	Priveste, ascultă și iubeste	Nostalgic	7	12.000	9.000
27.	Niciodată să nu răzi de dragoste	Nostalgic	9	12.000	9.000
28.	Lectii de dragoste	Nostalgic	10	12.000	9.000
29.	Flacăra iubirii	Nostalgic	13	12.000	9.000
30.	Din nou în inima mea	Roz	67	9.000	6.750
31.	Măestrul năvălitorilor	Roz	69	12.000	9.000
32.	Jocul dragostei	Roz	70	12.900	9.675
33.	Locul desertului	De Aur	35	9.000	6.750
34.	O lume a răcirii	De Aur	37	12.000	9.000

Capitolul 1

Stelele începeau să pălească la ivirea zorilor; strălucitorul ocean de Hawaii sfâșia încetul cu încetul vălul nopții. În grădină, papagali spărgeau tăcerea cu pălăvrăgeala lor, zburând printre florile care așteptau leneșe căldura ca să se deschidă. Picături de rouă scurgeau pe florile albe ale arbuștilor exotici.

De pe terasa ei, Marilyn Fancher pândea și ea sfârșitul nopții, punându-se ce se întâmplase cu Jeff. Reușise oare să scape? Era scutit și nevătămat? Ochii ei rătăceau pe deasupra pomilor, dincolo de lăczele de lavă închise la culoare, spre marea unde se leptomu linistit două veliere și un iaht. Traulerul plecase acum, dar venise în noaptea aceea și Jeff Thompson se găsea atunci la bordul lui. Nimeni n-o va convinge de contrariu.

Se gândea la orele care tocmai trecuseră, atât de prezente în memoria ei, și pe care se părea că le re trăiește. De data asta, însă, stătea așezată cuminte pe terasa ei. Atunci când zărise vasul de pescuit, ascară, se afla în căutarea de specimene marine abandonate de marea. Închise ochii și-și aminti.

Marea ambarcațiune cenușie nu era de prin părțile acelea. De obicei, toate celelalte nave de pescuit se întorseseră la bazele lor

la sfârșitul după-amiezii, pentru ritualul cântăririi peștelui prins. Câștigătoarea primea permisiunea să ancoreze lângă piață și echipajul să se odihnească, în timp ce celelalte erau nevoite să meargă la docuri. Nici unul nu va ieși înainte de zorii zilei următoare și cu toate acestea, unul dintre ele rămăsese pe mare, în întuneric.

În fine, își spusese ea atunci, nu era treaba ei. Aplecată asupra unei crevase pline de apă, îndreptase fasciculul luminos al lanternei sale asupra unei anemone de mare de culoare roz. O pusese cu delicatețe într-o pungă de plastic, împreună cu puțină apă de mare. O va studia în laboratorul ei din Maryland, la întoarcerea din vacanță.

O pală bruscă de vânt răvășise părul ei lung, castaniu-roșcat; părea însufletit de o viață proprie și se zbătea, neascultător, sub eșarfa de mătase albă. La ce bun toate aceste eforturi? se întreba ea. Nu va obține niciodată acea înfățișare angelică de fotomodel, foarte naturală la sora ei, Sue, întruchipare gingașă și perfectă a femeii; de la vârsta cea mai fragedă, Marilyn avusese înfățișarea unui băiețoi.

Purtase blugi de când era mică, în timp ce sora ei se îmbrăca în rochii din organdi. Se convinsese, încetul cu încetul, că așa vrusese natura: organdiul nu era recomandat nici pentru cățărarea în pomi, nici pentru urcarea pe cal.

Astăzi, Sue se mulțumea să fie soția răsfățată a unui judecător din Washington, în vreme ce Marilyn își împărțea timpul între predarea biologiei marine și supravegherea unui adăpost pentru animale abandonate sau maltratate. Sue își petrecea timpul reproșându-i un asemenea mod de viață, la fel ca mama ei, care-i repeta fără încetare aceleași recomandări: „Ai douăzeci și nouă de ani, aproape treizeci. Ar fi timpul să te gândești la viitorul tău.. la căsătorie... la copii. Celibatarii sfârșesc adeseori prin a se simți foarte singuri, iar tu nu mai ești foarte tânără.”

Nu mai era foarte tânără... se gândi Marilyn cu tristețe. Ridicase întotdeauna din umeri, prea puțin preocupată de vârstă sau de frumusețea ei, dar ultimul diagnostic al doctorului i-l făcuse să-și schimbe brusc părerea.

Era atinsă de endometrită — inflamatie a mucoasei uterine — o afecțiune fără consecințe grave dar, dacă voia un copil, era acum serios metocdata, deoarece, altfel, doctorul intenționa s-o opereze.

Închise aceasta o zdruncinase profund.

Gândește-te la asta, adăugase doctorul, și sună-mă când te vei li hotărât.

Într-un fel, acesta era motivul călătoriei ei în Hawaii; dintr-o lăcomie, deplasarea aceasta nu-i alungase neliniștea. Căzuse mai mulți bărbați, dar nici unul nu lăsase vreo urmă în viața ei, iar cariera îi ocupa tot timpul. Nu se gândise niciodată la căsătorie, nici la copii, respingând aceste eventualități într-un viitor îndepărtat. Dar timpul devenise acum inamicul ei și se găsea confruntată cu o hotărâre care i-ar putea interzice pentru totdeauna întemeierea unei familii.

Luna apăruse între doi nori tocmai în momentul când, lupșind cu lacrimile, își întorsese privirea în direcția traulerului. Căzuse dificultățile ei personale la vederea unei uși care se deschidea, lăsând să se vadă un fascicul de lumină. Marilyn îl văzuse pentru prima dată pe Jeff.

El traversase puntea în grabă și se oprise lângă balustradă, privind drept spre ea. Nu putuse decât s-o zărească, luminată de lanterna ei și, în ciuda distanței, simți că o examinează cu un interes senzual. Era cu bustul gol și, când ridică brațele deasupra capului, pielea lui bronzată străluci sub o rază de lună.

Uitând de anemonele ei, Marilyn pusese mâna pe binoclu. Necunoscutul era foarte înalt, astfel că admiră și mai mult conturul dintre umerii lui largi, îngustimea șoldurilor și lungimea picioarelor. Părul lui ciuflit părea negru, trăsăturile feței puternice în tonul aproape întunecat. Era poate polinezian? se întrebă ea.

Necunoscutul plonjase și ea nu-l reperase imediat în apă. Îl căutase cu privirea, dar fără succes. Nimeni nu se scălda în locurile acestea, mai cu seamă noaptea. Coasta insulei Kona - o insulă vulcanică având un sol negru - era prea râpoasă, fără plaje cu nisip alb. Cu toate că în apele ei nu mișună rechini, nimic nu-i putea împiedica să se apropie de locurile acelea.

Atunci, ce se întâmpla? Nu căzuse din întâmplare de pe trauler, îl văzuse limpede ridicând brațele ca să plonjeze. Cu toate acestea, trebuia să se afle în dificultate. Ce să facă oare? Să ceară ajutor la hotelul din apropiere, care dădea spre mare?

Mai bine nu. Sue îi repetase de atâtea ori că își oferea ajutorul în momente nepotrivite și că se lupta pentru cauze pierdute. „N-ai decât să duci pe umerii tăi greutatea întregii lumi, biata de tine, spunea ea. Într-o zi, asta îți va provoca neplăceri. Este foarte frumos să faci pe bunul samaritean dar, oricum ar fi, nu vei putea schimba niciodată lumea. Închide ochii tăi mari și verzi și nu-ți vârî nasul în treburile altora; nu toată lumea va aprecia în mod obligatoriu ajutorul tău.“

Sue avea probabil dreptate. Și dacă acelui bărbat îi plăcea pur și simplu să se scalde noaptea? Își făcea fel de fel de idei imaginându-și altceva. Mai bine să aștepte.

Era însă incapabilă de așa ceva. Tocmai își puna etichete de cauciuc când el își făcu apariția. Se apropiase considerabil și despică apa cu o rapiditate surprinzătoare. Nu avea nici un fel de dificultate: înota repede și bine. Se felicita că nu intervenise, când îl văzu îndreptându-se spre ea. O reperase oare? Venea s-o întâlnească? Ridicol. Imaginația ei o lua razna din nou. Confunda realitatea cu reveria romantică.

Fascicule de lumină țâșniră de pe trauler, cercetând suprafața apei. Îl caută, se gândi ea. Dar de ce oare?

Trei bărbați alergau pe punte, coborau o barcă. Înotătorul era aproape de țărm, dar mișcările lui slăbeau.

Este epuizat, se gândi ea. Distanța era poate puțin mai mare decât i se păruse. El ridica mai greu brațele. Că era sau nu treabă ei, trebuia neapărat să intervină.

De pe vas porniră niște împușcături, izbind apa la câțiva metri de necunoscut. El dispăru sub suprafața apei și Marilyn se aruncă în spatele unei stânci. Ce se întâmpla oare? De ce trăgeau asupra lui?

Întâlni îi bătea gata să se rupă. Ideile se ciocneau în mintea ei. El cauta cu să-l omoare. Pune-te la adăpost. Era oare atins? Ei, bine, mi uita: nu trebuie să duci pe umerii tăi toată greutatea lui!

Un val se sparse de țârm într-o rostogolire de spumă și ea se ridică. Împușcăturile încetaseră la fel de brusc cum începuseră și, acum, apa îi se părea rece și ostilă. Ce se întâmpla oare cu înotătorul? Trebuia neapărat să afle. Ieși din adăpostul ei și-l văzu zbatându-se pe stânci, pe jumătate sufocat.

Este rănit, se gândi ea.

— Pe aici! strigă ea cu voce slabă.

Că să acorde atenție solului zgrunțuros, se lungi și-i întinse mâna.

— Pune-te la adăpost, nefericito!

El se rostogoli și o antrenă și pe ea în mișcarea lui.

— Vrei să ne omoare pe amândoi?

De ce striga oare în felul acesta? Încerca doar să-l ajute!

— Eu...

Nu putu să continue: o mână cu gust sărat se lipise pe buzele ei în timpul rasuflării simțind această prezență atât de plină de viață și de puternică.

— Ascultă, reluă ea când îi dădu drumul, așteaptă, eu...

— Sst!

Îi sprijini capul de bustul lui și se săltă ușor ca să inspecteze

— M-au reperat, zise el. Nu pot rămâne aici.

— Cine ești? De ce te urmăresc?

El se ridică și o ajută și pe ea. Prezența lui îi plăcea, dar nu și riscul de a fi ucisă. De ce oare nu se explica? De ce n-o pune la curent cu regulile jocului? Măcar să fi fost vorba de un joc!

— Bine, începu el, momentul este total nepotrivit pentru prezentări mondene, dar nu te teme de mine. Mă numesc Jeff Thompson, lucrez pentru F.B.I. și am descoperit pe vasul acela unele lucruri pe care ocupanții lui ar dori să le păstreze secrete. Acum, iată-te implicată și pe dumneata în treaba asta. Vino.

O luă de mână și porniră spre hotelul situat în partea de sus a falezei.

— Îmi pare rău că te antrenez în treaba asta, dar ai avut ghinionul să te afli în drumul meu.

Ea avea impresia că aude un ecou la avertismentele surorii sale mai mari...

— Așteaptă...

Zgomote noi ajungeau la ei dinspre ocean: zbârnâitul unui motor, voci. Apoi urmă tăcerea, o tăcere totală, prea perfectă ca s-o liniștească.

— Pleacă fără mine, murmură ea. Vei putea să mergi mai repede.

În ceea ce o privea, nu risca nimic, la urma urmei. Nu era în posesia nici unei informații ultrascrete. Ei nu pe ea o căutau. Risca fără îndoială mai mult dacă-l urma decât rămânând acolo.

Simțindu-i rezistența, Jeff o trase spre el cu oarecare bruschete.

— Ești inconștientă! exclamă el. Doar nu crezi că te vor lăsa teafără și nevătămată! Să știi că nu este vorba de o joacă!

Ochii strălucitori fixați asupra ei îi îndepărtară ultimele iluzii.

— Fii sigură că ei nu glumesc. Dacă te găsesc, vor înțelege că m-ai văzut și atunci nu voi mai da doi bani pe pielea dumitale.

De ce oare nu rămăsese în camera ei? În siguranță, departe de orice necazuri! Dintr-o dată, diagnosticul doctorului Carrow își pierde toată importanța. Dacă Jeff spunea adevărul, putea mearsa un glonț în orice clipă.

În atmosferă plutea mirosul plăcut al iasomei și al arbuștilor exotici în floare. Romanticul Hawaii, se gândi cu tristețe tânăra femeie, locul ideal pentru a reflecta asupra dorinței de a avea sau nu copii...

— Stai acolo? întrebă el arătându-i hotelul.

— Da, murmură ea. Camera mea se află la primul etaj, pe partea cealaltă.

Ea îi arată grădina interioară pentru a-i demonstra că n-avea decât câțiva metri de străbătut. El o privi și ea uită pentru o clipă pericolul, gloantele și spaima ei.

— Vei fi în siguranță acolo, spuse el.

El îi trase eșarfa albă, pe jumătate desfăcută. Pe inelarul de la mâna lui stângă strălucea un inel de argint, doi șerpi încolăciți, cu ochi de turcoaze.

— Te-ai speriat foarte rău, fără îndoială, re-luă el cu o voce abătută, dar acum s-a terminat. Întorace-te în camera dumatăle și uită toate astea.

Strecură eșarfa în buzunarul pantalonilor, îi strânse umărul și o împinse în direcția hotelului.

Rămânea pe loc, încă ud, cu părul lipit de frunte, și ea îl găsea straniu, viril și în același timp vulnerabil.

Dintr-o dată, înțelese pe de-a-ntregul grija lui de-a o pune la adăpost. Și el? Dacă spunea adevărul, dacă făcea parte din F.B.I., atunci era în pericol. Din moment ce așa stăteau lucrurile, cum să fugă și să-l abandoneze următorilor lui?

— Și dumneata?

— Nu-i nimic, eu sunt obișnuit.

El aruncă o privire peste umăr.

Marilyn nu crezu nici un cuvânt. Nimeni nu se poate obișnui cu împușcăturile.

Barca ajunsese la țarm.

— Fugi repede, acum, zise el.

Tremura de frig.

— Și uită toate astea. Nu mai ești implicată. Uită chiar că m-ai văzut.

Să-l uitate? Pe el? Știa deja că era imposibil. Niciodată nu-l va putea uita.

— Nu te pot lăsa așa.

— Nu te neliniști pentru mine. Dispari repede, pierzi un timp prețios!

Ea refuză însă să-l abandoneze. Scutură din cap. Ea care își dedica viața apărării animalelor în suferință, cum ar putea să întoarcă spatele unei ființe umane aflate în dificultate?

— Camera mea e acolo, zise ea luându-l de mână.

Îi arată o terasă la mezanin.

— Nu rămâne aici, te vor găsi.

El ridică din umeri.

— Mă voi descurca.

Ea îl privi o clipă, pe el cel atât de puternic și în același timp atât de expus, și dori să-l ajute. El își atrăsese deja destule riscuri.

— Nu te cred, zise ea.

Marilyn îl sfida de la înălțimea celor o sută șaiszeci și patru de centimetri ai ei.

— Nu mai face pe supermanul și urmează-mă!

În ciuda diferenței de statură dintre ei, nu părea absolut deloc impresionată. Jeff Thompson nu-i inspira teamă.

— Nu.

El scutură din cap și pe fruntea lui se prelinseră picături de apă.

— Nu vreau să te amestec și mai mult în povestea asta. Este periculos.

— Prea târziu. Chiar dumneata ai spus că ar putea să se lege de mine, dacă m-au văzut. De aceea, mi-e teamă să rămân singură, iată!

Într-un fel, era aproape adevărat: avea tot atata nevoie de protecția acestui bărbat cât avea și el de a ei. De altfel, se va simți în pericol atâta timp cât el nu va fi în siguranță. Trebuia să rămână împreună. I-o striga instinctul.

Jeff o obligă să ridice bărbia și-i cercetă insistent fața. Avea degete cu bătăături și ea le simți asprimea pe pielea ci.

— Ești încăpățânată!

Aruncă o privire spre stânci și-și încruntă sprâncenele.

— De fapt, nu mai am de ales, vor ajunge aici dintr-un moment în altul. Accept cu recunoștință invitația dumitale. Să mergem.

Ea îl luă de mână și traversară peluza alergând în direcția ușilor de sticlă. Parterul fațadei devenea primul etaj în partea dinspre mare, din cauza pantei terenului. Se furișară printre tufișurile care mărgineau terasa și ajunseră în cameră.

Picioarele lui goale, rănite de stânci și de pietriș, pășiră cu usurare pe mocheta groasă. Abia intrată, Marilyn întinse automat mâna să aprindă lumina.

— Nu, murmură el.

Jeff împinse apoi zăvorul.

— Aprinzând lumina, le atragi cu siguranță atenția. Este preferabil să rămânem deocamdată în întuneric.

O briză ușoară umfla perdelele, dar el o împiedică din nou să intervină.

— Lasă-le. Nu face nimic ce ar putea să-i facă să remarcе această cameră. Să stăm liniștiți.

Ea dădu brusc drumul mâinii pe care o ținea: simțise un lichid cald.

— Sângerezi! exclamă ea.

— Sst! Mai încet!

— Dar ai nevoie de un doctor.

— Mai degrabă nu. Ar fi cel mai bun mijloc de a fi reperați.

Își duse mâna la umăr și nu-și putu stăpâni o strâmbătură, ca și cum abia în clipa aceea își descoperea rana.

O cuprinse dorința de a-i mângâia fața, de a șterge toate ridurile de durere, această expresie de om obișnuit de mult timp cu suferința.

— Nu este decât o zgârietură superficială, zise el.

Vocea lui puternică se îndulci ca prin farmec.

— Nu te teme. Nu este grav, pot să mă ocup singur de ea. Mi s-a întâmplat de mai multe ori. Poți să-mi dai un prosop?

Ea îi indică baia, în spatele lui.

— Dar, adăugă ea, chiar dacă este superficială, o rană trebuie să fie mai întâi curățată.

— Ai un antiseptic?

— Alcool de nouăzeci de grade.

— Perfect.

La lumina lunii, ea luă din baie o mănușă de toaletă, două prosoape și sticla cu alcool. Când se întoarse în cameră, Jeff stătea în fața ferestrei și supraveghea peluza.

Ea se apropie de el.

— Iată...

El se întoarse atât de brusc încât Marilyn tresări și sări înapoi.

— Iartă-mă, zise el, obișnuința. Nu te mai apropia niciodată tiptil de mine.

Jeff îi puse liniștitor o mână pe braț.

— Tremuri! constată el. Nu te teme. N-am să-ți fac nici un rău!

Ea tocmai asta se întreba. La urma urmei, ce știa despre el?

Bărbatul îi luă mâinile și i le strânse cu efuziune.

— Îți mulțumesc pentru ajutorul dumitale. Nu voi sti niciodată cum să-ți mulțumesc.

Îi duse mâna la buze.

— Ești atât de dulce, atât de drăgută. N-as putca niciodată să-ți fac vreun rău.

O trăsesse încet spre el și, închizând ochii, Marilyn își rezemă capul de pieptul lui. Se simțea atât de bine cu el! Rămânea cu toate acestea o enigmă pentru ea, amestec surprinzător de agresivitate și de tandrețe. Vru să răspundă mângâierii lui și-i puse mâna pe umăr, dar își aminti de rana lui.

— Să ne ocupăm de rană, zise ea îndepărtându-se. Îmi trebuie lumină.

— Să mergem în baie.

El se aseză pe marginea căzii și ea îndepărtă sângele cu apă caldută. Avusese dreptate, glonțul nu făcuse decât să zgârie ușor umărul, dar o infecție rămânea încă posibilă. Marilyn curăță cu spumă de săpun, apoi clăti. Jeff, crispat, nu spunea nimic. Mereu acest orgoliu masculin, se gândi ea. De ce să nu arate ce simte? Avea impresia că îngrijește o statuie de piatră, o statuie care sângera.

— N-am să-ți reproșez nimic dacă te vei plânge, zise ea.

Privind în sfârșit acest bust în lumină, distinse pe el cicatrice, mici urme albe sub părul negru. De unde proveneau ele, se întrebă tânăra femeie, când le căpătase? Voia să știe mai multe despre el, voia să știe tot.

— N-am de ce să mă plâng, pentru că nu-mi faci rău.

Îi luă încheieturile și le întoarse ca să-i studieze palmele.

— Ai mâini foarte mici și foarte blânde.

Ea nu-și putea lua privirea de la pieptul lui; dorea să-și treacă degetele peste pielea tăbăcită, să atingă cicatricile și să șteargă astfel orice amintire a durerii.

Ca și cum îi citise gândurile, el își puse mâinile peste ale ei, ca să le păstreze aproape de inima lui.

— Mici și dulci, murmură el cu vocea lui profundă, ca dumneata.

Străbătută de un val de bucurie senzuală, văzu trecând prin ochii lui Jeff Thompson același elan de pasiune greu de stăpânit. O va săruta. Dorea ca el s-o sărute.

Sângele pe care-l văzu curgând din nou pe mâna lui o readuse la realitate.

— Vezi, zise el cu un aer dezamăgit, stric tot de ce mă apropii.

„El își cufundă ochii în ai ei, cu sprâncenele încruntate.

— A trecut atâta timp, mărturisi el, de când!... N-am văzut o femeie...

Incontestabil, o dorea, dar simțea între ei un obstacol pe care nu reușea să-l definească. Prevedere? Teamă? Sau încerca s-o avertizeze asupra unui risc?

— Nu trebuie să mă privești în felul acesta, reluă el, este prea... ești...

Jeff închise ochii și-și trecu degetele prin părul rebel, apoi se întoarse fără să spună nimic.

Mă respinge, se gândi ea. Oricare ar fi fost motivul, asta îi spunea că mersese prea departe, că, în ciuda întregii lui recunoștințe, nu avea nevoie de ea.

Evident. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. De ce s-ar interesa de ea un bărbat atât de seducător? Dacă cel puțin ar fi avut frumusețea lui Sue...

— Să termin ceea ce am început, zise ea ca să-și ascundă stânjenala.

Luă sticla cu alcool.

— Dacă te doare, să nu te superi pe mine.

Îi era groază să-l facă să sufere. Intuitiv, simțea că avusese de mai multe ori parte de asta.

Când turnă lichidul pe rană, el nu schiță nici un gest. Ea ghici doar că strângea din dinți și nu făcu nici un comentariu.

În timp ce improviza un pansament cu prosopul, el se destinse.

— Nu face figura asta! exclamă el zâmbind. Mai bine vorbește-mi despre dumneata.

— Nu-i mare lucru de spus. Mă numesc Marilyn Fancher și predau biologia marină în Maryland.

— La universitate?

— Da, la Baltimore.

El ridică uimit o sprânceană.

— Cunoști regiunea?

— Sunt din Washington, răspunse ea, unde am început, de altfel, să lucrez în spatele unui birou.

El zâmbi.

— În uniformă completă și cu program. Moartea, ce mai!

— Dar dumneata, acum, nu riști mai mult moartea?

— Cel puțin, nu mai am timp să reflectez.

Stranie remarcă, numai dacă gândurile lui nu sunt imposibil de înfruntat. În acest caz, pericolul și acțiunea îi serveau drept refugiu. Înțelegea fără greutate ce înseamnă să vrei să fugi de probleme. Încercase ea însăși; din păcate, însă, fără succes!

— Ești epuizat, spuse ea. Poate că rana dumitale nu este gravă, dar ai pierdut mult sânge. Si blugii sunt uzi. Scoate-i.

Îi întinse prosopul mare de baie.

— Pune-ți asta și du-te să te întinzi.

El nu se lăsă rugat.

— Într-adevăr, n-am dormit prea mult în ultimele zile... Fără îndoială, ei nu vor pleca atât de repede, astfel că-ți voi urma sfatul...

Se întoarse în cameră, își scoase hainele ude, își încinse prosopul în jurul mijlocului și se întinse pe pat.

— Nu trebuie să-mi pierd timpul, dar sunt epuizat. Fii drăguță, trezește-mă peste un sfert de oră.

Din fundul băii, ea îi auzea respirația regulată. Ațipise imediat, dar ea nu se încrezu în asta, amintindu-și meseria lui și reflexele fulgerătoare: ar deschide ochii chiar în clipa când ea s-ar apropia de pat.

Marilyn se dezbracă fără să se grăbească, trase pe ea tricoul larg pe care-l purta în loc de cămașă de noapte și veni să se

instaleze în fotoliul aflat în fața ferestrei. El își pusese pantalonii pe spătar și ea își trecu mâna peste el ca și cum contactul cu materialul acesta aspru o putea ajuta să-l cunoască mai bine. Nu simți însă decât o țesătură umedă și mirosul mării.

Îl privi pe Jeff adormit. O rază de lună îi lumina fața liniștită. Fără barba aceasta de câteva zile, ar fi părut foarte tânăr. Oare cum arăta bărbierit? Obrajii lui erau tot atât de tăbăciți de soare ca bustul, maxilarul la fel de pătrat cum părea? Și buzele lui? Își pierdeau oare aroganța liniștită sub sărutări? O va afla oare vreodată?

El se întoarse pe spate și-i fu greu la început să înțeleagă ce murmură:

— Nu... nu...

Apoi vorbi mai tare, destul de distinct pentru ca ea să-i înțeleagă cuvintele:

— Opriți-vă... Lăsați-o în pace.. Nu-i faceți asta... ea nu...

Marilyn încruntă ușor sprâncenele, impresionată de această groază nelămurită, și se repezi spre pat. Se temea încă de oamenii care-l urmăreau? Trebuia să-l trezească, să-l smulgă din coșmarul lui, să-i spună că totul era în ordine, că erau în siguranță amândoi.

Spre marea ei surpriză, nu reuși să-l smulgă din somnul lui. El mormăia cuvinte de neînțeles. Fruntea lui era udă de transpirație și tot corpul îi tremura, scuturat de spasme.

— Jeff, murmură ea mângâindu-i fața, Jeff, trezește-te. Nu-i decât un vis urât! Te rog, Jeff, trezește-te!

El se înfioră și deschise brusc ochii mari, privind-o insistent.

— Ai avut un coșmar.

Marilyn trecu o batistă umedă peste fața lui aprinsă de febră.

— Nu-i nimic, continuă ea. S-a sfârșit.

— Sfârșit?

El se ridică ușor și clătină din cap.

— Mi-ar plăcea să pot spune la fel.

Jeff scoase un suspin adânc, o trase pe tânăra femeie spre el și-i mângâie încet piciorul, ca și cum pielea aceasta catifelată îl liniștea.

— Ea îl lăsa să-i scoată tricoul. Îi plăcuse de el din prima clipă. Cum ar fi putut să-l respingă?

Prosopul de baie se desfăcuse, dezvăluind corpul puternic și dur al acestui bărbat, încă necunoscut pentru ea în dimineața acestei zile. Dar tocmai pe el îl așteptase atât de mult timp, nu se îndoia nici o clipă. Îl înconjură cu brațele, îi mângâie spatele, îl strânse cu o bucurie sălbatică pe care nu și-o cunoștea.

— Oh, Carrie! murmură el. Dulcea mea Carrie, lasă-mă să te sărut și să te iubesc.

Vorbise cu o voce abia auzită, dar Marilyn înțelese totuși.

Cu inima înghețată, îl respinse brusc.

— Eu nu sunt Carrie.

Oare cine era? Revăzu inelul cu doi șerpi încolăciți. Soția lui? În orice caz, o femeie pe care trebuie că o iubea ca s-o cheme într-un asemenea moment. Visul firav explodează ca un balon de săpun.

El se ridicase în capul oaselor și o cerceta cu insistență, ca și cum n-o recunoștea și o vedea pentru prima dată.

Își luă fruntea în mâini, tulburat.

— Bioloaga, murmură el. Ce mi s-a întâmplat? Ce-am făcut? Dumnezeuule, ce-am făcut?

Trei bătaii în ușă o împiedică să răspundă.

Capitolul 2

Pierduți în gândurile lor, tresărind, zgomotul acesta venea pentru ei din altă lume. Încremeniră amândoi și se priviră.

— Sst! șopti el. Nu răspunde. Vor pleca fără îndoială.

Se bătu din nou, de data asta mai tare.

— Domnișoară Fancher?

Bărbatul vorbea încet, prin ușă:

— Stiu că sunteți acolo, domnișoară Fancher.

Jeff își puse degetul arătător peste buzele lui Marilyn.

— Întreabă cine vorbește, dar nu le dezvălui nimic. Spune că dormeai.

Ea încuviință cu un semn din cap, cu inima bătând atât de puternic încât își strânse instinctiv brațele la piept, într-un gest derizoriu de apărare.

— Cine este? făcu ea cu o voce somnoroasă.

— Sam Adams. Fac parte din serviciul de securitate al acestui hotel.

Bărbatul se exprima cu o voce fermă și liniștită.

— Scuzați-ne că vă deranjăm, dar trebuie să ne lăsați să intrăm. Cercetăm toate camerele.

Ea se întoarse spre Jeff, suspinând.

— Este în ordine, șopti ea, e detectivul.

Ce usurare! El ya putea cu siguranță să ajute un agent F.B.I. și să-i asigure securitatea.

— Nu cred, bombăni el. Este fără îndoială unul dintre oamenii lansați în urmărirea mea. Trebuie să plec.

— Dar este detectivul! protestă ea. Îl cunosc!

— Îți voi explica mai târziu. Ai încredere în mine. Rămâi în camera dumată, aici vei fi în siguranță. Ei nu vor îndrăzni să se lege de dumneata în hotelul acesta.

— Ce o să faci?

— Nu te neliniști. Și să nu crezi ce-ți vor povesti. Mai cu seamă să nu le spui că am fost aici.

El îi atinse ușor buzele, dar, de data aceasta, ea a fost aceea care l-a sărutat; însă, abia schițat, sărutul se termina deja.

— Crede-mă... te rog. Ajută-mă!

El îi strânse brațul, apoi alergă să-și îmbrace blugii, deschise ușa cu geamuri și se strecură fără zgomot afară.

Marilyn vru să-l strige, dar se stăpâni.

— Domnișoară Fancher! insistă detectivul, să știți că intrăm.

Ea îl auzi încercând o cheie în broască, dar fără succes, deoarece trăsesese zăvorul.

— Așteptați, mă îmbrac. Dormeam.

Trebuia să-i lase lui Jeff timp să fugă. Aruncă o privire spre peluză, dar el dispăruse, sau se ascundea în tufișuri.

— Sosesc.

Trase în grabă pe ea tricoul și pantalonii. Va încerca să nu-l lase să intre, să discute pe coridor.

Erau trei. Cel din mijloc, mai scund, purta pantaloni de bumbac alb și o cămașă cu flori roșii și albe. Îl recunoscuse imediat după tenul roșcat și după craniul chel.

— Sam Adams, detectiv.

Acesta făcu, după ce se prezentă, un pas înainte și ceilalți doi îl urmară.

— O clipă! zise ea blocând intrarea. Arătați-mi asta.

Îi smulse legitimația din mână și le trânti ușa în nas. Fotografia corespundea, dar cu cât îi putea împiedica mai mult timp să intre, cu atât punea mai multă distanță între Jeff și ei.

— Ce faceți? strigă Adams bătând în ușă. Deschideți!

— Vă verific legitimația.

Ea ridică telefonul.

— Cine îmi poate confirma identitatea dumneavoastră? strigă ea.

Când funcționara de la recepție îi confirmă descrierea detectivului și a misiunii lui, îi lăsa să intre pentru a nu le trezi bănuielile, ultimul lucru de făcut în aceste împrejurări.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea restituindu-i legitimația.

— Suntem agenți federali, de la F.B.I., domnișoară, răspunse unul dintre cei doi bărbați. Un prizonier încredințat pazei noastre a fugit acum trei sferturi de oră.

El cercetă mocheta, se aplecă să atingă petele de culoare închisă.

— Este udă, zise el.

Agenți federali? Un prizonier fugit? Marilyn rămase încremenită. Și dacă Jeff o mințise? Ce să creadă oare?

— Puteti să-mi arătați actele dumneavoastră?

De ce oare nu i le ceruse lui Jeff? De ce se încrezuse imediat în cuvintele lui?

— Nu le avem asupra noastră, zise unul dintre cei doi bărbați, care avea o cicatrice pe bărbie. Suntem în misiune secretă, dar Sam poate garanta pentru noi.

— Absolut, o asigură acesta din urmă.

— Ce spuneți de asta? întrebă celălalt.

În patru labe pe mocheta, adúlmea petele ca un câine o urmă.

Jeff îi ceruse încrederea și ea i-o acordase, fără vreo dovadă, printr-o hotărâre mai mult emoțională decât rațională.

Ea luă un aer disprețuitor.

— Sunt biolog, specializată în fauna marină, și aduc în fiecare zi specimene pe care le adun de pe stânci. Când a început să bată vântul, m-am întors aici.

— Isi caută cu privirea punga de plastic.

— Este ciudat, eu...

— Asta vă aparține?

— Adams îi arăta punga din mâna unuia dintre agenți.

— Am găsit-o pe stânci. Jeff Thompson — bărbatul pe care-l cautam — a trecut pe aici în noaptea asta. Speram că l-ați văzut.

— Aș fi vrut să vă ajut.

— Isi luă punga.

— Mi-am petrecut aproape toate nopțile afară, dar n-am văzut niciodată pe nimeni. Știți cum se întâmplă, oamenii preferă să iasă ziua ca să profite de soare, dar când se lasă seara...

— Adams o întrerupse:

— Da, stim, dar faceți totuși un efort de memorie.

— Pot să vă asigur că n-am observat nimic.

— Cercetă punga de plastic și-i controlează conținutul.

— Mulțumesc; unele dintre speciemenele acestea sunt foarte prețioase pentru mine.

— Cu scopul de a le abate atenția de la mocheta umedă, scoase anemona de mare.

— Priviți exemplarul acesta, nu poate fi găsit decât în Pacific, niciodată în Atlantic.

— Dacă măcar ar putea fi interesați de asta tot atât de mult ca eu...

— Dar ei nu se sinchiseau de fauna marină; ei nu se gândeau decât la urmărirea lor. Bărbatul cu pleoapele grele scotocea în baie și ieși de acolo cu mănuașă de baie cu urme de sânge pe ea, care-i servise să spele rana lui Jeff Thompson.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Ochii lui albaștri, reci ca gheața, o priveau scrutător

— Ea se revoltă.

— V-am spus deja că vântul și soarele nu-mi fac bine, preținse ea. Toată seara mi-a curs sânge din nas.

— Scuzați-ne...

Bărbatul bătu în retragere. Marilyn adoptase, instinctiv, o atitudine bună: cea unei inocente jignite. Cu cât se revolta mai tare, cu atât o vor crede mai ușor.

Îi zări atunci pe Sam Adams și pe bărbatul cu cicatrice deschizând ușa cu geamuri. Trebuia să le abată cu orice preț atenția.

— Ce tupeu! izbucni ea. Îmi inspectați lucrurile după cum aveți chef? Duceți-vă și uitați-vă sub pat, sau în dulap! Vă bateti joc de mine!

— Iertați-ne, răspunse Sam. Dar o facem și pentru siguranța dumneavoastră, domnișoară.

Ea abia îl auzea, atât de tare striga o voce în capul ei: nu-i lăsa să iasă, nu-i lăsa s-o facă, nu-i lăsa să-l găsească pe Jeff! Îl vor uide dacă vor pune mâna pe el.

— Nu este nici acolo! strigă ea, la capătul răbdării. Ar fi trebuit s-o știu, totuși! N-a fost niciodată la mine și am să mă plâng de această pătrundere abuzivă în camera mea.

Înaintă spre ei pentru a-i obliga să bată în retragere.

— Acum, ieșiți de aici!

— Este un om periculos.

Adams o împinse fără menajamente ca să se repeadă pe terasă.

— Priviți! strigă el brusc. Acolo!

Ceilalți doi ieșiră în urma lui și ea rămase singură înăuntru, albă la față ca varul. Îl găsiseră! Nu se putea ascunde în altă parte decât în tufișurile acelea.

— Domnișoară! o strigă detectivul. Priviți tufișurile acelea strivite! Ca și cum au fost călcate în picioare de cineva...

Se apropie de ei, usurată.

Si ce-i cu asta? Adresati-vă grădinarului!

Aadar, sărise înspre partea de jos a peluzei, cu riscul de a se prăbuși de stâncile falezei. După toate aparențele, riscul era mai mic decât să cadă în mâinile acestor trei brute.

— S-ar fi putut adăposti pe terasa dumneavoastră fără să știți, amarcă detectivul pe un ton care exprima îndoiala. Acum trebuie să fie departe.

Se întoarseră cu toții în cameră și detectivul închise ușa.

— În orice caz, reluă el, dacă se va întâmpla să apară, nu uitați să ne sunați.

Îi întinse o carte de vizită.

Iată numărul meu de telefon. Omul acesta este periculos. Dacă se întâmplă să-l întâlniți...

Își trecu degetul mare de-a curmezișul gâtului cu un gest semnificativ. Înainte de a ieși, el se opri din nou, cu mâna pe clanța ușii.

— Nu vă lăsați înșelată de genul acesta de indivizi. Sunt foarte vicleni și nu ezită să profite de naivitatea unei femei înainte de-a o ucide...

Se opri o clipă, ca pentru a da mai multă greutate avertismentului.

— Noapte bună, domnisoară. Ne pare rău că v-am deranjat. Închideți bine ușa și nu uitați că Thompson este un individ periculos.

Dispărură în sfârșit pe coridor.

Marilyn închise ușa, trase zăvorul și alergă spre terasă. Nu percepu nici un zgomot, nici o mișcare. Jeff dispăruse tot atât de brusc cum intrase în viața ei.

*

*

*

Câteva ore mai târziu, Marilyn privea cerul mov al zorilor de zi, întrebându-se unde se găsea Jeff. Știa că era inutil să-l aștepte

deoarece era evident că nu va reveni. Cu toate acestea, nu se putea împiedica să se nelineștească pentru el. Era oare teafăr și nevătămat? Nu putea să afle rămânând în camera ei. Se hotărî să treacă la acțiune.

Făcu un duș și îmbracă un șort alb și o bluză roz înnodată sub sâni. Tot hotelul era prevăzut cu instalații de aer condiționat dar, îndată ce te aventurai afară, aerul înăbușitor te sufoca.

Era încă devreme, dar, cu toate acestea, cameristele își începuseră treaba. Nu toată lumea era în Hawaii ca să-și petreacă vacanța.

Se va duce să vorbească despre Jeff cu Sam Adams. Un demers foarte firesc după intruziunea lui abuzivă în camera ei din noaptea precedentă. De fapt, risca chiar să fie surprins dacă nu-i puneă întrebări.

Se îndreptă spre recepție, unde dimineata își bea în mod obișnuit cafeaua, flecărind cu angajații hotelului. Astăzi, adunarea părea mai însufletită ca de obicei. Două grupuri de turiști sosiseră în același timp și oamenii își primeau cheile camerelor înainte de a lua liftul.

Nevăzându-l pe detectiv, se adresă unei funcționare de la recepție:

— Scuzați-mă. Unde-l pot găsi pe domnul Sam Adams, vă rog?

— Nu lucrează astăzi. Vreți să chem un comisionar?

— Nu, mulțumesc. Voiam să vorbesc personal cu domnul Adams.

— Căutați-l înspre partea portului. Cred că trebuia să arbitreze un concurs de pescuit.

Mulțumi, ieși în grabă din hotel, închirie o bicicletă și plecă, fericită să poată reflecta în timp ce pedala.

Merse pe urmele unui grup de adolescenți care se îndreptau spre una din rarele plaje cu nisip de pe insula Kona.

Trecu prin fața bisericii de lemn și a minusculei plaje unde se opriă adolescenții.

Își parcă bicicleta în apropierea portului, își cumpără un sandwich și cafea și porni să se plimbe în liniște de-a lungul cheiului. Își termină însă micul dejun fără să-l fi reperat pe Sam Adams. Își croi drum printre pescari. Era ora cântăririi cotidiene a peștilor.

Un bărbat înalt și brunet, cu ochelari negri de soare, discuta cu o polineziană așezată în spatele unui birou de vânzări. Când o mai pe Marilyn, el încheie rapid conversația și se cufundă în lectura regulamentului afișat nu departe de acolo, întorcându-i intenționat spatele. Ca și cum dorea s-o evite. Era ridicol, își spusese în sine ea. De ce oare s-ar teme necunoscutul acesta s-o întâlnească? Numai dacă...

Simți un șoc neașteptat. După felul în care se mișca, i se păru că îl recunoaște pe... Jeff. Alungă însă repede această idee. Chiar dacă avea pielea bronzată, părul era prea bine tuns, fața prea bine rasă. Măcar dacă i-ar putea vedea ochii... Dar nu, nu putea fi vorba despre el; își vârâse în cap să se gândească la el. Reușise oare să scape? Numai Sam Adams putea răspunde la această întrebare.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă femeia aplecându-se peste biroul ei.

— Poate. Îl caut pe Sam Adams.

Polineziana parcurse o listă de nume.

— Sam Adams..., repetă ea.

Marilyn bătea nerăbdătoare cu degetele în lemnul biroului, fără să-l slăbească din ochi pe bărbatul care continua să studieze regulamentul afișat pe panou.

— Nu, răspunse în cele din urmă femeia zâmbind. De fapt, nu l-am văzut de ieri.

Îi întinse un blocnotes și un creion.

— Dacă vreți să vă lăsați numele, îi voi spune că l-ați căutat.

Marilyn scutură din cap. Nu era nevoie să-i arate un interes atât de mare.

— Nu, mulțumesc. Nu este nimic urgent. Îl voi vedea mai târziu.

Se răsuci pe călcâie, cu impresia neplăcută că este urmărită. Trecând prin fața unei mașini, văzu în parbrizul acesteia imaginea bărbatului care se întorsese și o urmărea din spatele ochelarilor cu lentile negre. Ca să-și ascundă tulburarea, își continuă plimbarea și ajunse la capătul cheiului, unde era legat un vas cu fund plat de sticlă. Se urcase de mai multe ori pe el, atât de frumoase de văzut erau apele limpezi ale oceanului, luminate de reflectoarele vasului. Sub picioarele pasagerilor se dezvăluia o floră mișcătoare, corali, pesti multicolori. Îl cunoștea acum pe căpitan și pe Chuk, unul dintre oamenii echipajului, student la cursul ei, anul precedent, la universitatea de vară din Honolulu. Acum, el executa plonjări pentru distracția turiștilor, căuta corali și hrănea peștii de sub fundul de sticlă al vasului.

Sări la bord ca să-l întrebe dacă explorase vreodată bariera albă de corali din spatele hotelului. Dar nu-i ascultă răspunsul, surprinsă să-l recunoască pe unul dintre călători. Cu o oră în urmă, se ținea în preajma ei, când se afla la recepția hotelului. După aceea, drumurile lor se încrucișaseră deja de patru ori. Era prea mult ca să fie vorba de o simplă coincidență.

Cât despre bărbatul cu ochelari negri, el intră chiar în clipa când aruncă o privire în direcția lui.

Nu, își spuse ea cu fermitate, bărbații aceștia nu urmăresc probabil decât să lege cunoștință cu ea. Evenimentele prin care trecuse astă-noapte o făceau prea nervoasă.

Urcă pe bicicletă și porni prin oraș în căutare de suveniruri: cercei pentru Sue, o cămașă hawaiiană pentru Dave, cumnatul ei, o mască pentru Bobby, fiul lor. Aranjă cumpărăturile în pungi de plastic și porni spre hotel. Poate că Adams se întorsese între timp. Soarta lui Jeff o preocupa din ce în ce mai mult.

Adams nu era acolo, dar de data asta află imediat unde se găsea: la închisoare. Tot hotelul, de la director până la ultimul angajat, era în fierbere.

— Este extraordinar! exclamă funcționara de la recepție.

Îi fi întinse un ziar tinerei femei.

— Dumneavoastră voiati să-l vedeți, în dimineata asta, nu-i așa?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Citiți.

Marilyn nu se lăsă rugată. Sam Adams și alți doi bărbați tocmai fuseseră arestați de poliție. Îi recunoscuse în fotografie. Nu exista nici o îndoială! Așadar, Jeff îi spusese adevărul. Ce ușurare!

— Extraordinar, nu-i așa? comentă funcționara. Cine ar fi crezut asta despre Sam?...

— Pot să păstrez ziarul? întrebă Marilyn.

Se va simți mai bine în camera ei, pentru a căuta informații despre Jeff.

Nu găsi însă nimic altceva. Recitise de trei ori articolul, dar nu exista nici o mențiune despre el. Poate în ediția de seară, dar nu avea curajul să aștepte până atunci. Voia să afle noutăți fără întârziere.

Ieși ca o furtună din camera ei, tocmai la timp ca să-l vadă dispărând la colțul coridorului pe individul misterios de dimineată. Din ce în ce mai straniu... De ce parte era oare? Să fi fost un prieten al lui Sam Adams? Cuprinsă de îngrijorare, sau de spaimă, nu mai știa prea bine, deoarece nici încrederea și nici curajul n-o mai susțineau, se întoarse în camera ei și răsuci de două ori cheia în broască.

Și acum? Preocupată la început numai de siguranța lui Jeff, începea, poate fără temeii, să se teamă pentru a ei. Ce să facă? Recitise nervoasă rândurile care-i atrăseseră atenția chiar de la început: „Orice persoană care poate furniza informații despre acești oameni este rugat să anunțe F.B.I.“

Urma un număr de telefon.

Formă numărul. Putea furniza unele informații, cerând în schimb altele. Si nu avea oare nevoie de protecție împotriva celor

doi necunoscuți care o urmăreau începând din dimineața asta?

Îi răspunse un oarecare agent Simonson și ea percepu un sunet intermitent care-i spunea că discuția lor era înregistrată.

— Am citit articolul din ziăr, zise ea după ce-și declinase identitatea, și aș vrea să obțin vești despre Jeff Thompson.

La capătul celălalt al firului urmă o tăcere, apoi avu impresia că se vorbea cu receptorul acoperit cu palma. Urmă un declic. Cineva ridicase un alt receptor?

— Puteți să-mi repetați numele? întrebă Simonson.

— Jeff Thompson. Știu că era căutat noaptea trecută de Sam Adams. Ce face?

— Regret, nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Ce voia să spună? Doar nu era nebună! Visa oare, rătăcită în labirintul unui coșamar lipsit de logică?

— Ascultați, Jeff Thompson a venit în camera mea noaptea trecută. L-am ajutat să scape și acum mă tem că sunt urmărită.

— Rămâneți la aparat.

Receptorul fu acoperit din nou cu palma și Marilyn ghici o conversație cu voce scăzută. Și apoi:

— Domnișoară Fancher, putem să vă asigurăm că nu sunteți în pericol, dar situația este delicată. Nu vorbiți cu nimeni despre Jeff Thompson până când vom relua legătura cu dumneavoastră. Indicați-mi un loc unde v-am putea întâlni astăzi.

Scoase un suspin, ușurată să înțeleagă faptul că i se confirma existența lui Jeff. Slavă Domnului, încă nu pierduse legătura cu realitatea!

— Ei bine, domnișoară Fancher?

— Oh, iertați-mă! Da, bineînțeles.

Nu în camera ei, ci într-un loc unde să nu se simtă prea izolată. Mulțimea putea oricând s-o apere într-un fel sau altul. În momentul acesta, siguranța ei avea întâietate și nu mai știa în cine să se încreadă. Propuse în cele din urmă barul hotelului, la orele șase seara.

Capitolul 3

Intrând în bar, Jeff fu primit cu sunete de ukulele, un fel de chitară specific hawaiiană. Stătu puțin locului, pentru a se obișnui cu întunericul. O chestiune de obișnuință pentru el: să nu înainteze niciodată fără să știe unde puneă piciorul.

Cu toate acestea, venind s-o întâlnească pe Marilyn Fancher, se abătea de la una din principalele lui reguli de viață, aceea de a nu se atașa niciodată de o femeie. Nu pentru că le-ar fi detestat compania, dar se mulțumea cu legături trecătoare, accepti sau refuzi, care nu creează obligații. Cu Marilyn Fancher, lucrurile stăteau cu totul altfel, o noapte cu ea îl putea lega pe viață, ceea ce el n-ar fi putut să facă. În cazul acesta, de ce venea aici? De ce oare nu putuse să stea deoparte?

Desigur, îi era recunoscător pentru ajutorul ei, dar recunoștința nu avea nimic de-a face cu prezența lui aici. Era imposibil să ascundă față de el însuși. dorea s-o revadă, nu se putea hotărî să dispară din viața ei.

După ce fugise din camera ei, se dusesese imediat la cartierul general ca să-și prezinte raportul și să ceară arestarea lui Adams

și a celor doi complici ai lui. Dar ceilalți membri ai rețelei de spionaj reușiseră să fugă. Adams își avertizase oare complicitii înainte de a fi arestat?

Jeff se întreba dacă explicațiile tinerei femei îi convinseseră într-adevăr de inocența ei pe vizitatorii din cursul nopții. Unul dintre ei ar fi putut s-o denunțe bandei. Așadar, se afla sub supraveghere, dar ea nu știa; cu cât știa mai puțin, cu atât se va comporta mai bine. Atunci, de ce se arăta atât de nervoasă?

Cu ocazia întâlnirii lor neprevăzute din port, ea nu-l recunoscuse; se întorsese la timp, ascultând cu desfătare vocea ei calmă și fermă. Îi revedea picioarele lungi, bronzate, silueta aceea zveltă și unduitoare, pielea aceea frumoasă de culoarea mierii, la fel de feminină ca vocea ei. Voia s-o vadă cu orice preț. Era o femeie de neuitat. Atât de independentă, atât de sigură pe ea. La urma urmei, de ce să refuze eventualitatea unei aventuri?

De aceea, la apelul ei, se hotărâse să vină el însuși în loc să trimită un alt agent. Și acum că o revedea, înțelegea că o dorise întotdeauna. Chiar din clipa când îl chemase de pe stânca ei, văzuse în ea salvarea lui și vruse s-o ia în brațe, să-i simtă pielea catifelată. .

Cercetă cu privirea barul pe jumătate gol. Așezată la o masă mică din fundul sălii, ea semna nota de plată și o împingea sub lumânare. Nu-l observase, astfel că-i putea admira pe îndelete părul lung castaniu-roșcat, fața frumoasă, bronzată, luminață de flacăra pâlpâitoare.

Buclele lungi de culoarea aramei îi cădeau mlădioase pe umerii goi care ieșeau din rochia de plajă cu dungi albastre și albe. Jeff zâmbi. Nu semăna deloc cu o profesoară.

Dar nu era o femeie pentru el.

Muzica se opri și se auziră câteva aplauze. Înaintă spre ea, cu impresia că face o greșală. Dar, după despărțirea lor din noaptea precedentă, știa că o va revedea. În mod inexplicabil, se simtea nervos.

Ea își ridică ochii spre el și Jeff citi în ei o tulburare neprefăcută, ca dimineța. pe chei.

— Domnișoară Fancher.

Se opri în fața ei și-i întinse mâna.

Ea i-o strânse mașinal, privindu-l cu ochii măriți, neîncrezători.

— Jeff!

Un surâs de ușurare îi lumină chipul.

— Jeff Thompson.

Slavă Domnului, era teafăr și nevătămat.

— În carne și oase.

Se așază în fața ei și-i întoarse surâsul.

— Erai în pört, de dimineată.

Ea se încruntă, puțin uimită.

— Mi s-a părut că te recunosc, dar păreai atât de diferit și nu mi-ai spus nimic... nici un cuvânt.

Îi purta pică pentru toate temerile pe care le încercase începând cu noaptea trecută. El o auzise interesându-se de Sam Adams și trebuia să bănuiască motivele demersului ei.

— De ce m-ai lăsat fără nici o veste?

— Am să-ți explic.

Îi era totuși greu să-și adune ideile; se aștepta să fie primit cu bucurie și iritarea ei îl deruta.

— Îți dai seama de nelinistea mea? reluă ea. De ce crezi că voiam să-l văd pe Adams? N-am închis ochii toată noaptea, imaginându-mi Dumnezeu știe ce...

Acum că-l știa în afară de pericol, izbucnea și-și descărca asupra lui toate temerile și spaimele prin care trecuse.

— Cum ai putut rămâne postat acolo fără să-mi spui nimic? Nu-ți păsa de ce puteam simți eu, nu-i așa? Cea mai elementară politețe ar fi cerut totuși să...

Politețea era ultima grijă a F.B.I.-ului. Jeff verificase legăturile lui Adams și o scosese pe Marilyn din cauză doar la începutul după-amiezii, exact înaintea telefonului ei.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, dar dacă ai vrea să mă asculți puțin...

— Să te ascult?

Marilyn se ridică brusc în picioare.

— În dimineața asta, eram atât de neliniștită încât m-ai fi putut face să cred orice, dar acum...

Își luă poșeta și-și ridică breteaua rochiei care-i aluneca de pe umăr.

— Sunt încântată să te știu în viață.

Dacă nu s-ar fi stăpânit, l-ar fi pălmuit, dar reuși să se controleze și se îndreptă cu demnitate spre iesire.

— Așteaptă!

Jeff o prinse de încheietura mâinii și o forță să revină la masă și să se așeze. Nimic nu se petrecea cum prevăzuse. Unde era tânăra femeie dulce de astă-noapte?

— Dă-mi drumul!

Câteva minute mai devreme, se bucura să-l regăsească teafăr și nevătămat și acum l-ar fi tăiat bucuroasă în mii de bucățele.

— Nu. Rămâi aici!

Trebuia să se așeze și să-l asculte. Venise să stea de vorbă cu ea și s-o cunoască mai bine. Și apoi, trebuia s-o apere, să-i dezvăluie agentul care fusese însărcinat s-o urmeze discret.

Ochii ei străluceau de mânie. Cine se credea el oare? El dispărea și Marilyn plângea, el revenea și Marilyn zâmbea. Ea uita și ierta.

Marilyn se desprinsese cu un gest brusc.

— Dă-mi drumul sau țip!

De data asta, el îi dădu ascultare, uluit de această furie rece.

Până să-și revină în fire, ea dispăruse. O regăsi în grădină, alergând spre hotel. O depăși, apoi se întoarse ca s-o oprească.

O să mă lași în pace, în definitiv?

Nu mai știa pe cine era supărată cu adevărat, pe Jeff sau pe ea însăși? Când se înfuria, își pierdea toată stăpânirea de sine, tuna și hulgera, se dezlanțuia.

Este toată numai foc și gheață, își zise el. Pentru nimic în lume n-o va lăsa să-i scape.

Îi luă mâinile și le puse pe pieptul lui, ca noaptea trecută; Marilyn îi simți din nou inima bătând sub palmele ei.

— Asta-i prea ușor! protestă ea. Erai acolo, pe chei, râzând de mine, când eu te credeam rănit și pe moarte, undeva...

— Te nelinișteai pentru mine?

— Da, am fost atât de proastă!

— Acum mă știi bine sănătos și iată-te furioasă! Nu înțeleg.

— Ți-ai bătut joc de mine, eu...

Nici ea nu mai înțelegea. De când îl întâlnise pe Jeff, logica fugise din viața ei.

Se comporta ca o ștrengăriță prost crescută și se învinuia teribil, întrebându-se doar cum să iasă cu capul sus dintr-o asemenea situație.

— Iartă-mă, zise el pe neașteptate. Te-am făcut să treci prin momente îngrozitoare. Pot să te invit la cină ca să mă fac iertat?

Îi dădea posibilitatea să iasă cu fața curată. Ușurată, era pe punctul să accepte când o voce interioară îi strigă să fugă cât mai repede. Cu cât se va apropia mai mult de un astfel de bărbat, cu atât risca să-și ardă mai repede aripile. El iubea o altă femeie și ei nu-i oferea decât prietenia lui. Un cadou prea apăsător pentru ea.

— Îți mulțumesc, zise ea, dar nu trebuie să te simți obligat să mă inviți la cină...

— Am dorit s-o fac, pur și simplu.

Îi puse mâna pe umăr și-i mângâie ceafa.

— Îți înțeleg aversiunea, continuă el, dar acordă-mi cel puțin paharul condamnatului.

Părea atât de sincer încât ea nu avu inima să-l refuze și-și plecă ochii, suspinând.

— Îți place bucătăria japoneză? o întrebă el pe un ton vesel. Cunosce un restaurant frecventat de oamenii din partea locului. Este o bună garanție, nu-i așa?

Ar fi bucuroasă să savureze așa ceva, îl asigură ea. Pe durata scurtului drum de parcurs, se convinge că avusese dreptate la urma urmei să accepte. Lipsit de aureola pe care i-o dădea pericolul, desprins de personajul lui de James Bond coborât de pe ecran, Jeff va redeveni un simplu bărbat și se va dezvălui în timpul cinci lor în doi. Poate că va afla adevărul povestii referitoare la Carrie. Când îl va cunoaște în adevărata lui lumină, visurile ei vor dispărea de la sine și ea îl va alunga din universul ei. Știa deja că nu putea să se încreadă în spusele lui.

Își lăsară pantofii la intrarea în restaurant și o chelneriță în chimonou negru făcu să alunece niște panouri de hârtie ca să-i conducă într-un ungher cu vedere spre ocean. Mai multe femei îi urmăriră cu privirea, uitându-se la Jeff cu o admirație evidentă. Acest bărbat aparținea însă unei alte femei, astfel că ea nu simți nici cea mai mică mândrie. Se cufundă în contemplarea oceanului luminat de lună. La vederea câtorva nave, își reaminti brusc traulerul și nu-și putu stăpâni o înfiorare.

Instalarea lor nu însemna scaune, ci perne și o masă joasă. Își strânse picioarele sub ea și luă șervetul cald pe care i-l întindea chelnerița. Când Jeff vorbi în japoneză, Marilyn făcu ochii mari de uimire. Se întoarse spre ea ca s-o întrebe ce voia să bea și ea se hotărî să aleagă sake. Japoneza se înclină și se îndepărtă.

— Mă impresionezi! zise ea. Se pare că vorbești curent japoneza!

Îl cercetă cu atenție. Nu avea nimic oriental, cu toate că părea să cunoască această limbă ca și cum o vorbise toată viața.

— Nu este nimic extraordinar, răspuse el. Am trăit la Tokyo până la vârsta de patru ani. Tatăl meu era pilot de încercare. A fost mutat după aceea în New Mexico, apoi la Berlin...

— Si ai făcut astfel înconjurul lumii.

Un vis vechi pentru ea: își invidia colegii de clasă dusi de familiile lor în țări cu nume seducătoare.

— Ai avut noroc, suspină ea.

— Crezi? Nu puteam suferi viața aceea.

— Cum asta? Să descoperi toate aceste țări este o experiență inestimabilă pentru un copil; pentru un adult la fel, de altfel.

— Da, dacă trăiești pe picior mare. Dar copiii nu se sinchiesc de mondenități și preferă să se poată bizui pe părinți iubitori, un cămin stabil, pomi în care să se cațare...

Ea înțelese ce voia să spună și, în timp ce chelnerița aducea două cești, își reaminti durerea ei la divorțul părinților, când avea doisprezece ani. Păstra totuși amintirea unei copilării timpurii echilibrate, a unui cămin fericit. El nu, se pare.

— Ai preferințe în privința meniului? întrebă el, sau mă lași pe mine să comand?

— Ți acord încrederea mea.

— Este o greșeală, murmură el, o foarte mare greșeală.

Ea șovăi.

— Vorbești despre cină?

— Nu, și o stii foarte bine.

Nu-i plăcea genul acesta de conversație cu dublu înțeles în care, dimpotrivă, Sue și mama ei se pricepeau de minune.

— Îmi urmez intuiția, zise ea fără să-l privească.

— Adevărat?

Tonul lui se voia ironic, dar ea sesiză o urmă de tandrețe.

— Da, și mă înșel rarori.

Ținea prea mult la independența ei pentru a-l lăsa se creadă altceva. De altfel, după moartea tatălui ei, nu se bizuia decât pe ea însăși.

— Și dacă în seara asta intuiția te înșală?

Ea roși și Jeff fu surprins s-o constate. Noaptea trecută, părea atât de sigură de ea, iar în seara asta, în siguranță, se tulbura la cea mai mică ocazie. O găsi ciudată, misterioasă.

— N-are importanță, zise ea vârându-și nasul în ceașca ei cu sake.

Îl privi făcând comanda. Nu se va debarasa de el atât de ușor, la urma urmei. N-avea însă rost să se neliniștească, o simplă cină n-o angaja pe viață.

— Sper că nu te-am șocat, reluă el când chelnerița se îndepărtase.

— Nicidecum. Bărbații pun întotdeauna genul acesta de întrebare! El zâmbi.

— Mă comport, așadar, ca toți bărbații! Nu sunt genul dumi-tale, presupun?

— Deloc.

Nu era oare conștient de puterea lui de seducție? Nu văzuse toate acele priviri feminine ațintite asupra lui când intraseră în restaurant?

— Mărturisesc însă că ești primul pe care-l întâlnesc sub o ploaie de gloanțe.

— Ah!

El se îndepărtă puțin ca să-i permită chelneriței să pună bolurile cu carne și cu salată în fața lor.

— Pot să te lămuresc cel puțin asupra acestui punct, continuă el. Rolul meu în povestea asta s-a încheiat. Tocmai mă descoperiseră pe vas și voiau să mă omore, așa că am sărit în apă ca să scap de ei.

Luă o înghițitură din ceașca lui.

— Nu este mijlocul cel mai agreabil de a petrece timpul, continuă el, dar sunt plătit pentru asta.

Tânăra femeie se înfioră, înghețată de cuvintele lui, și sorbi din ceașcă pentru a-și ascunde emoția.

De ce te urmăreau? Ziarul lăsa să se înțeleagă că era vorba de spionaj.

Într-un fel, da. Și ar fi reușit fără informațiile culese de una dintre legăturile noastre. Un inginer din Seattle furase planurile unui nou avion de luptă ultrasecret și-i ceruse lui Adams să-l puna în legătură cu eventuali cumpărători. Afacerea era practic negociată cu o mare putere străină când m-am prezentat drept un agent din Orientul Mijlociu, pregătit să fac o ofertă mult mai interesantă.

— I-ați prins pe toți?

— Nu, nu pe șeful lor, nici pe agentul străin. Insistasem să nu iritez decât cu ei, dar ceilalți n-au avut încredere și au luat informații despre mine, prea multe informații.

Jeff zâmbi.

— Cunoști urmarea.

— Nu știu dacă imaginația îmi joacă feste, dar am impresia că sunt urmărită. Un bărbat din hotelul meu...

— Nu te neliniști, ești în siguranță. Îți dau cuvântul meu.

Era pe punctul să-l întrebe cum putea fi atât de sigur, când peretele de hârtie alunecă tăcut într-o parte și intră chelnerița. Ea se înclină, aprinse primusul și începu să pregătească *vosenabe*, un fel de brânză topită în vin, cu pește. Miscările ei erau atât de grațioase încât treaba cea mai ingrată, aceea de a tăia legume, devenea un fel de ceremonie. Marilyn o urmărea, fascinată, dar un gând altfel stânjenitor îi stăpânea mintea: și dacă bărbatul pe care nu-l arestaseră îl cunoștea pe Jeff? Nu era oare încă în pericol? Și cel care o urmărea? Încă nu-i putuse vorbi despre el. Îngrijorarea ei se transformă în teamă. Când japoneza se înclină și se retrase, Marilyn era prea bulversată ca să mănânce; se juca neatentă cu alimentele și le privea fix.

— Ceva nu este în ordine?

— Șeful rețelei. Te cunoaște?

— Noi sperăm.

— Cum asta?

Se așteptase la orice, în afară de acest răspuns.

— Dacă mă crede la curent cu identitatea lui, se va agăța de mine și, ca urmare, se va deconspira.

Luă o bucățică de pește între bețișoare.

— Am vorbit destul pentru astăzi despre muncă.

— Dar este îngrozitor! protestă ea împingând la o parte mâncarea.

Dezvăluirile lui îi tăiaseră pofta de mâncare. Și să mai spună că-l credea în siguranță după arestarea lui Sam Adams!

— Uită problema asta! o sfătui el pe un ton ciudat de dur.

Apoi închise ochii, își încrucișă brațele la ceafă și se întinse pe perne.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Rămase tăcut câteva clipe, apoi se ridică brusc și se duse să privească pe fereastră.

— Jeff?

Marilyn se apropie de el și-și puse mâinile pe umerii lui.

— Jeff, ce se întâmplă?

— Ascultă, îți datoram explicații asupra evenimentelor din noaptea trecută, dar există lucruri despre care nu pot vorbi. Nu-mi cere să-ți justific activitatea mea.

— Mă nelinișteam numai...

— Știu, dar nu doresc să vorbesc despre asta.

În cazul acesta, de ce o invitase oare la cină?

— Bun, zise ea, să uităm asta.

Ea strânse din dinți.

— Joacă-te de-a eroii, lasă-te omorât, la urma urmei, ce mă interesează pe mine?

Jeff se apropie de ea și o prinse cu blândețe de umeri.

— Si cu toate acestea îți faci griji, deoarece esti delicată si tandră.

O sărută pe păr, degajându-i fata de șuvițele rebele.

— Si atât de curajoasă... aş fi nebun să nu mă înclin în faţa unui asemenea comori. Dar am nişte obligaţii. Eu nu pot vorbi şi dumneata nu m-ai înţelege. Iartă-mă, te rog.

— Nu este grav.

— Ba da. Nu voiam să te rănesc.

El se dădu puţin înapoi şi-şi trecu degetul peste linia obrazului ei crispat. Marilyn se chinuia să-şi ascundă amărăciunea, dar lara să reuşească. El se califica drept o brută, considerând că era pica sensibilă pentru el.

— Vezi, continuă el, uneori mă iau drept... Ştiu că meseria mea este periculoasă şi dacă încetez să mă gândesc la ea... Dar nu vreau, nu când sunt cu dumneata. Raporturile noastre trebuie să se situeze în afara acestor lucruri. Înţelegi?

— Încerc, dar...

Îl respinse şi-şi luă poşeta. Îi plăcea Jeff, îi plăcea chiar mult, dar nu putea suporta ideea de a fi îndepărtată de o parte atât de importantă a vieţii lui. O considera prea naivă ca să înţeleagă natura muncii lui?

— Mă interesează cu adevărat ceea ce faci.

— Va fi mai bine să nu te mai gândeşti la asta.

— Bine.

Marilyn nu încerca să-şi ascundă nemulţumirea.

— Despre ce ai vrea să vorbim? Despre ploaie şi timp frumos? Mă crezi capabilă să susţin o discuţie de un nivel atât de înalt?

În afară de meseria lui, ce subiecte de conversaţie le rămâneau? Carrie, a cărei existenţă el o dezvăluise cu totul involuntar? Şi Marilyn se îndoia că va accepta să spună mai multe despre ea.

— N-o lua în nume de rău.

— Cum ai vrea s-o iau? Pentru informarea duminică, Jeff, să ştii că detest să fiu redusă la tăcere.

Aruncă o privire cinei practic neatinsă, simţindu-se incapabilă să înghită o cât de mică bucatică.

— Si îmi place și mai puțin să fiu luată drept o proastă. De aceea, îți propun să-ți termini liniștit masa; în ce mă privește, nu mi-e foame. Am să chem un taxi și mă întorc la hotel.

— De ce dintr-o dată graba asta? Pentru că refuz să vorbesc despre profesia mea? Exagerezi puțin, nu găsești?

— Bună seara, Jeff!

Avea o înclinație prea mare pentru secrete și complicații. Cât despre ea, îi ajungeau dificultățile ei ca să se mai încarce și cu ale lui.

— Așteaptă.

El puse niște bancnote pe masă.

— Eu te-am adus aici, te conduc.

În timpul drumului de întoarcere, practic n-au deschis gura, decât pentru a arunca unele observații banale care întăreau atmosfera apăsătoare. Îndată ce Jeff încetini în fata hotelului, Marilyn bombăni un mulțumesc, însoțit de un la revedere la fel de impersonal și deschise ușa fără să-i aștepte răspunsul. După un asemenea fiasco, nu mai voia să audă niciodată vorbindu-se despre Jeff Thompson. Cu atât mai bine! se gândi ea. Viața ei era deja destul de complicată și fără să se încurce într-o legătură cu un bărbat care se încăpățâna să rămână mut.

Se temea totuși că n-o să poată dormi, că se va suci și se va răsuci gândindu-se la el; dar, prea istovită ca să reflecteze, se cufundă rapid în somn.

Capitolul 4

Marilyn n-avea nici un chef să se trezească. Ea visa: se visa cu Jeff pe o insulă tropicală, rupți de restul lumii, înconjurați de apă albastră, palmieri verzi, mii de orhidee, albe și mov, și de copii, copii mici cu ochi negri. De câțva timp, copiii ocupau un loc foarte mare în visurile ei.

Jeff o ținea în brațe și-i vorbea cu blândețe:

— Numai tu, Marilyn, numai tu!

Se simțea atât de bine, plăcerea devenea atât de palpabilă, atât de intensă, încât dorea s-o prelungească. Dar imaginile sublime se risipeau deja, pentru a face loc unei impresii dezolante de gol.

Vru să ignore zgomotul care o tulbura. Cineva bătea cu insistență la ușa ei. Deschise un ochi suspinând, privi în jurul ei, luă ceasul de pe noptieră. Ora opt! Cum îndrăzneau s-o deranjeze la ora asta, în timpul vacanței?

— Cine e acolo?

— Serviciul, doamnă!

— Serviciul?

Nu puteau decât să fi greșit momentul. La o asemenea oră, ar fi trebuit să-și dea osteneala să verifice înainte să bată la ușă!

— Este o greșeală, n-am comandat nimic.

— Camera o sută unsprezece. Nu este aici?

— Ba da.

Trase pe ea capotul, înțelegând că nu va fi lăsată în pace decât după ce va fi văzută.

— Este o neînțelegere.

Trase zăvorul și puse lanțul de siguranță înaintea ușii și o deschide. Scurta ei experiență cu Jeff o învățase să fie bănuitoare.

— Bună ziua.

— Jeff!

Avea o tavă încărcată cu o cană de cafea, cești, farfurii acoperite, și împodobită cu o floare splendidă de hibiscus.

— Micul dejun? întrebă el pe un ton jumătate ironic, jumătate rugător. Pentru doi?

— Nu, mulțumesc.

Avea ochii prea larg deschiși ca să confunde visul cu realitatea și-și amintea mai curând de despărțirea lor din ajun, de mânia ei. Nu ținea s-o ia de la capăt din zorii zilei. Se dădu înapoi, pregătindu-se să închidă ușa.

— Nu, te rog!

Văzându-i expresia feței, hotărârea ei slăbi. Ea putuse să doarmă, el nu, era evident, cu barba din ajun și ochii încercănați. Se simțea de-a dreptul incapabilă să-l dea afară.

— Îți mulțumesc pentru această atenție, Jeff, dar nu este puțin cam devreme?

Îi deschise ușa și el își depuse platoul pe masă. Ea își strânse cordonul capotului. Cu toate acestea, alaltăieri se arătase goală în fața lui fără cea mai mică jenă, dar acum își considera ținuta prea lejeră. Totul se schimbase din clipa când el rostise numele de Carrie. Nu va întreține nici cea mai mică legătură cu un bărbat care nu era liber.

M-am gândit că este preferabil să plecăm devreme, zise el.
— Să plecăm? Unde?

Tom Hazlet, un agent al biroului nostru din Hawaii, pusea un velier și mi-a propus o mică croazieră în jurul insulelor. Vrei să ne însoțești?

Fu? Dar ce va spune prietenul dumitale?

Îmi permite să iau cu mine pe cine vreau. Și eu te-am ales pe duminică.

Ea îl privi cum întinde un șervet de hârtie în loc de față de masă. Își dădea atâta osteneală încât devenea emoționant.

— Dintre altele o mie, nu-i așa? Cu capul pe care-l am!

— Recunosc că ieri arătai mai bine! remarcă el cu malițiozitate.

— Nu așteptam pe nimeni, îi explică ea. De altfel, dimineța, nu capăt figură umană decât după o cafea bună!

— O să țin minte.

El o privi în ochi.

— Pentru data viitoare, adăugă el.

Ea susținu vitejește privirea ochilor lui negri și înflăcărați.

— În cazul acesta, va trebui să vii până în Maryland; plec peste trei zile.

Marilyn deschise ușa cu geamuri și înaintă pe terasă.

— Trei zile? murmură el. Nu este mult.

— Sunt aici de două săptămâni și am văzut aproape tot ce voiam să văd.

— Si ai pescuit un pește mare...

Ea surâse.

— Nu făcea parte din programul meu, dar am înțeles repede că nu eram făcuți unul pentru altul.

— Poate. Dar în noaptea când am avut nevoie de o mână săritoare, erai acolo; n-am s-o uit niciodată.

Ea nu știa prea bine ce aștepta de la Jeff, dar cu siguranță nu recunoștință.

— Oricine ar fi făcut la fel.

— Cafea?

Îi turnă lichidul negru și tare.

— Pentru a-ți da o figură umană, adăugă el. Nu-mi spune nu. Ea luă ceașca aburindă din care se ridica o aromă irezistibilă.

Jeff adusese de asemenea suc de portocale, ouă, cârnați și chifle proaspete.

— Ce ospăț! exclamă ea. Micul dejun în pat! Visul meu!

Ea atacă veselă ouăle.

— Sunt fericit să-ți fac plăcere!

Jeff nu mânca, o urmărea, cu bărbia în palme. În afară de croazieră, el plănuia mii de alte lucruri, dar se ferea să vorbească despre ele, începând să-i cunoască firea impetuoasă.

— Când le-am vorbit lui Tom și Lindei Hazlet despre profesia dumată, începu el, au plănuit să se oprească la una dintre cele mai mici insule, unde vei găsi cu siguranță specimene interesante.

Propunerea aceasta o copleșea. Dorea din toată inima să facă turul acestor insule, dar chiria unui vas depășea cu mult resursele ei. Ocazia era excepțională, astfel că nu putea refuza. *

Jeff o așteptă pe terasă până când ea făcu un dus și se îmbrăcă, apoi, la orele zece se îmbarcau pe *Topaz*, un velier de nouă metri lungime.

Tom Hazlet, un bărbat înalt și blond de treizeci de ani, aducea un răcitor cu gheață pe punte când soseau ei.

— Așadar, iată ajutorul nostru benevol? îi spuse el lui Marilyn întinzându-i mâna.

— Era foarte firesc.

— În orice caz, sunt foarte mulțumit că v-ați aflat acolo.

— Suntem doi, interveni Jeff.

— Trei, răsună o voce.

O femeie scundă și roșcovană, vioaie ca un spiriduș, ieși în clipa aceea din cabină.

— Bună ziua! Sunt Linda Hazlet!

La o sărută pe Marilyn.

Noi tinem toți mult la Jeff, cu toate că nu merită! Veniți să vizitați beciul!

Numca astfel o frumoasă cabină din lemn de pin de culoare deschisă.

— Este preferabil să rămânem aici cât timp se vor descurca ei cu pânzele, îi explică Linda.

Marilyn ar fi preferat să asiste la manevrele care aveau loc pe punte, poate să dea o mână de ajutor, dar se pare că asta nu facea parte din obiceiurile de la bord.

— Jeff a fost acela care a insistat să vin. Sper că nu vă deranjez.

Linda îi întinse zâmbind un ceai cu gheață.

— Bineînțeles că nu! Ținea să fii împreună cu noi. Numai că trebuie să-i lăsăm uneori pe bărbați între ei pentru ca să se pună de acord în legătură cu munca lor.

— Nu mi-a vorbit prea mult despre asta, dar am impresia că este o meserie foarte captivantă.

— Asta este cel mai mic lucru care se poate spune! Tot timpul în misiuni secrete, riscul permanent de a fi descoperit. Câteodată, Tom se întoarce acasă atât de încordat încât își varsă nervii pe prima persoană ieșită în cale — eu, în cazul nostru. De aceea, se închide în biroul lui și ascultă muzică, uneori ore întregi. Este o adevărată tortură pentru ei, și încă și mai rău pentru soțiile care-i iubesc.

Marilyn nu se putea împiedica să se gândească la Carrie, cea care trebuia să-l îngrijească, să-l consoleze pe Jeff cu toată răbdarea de pe pământ. De ce oare nu se găsea aici, cu ei? Era pe punctul să pună întrebarea când Tom își vâră capul și le întreabă dacă aveau intenția să hiberneze toată ziua.

— Nu, răspunse Linda făcându-i cu ochiul însoțitoarei sale, aveam numai nevoie să ne izolăm puțin...

Ea se ridică și-și strânse cureaua șortului. Cele două se așezară în spate, ca să prindă soarele, și Marilyn exclamă de încântare când descoperi patru delfini, trei adulți și un pui, care săreau în jurul vasului.

— Ce frumoși sunt!

Șuieră încetisor ca să imite sunetele pe care le scoteau râșnind din apă.

— Încearcă să comunice cu noi. Am făcut un stagiul de cercetare asupra delfinilor în Noua Zeelandă, la sfârșitul studiilor. Nu sunt animale ca celelalte, ci ființe a căror inteligență este comparabilă cu a noastră. Când aflu că sunt capturați cu năvodul ca niște simpli pești, îmi vine să...Iertați-mă...

Își reveni.

— Nu șovăiți să-mi reamintiți că suntem pe un vas, nu într-o sală de curs.

— Continuă, zise Jeff cu blândețe. Îmi place să te ascult. Este un curs foarte agreabil. Delfinii îți plac asadar atât de mult?

— Sunt atât de prietenoși, atât de inteligenți, nu pot suporta să li se facă rău. Privește!

Când puiul încercă să se îndepărteze de grup, doi adulți îl readuseră în mijlocul lor.

— Nu-l lasă să-și atragă riscuri. Comunică între ei cu ajutorul unui fel de sonar și se anunță unii pe alții de ceea ce văd sau aud.

— Ce fac în momentul acesta?

Doi adulți, față în față, își frecău boturile.

— Își exprimă afecțiunea.

— Ca ființele umane, într-adevăr...

Căldura plăcută care o cuprinse pe Marilyn nu se datoră nicidecum soarelui. Când Jeff vorbea cu vocea aceasta atât de mângâietoare, avea impresia că este atinsă ușor de mâinile lui.

Sunt mai buni decât oamenii, îl corectă ea. Se ajută reciproc și se dovedesc întotdeauna demni de încredere.

În ciuda atracției pe care o exercita asupra ei, Marilyn nu uita de Carrie, barieră de netrecut între ei.

— Nu pleca, ce ți s-a întâmplat?

— Nu-i nimic. Puțină oboseală.

— Te-ai sculat prea devreme?

— Poate.

Marilyn se întinse pe un prosop.

— Îmi place munca mea, dar în vacanță îmi descopăr predispoziții spre trândăvie.

— Nu rămâi în vacanță mai mult de o lună.

— Așa este, dar dacă n-ar fi chiria de plătit, aș încerca bucuroasă.

Turnă ulei de plajă în palme, pregătindu-se să-l întindă pe umeri.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, interveni Jeff.

Îngenunche în spatele ei.

— Destinde-te, mă ocup eu de toate.

Îi eliberă gâtul de șuvițele rebele de păr și aplică uleiul pe pielea ei încălzită de soare.

Marilyn nu-și putu stăpâni un suspin de plăcere la această atingere blândă, abia simțită. În pofida dorinței de a-l vedea continuând mereu, vru să-l oprească imediat. Jeff aparținea altei femei.

Nici un sunet nu ieși însă de pe buzele ei, în timp ce el îi acoperea spatele și apoi picioarele cu balsamul de culoarea chihlimbarului. Clipe divine, care i-ar fi plăcut să nu se mai sfârșească...

— Cine vrea să mănânce? se auzi vocea melodioasă a Lindei.

Marilyn se ridică imediat și întâlni privirea lui Jeff.

— N-am vrut asta, murmură el ca și cum se scuza, dar de fiecare dată când te văd intervine ceva care mă depășește și doresc să te mângâi.

„N-am vrut asta...” exact ce spusese mama ei în ziua când îl părăsise pe tatăl ei pentru unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Eu nu voi face niciodată așa ceva, își jurase atunci adolescenta.

— N-ai vrut să mă împiedici să mă prindă soarele? întrebă ea pe un ton de reproș.

Întoarse capul. La urma urmei, se gândi ea, n-am făcut și nu vom face nimic rău.

— Sper că vă este foame, anunță Linda. Am adus tone de mâncare.

Nu exagera foarte mult. Mâncară cu poftă flecărind vesel cu totii și, două ore mai târziu, cele două femei terminau de strâns totul în timp ce vasul arunca ancora într-o apă atât de limpede încât se ghicea fundul, cu flora lui unduitoare.

Marilyn ar fi dorit să plonjeze imediat în căutarea specimenelor ei. Linda o înarmă cu o bucată bună de pâine ca să atragă peștii.

Ei o devorară curând și ea putu atunci să se deplaseze în toată liniștea.

Înaintă de-a lungul recifului de corali care se termina într-un mic golf populat de alge și de alte plante submarine.

Ajungând pe plajă, se descotorosi de materialele de plonjat și plecă să cerceteze vegetația insulei. Aceasta se limita la cocotieri și ferigi, dar Marilyn prelevă totuși câteva eșantioane.

Se întorcea din mica ei cercetare când îl găsi pe plajă pe Jeff, alb la față de neliniște și de furie.

— Unde te-ai dus? N-ai auzit, așadar, apelurile noastre?

— Nu, ce s-a întâmplat?

— Mă duc să-i anunț pe ceilalți. Ne întrebam ce ți s-a întâmplat. Alergă făcând semne largi în direcția vasului, apoi reveni și se sprijini cu spatele de un palmier.

— De ce te-ai neliștit? Întrebă Marilyn aruncând punga cu esantioane pe nisip. Știai că mă îndreptam spre golf. Ce mi se putea întâmpla?

— Puteai să te îneci, să te agăți în alge, să întâlnești un rechin...

— Pentru un om obișnuit să alerge sub gloanțe, te alarmezi foarte ușor.

— Nu amesteca lucrurile.

Îi luă mâinile și-i privi degetele lungi și delicate.

— Este vorba de sentimentele mele pentru tine.

Genele dese și negre acoperiră o clipă privirea lui bărbătească în timp ce ducea la buze mâinile tinerei femei.

— Ce sentimente?

Aștepta ca el să-i explice locul ocupat de Carrie în viața lui, sperând să nu se eschiveze. Cu toate acestea, Marilyn se temea puțin de răspunsul lui.

— Ești prea mică, ușoară ca un fulg.

O luă în brațe și-i mângâie spatele.

— Dar n-aș vrea să te văd schimbându-te, adăugă el.

— Adevărat?

El zâmbi.

— Adevărat...

Mângâierea lui urmărea încet linia umărului, a pieptului, și ea își reținea respirația, atât de tare o amețea dorința. Cu greu putea să-și ascundă emoția și nici măcar nu încercă, dar o obseda o întrebare, mereu aceeași: cine era Carrie?

Începu prin a îndepărta mâinile tandre care o mângâiau. Dacă-l lăsa să continue, nu va reuși să se țină mult timp de hotărârile ei.

— Nu-mi place să servesc drept substitut, zise ea pe un ton tăios.

— Drept substitut?

El părea sincer uimit.

— Nu înțeleg.

— Și Carrie, Jeff? Eu te interesez numai pentru că ea nu este aici.

— Cine ți-a vorbit despre ea?

Împietrise și intonația glasului său devenise dintr-o dată glacială.

— Și cine îți permite să crezi că ai putea vreodată s-o înlocuiești?

Se întoarse, cu ochii ațintiți spre larg.

— Nu ai nimic din ea. Nu-i semeni absolut deloc.

— Se poate, dar am demnitatea mea și nu voi lăsa pe nimeni să se folosească de mine.

— Ai dreptate.

Cu brațele încrucișate la piept, privea oriunde, cu excepția locului unde se afla ea.

— Nu vei putea niciodată s-o înlocuiești pe Carrie. Nici o femeie n-ar putea s-o facă, asta ar fi prea greu. M-ai împiedicat să comit o greșeală îngrozitoare, mulțumesc.

Apoi, fără vreo altă explicație, plonjă în apă și se îndreptă în grabă spre vas.

Înmărmurită de această atitudine neașteptată, Marilyn rămase la marginea plajei, urmărindu-l cu privirea. Imposibiul să se amăgească, de data aceasta. Jeff nici măcar nu încercase să mintă, să născocească vreo poveste oarecare referitoare la Carrie.

Se așază pe nisip și-și puse capul pe genunchii îndoiți. Numele acesta, murmurat în noaptea aceea, îi distrusese orice speranță. Așadar, era preferabil să încheie cât mai repede. Cu cât va întârzia, cu atât va suferi mai mult.

Își adună lucrurile, cu inima grea, și intră încet în apa caldută, având în cap o întrebare insuportabilă: și dacă Jeff era căsătorit?

Ar fi vrut să nu-l mai revadă niciodată, dar cum să se întoarcă la Kona, în cazul acesta?

Cum Linda o ajuta să se urce la bord, îi văzu pe Tom și Jeff strângând pânzele. Acesta din urmă îi aruncă o privire scurtă și întoarse capul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Linda în cabină. Nu l-am văzut niciodată pe Jeff în starea asta. Ce i-ai făcut?

Marilyn ridică din umeri și începu să-și pună lucrurile în ordine.

— I-am vorbit despre soția lui.

Forța lucrurile rostind intenționat cuvântul „soția” pentru a afla adevărul și răspunsul interlocutoarei ei va fi hotărâtor.

— Carrie? I-ai vorbit despre Carrie? Oh! Nu se poate!

Așadar, nu se înșelase, era căsătorit. În ciuda tuturor aparențelor, continuase până acum să spera că nu este vorba decât de o aventură puțin mai deosebită decât altele, nimic mai mult.

— Și de ce nu? întrebă ea cu amărăciune. Nu înțeleg, dumneata care ești căsătorită, ce-ai spune dacă Tom s-ar interesa brusc de o altă femeie?

Nu va uita niciodată reacția tatălui ei. Fusese complet distrus!

— Nu este același lucru.

Marilyn o privi, neîncrezătoare. Se putea, așadar, ca Jeff și Carrie să formeze din întâmplare un cuplu instabil, cu raporturi zbuciumate, trăindu-și fiecare viața lui? Foarte bine, își răspunse ea imediat. N-are decât să se ducă să bată la altă ușă, genul acesta de aventură nu mă interesează.

Linda urcă din nou pe punte. Rămasă singură în cabină, Marilyn nu reuși să scape de amărăciunea ei. Jeff și cu ea abia se

cunoșteau de două zile și, cu toate acestea, avea impresia că știe totul despre el, că-l cunoaște de foarte mult timp! Nu spuneau oare indienii că, atunci când salvezi viața cuiva, devii răspunzătoare de ea? Fără să-i salveze cu adevărat viața, cel puțin îl ajutase să iasă dintr-o situație periculoasă. Asta explica oare atracția pe care o exercita asupra ei?

O atracție incontestabilă, și ea făcuse o greșală acceptând să participe la această croazieră. Își găsisese excelente motive pentru asta dar, la drept vorbind, își dorea mai ales să petreacă o zi în compania lui. Acum, personajul lui Carrie căpăta consistență, și ea începea să sufere îngrozitor spunându-și că nu-l va mai revedea niciodată pe Jeff.

Aplecându-se spre oglinda de deasupra chiuvetei, observă urme de roșeață provocate de soarele hawaian. Cum era oare Carrie? Foarte frumoasă? Exotică? Fără îndoială. Sotia lui Jeff trebuia să fie foarte deosebită... Marilyn se întoarse ridicând din umeri: la ce bun speculațiile acestea? El o iubea destul ca să se fi căsătorit cu ea, nimic altceva nu conta.

Tocmai își scosese costumul de baie când își aminti că hainele ei rămăseseră pe punte. Înfășurată într-un prosop mare de baie, ieșea din cabină ca să meargă să le caute, când îl văzu pe Jeff.

Îngenuncheat în fața răcitorului deschis, el se ridică brusc.

— Cine ți-a vorbit despre Carrie? o întrebă el pe nepusă masă.

— Tu.

Tremura brusc din tot corpul, tulburată să se afle astfel în fața lui.

— Eu? făcu el, surprins.

Părea neîncredător și în același timp furios; își bătea joc de el!

— În noaptea aceea, în camera mea, îi explică ea cu o voce abia auzită. Vorbeai în somn.

Era foarte clar că nu-și amintea s-o fi ținut în brațele lui și ea nu făcea nimic pentru ca el să-și amintească.

— Ai rostit numele Carrie. Este soția ta, nu-i așa?

Să știe, nu i se părea lucrul cel mai important; voia mai ales să-l confirme el însuși; dar fu cuprinsă de remușcări văzându-l că incremeneste.

— Ascultă, reluă ea cu blândețe. Nu-i nevoie să vorbești despre asta dacă nu vrei. Țin numai să știi că nu vreau să am legături cu bărbați căsătoriți.

— Și dacă n-aș fi?

El se întorsese, gânditor. Marilyn se gândi imediat la scenele penibile dintre tatăl și mama ei. Aceasta pretindea că perechea lor nu era decât un simulacru de căsătorie, ceea ce-i dădea tot dreptul să...

Avea oare și copii? Asta chiar că n-o privea.

El luă liniștit două cutii de bere și plecă fără să aștepte răspuns.

Marilyn adună lucrurile cu lacrimi în ochi și reveni în cabină; când termina de îmbrăcat, apărură Linda:

— Nu știu ce se petrece între dumneata și Jeff, dar el este livid, îi spuse ea tăios.

— Nimic. Numai că eu refuz să am legături cu un bărbat căsătorit.

— Un bărbat căsătorit?

Linda se apropie și-i puse mâna pe umăr.

— Dar Jeff este văduv! Carrie a murit.

Capitolul 5

Dacă Jeff nu era căsătorit, de ce se purta în felul acesta cu ea? Linda ridicase din umeri când Marilyn îi pusese întrebarea.

— Numai el singur, fără îndoială, ar putea să ți-o spună. Dar și eu aș fi curioasă să știu...

Marilyn rămase mult timp singură în cabină, reflectând la această problemă. Jeff știa că ea refuza orice relație cu el din cauza căsătoriei lui. Atunci, de ce nu-i spusese că greșește? Numai dacă nu găsisese nimic altceva ca să scape de ea.

Dar atunci, invitația lui din această dimineață? Răspunsul veni imediat: îi plăcea, dar nu dorea nici o legătură cu ea, numai o aventură, o noapte. nimic mai mult...

Închisă în tristețea ei, tăcu tot restul după-amiezii, oferindu-și fața oceanului și soarelui, străduindu-se să nu se gândească la nimic, mai cu seamă la el, atât de aproape și deja atât de îndepărtat.

La sosirea în port, Linda îi invită pe toți la cină, dar Marilyn refuză politicos propunerea:

— Mulțumesc, dar eu mă voi duce mai curând să dorm. Asta nu te împiedică să accepți, Jeff; eu voi lua un taxi.

— Nu mi-am schimbat obiceiurile din scara trecută, răspunse el cu răceală. Eu te-am adus, eu te duc înapoi.

O luă pe tânăra femeie de braț și-i făcu un semn Lindei:

— Rămâne pe altă dată...

— Când veți dori, răspunse ea. Veți fi întotdeauna bineveniți.

El nu-i vorbi decât după ce Mustangul porni la drum:

— Ești încă furioasă?

— Nu furioasă, obosită.

Marilyn își sprijini capul de spătarul scaunului și închise ochii. Cu cât vorbeau mai puțin, cu atât va fi mai bine: n-ar avea de ascultat alte minciuni.

— De ce te refugiezi în carapacea ta, ca ieri seară? interveni el. Nu-mi lași nici o șansă.

— Nu ne potrivim. Eu detest minciuna și decepțiile care par să facă parte din viața ta cotidiană, ca și din munca ta. O întâlnire accidentală nu duce în mod obligatoriu la o prietenie de nezdruccinat.

— Nu vorbesc despre întâlnirea noastră, ci despre ziua de azi. Ce-i cu tine? Te simți bine?

— Ți-am spus că sunt obosită.

Își coborî pleoapele, își încrucișă brațele la piept și se închise în tăcerea ei. Carapacea aceasta, însă, nu era suficientă ca s-o apere de cuvinte și nici de prezența lui Jeff. Și cum putea oare să admită aceste emoții contradictorii? Pe de o parte, minciunile lui și falsele speranțe cu care o hrănise o făceau să urle de furie; pe de altă parte, ea continua să ardă de dorință! Rămânea tăcută. N-avea decât să creadă ce voia despre ea, nu se va întoarce acasă ducând în bagajele ei o iubire trecătoare de vacanță.

— Țin să mă scuz pentru atitudinea mea de pe plajă, zise Jeff. Opri mașina în parcare hotelului.

— Mi-a lipsit stăpânirea de sine.

— Într-adevăr.

Marilyn deschise portiera reflectând la cuvintele Lindei privitoare la extenuanta meserie a lui Jeff. Ea nu se va dovedi atât de înțelegătoare. Ea n-ar suporta niciodată să-l vadă închizându-se astfel în tăceri morocănoase.

— Bună seara, Jeff.

Înainte să închidă portiera, se aplecă.

— Fii prudent.

— Așteaptă.

Ieși din mașină în urma ei.

— Nu te voi lăsa să te întorci singură.

— Ba da!

Se întoarse brusc spre el, cu brațele de-a lungul corpului.

— Ti-am spus că nu mai vreau să te văd. Adio!

Urcă apoi în grabă treptele peronului.

— Și dacă refuz?

— N-ai de ales.

Merse în urma ei până la intrarea în cameră.

— Mie îmi revine să hotărâsc.

— Nu Jeff, zise ea deschizând ușa. Aici ești acasă la mine.

El intră totuși și închise ușa în urma lui, iar ea se opri și-i întoarse spatele.

— Ieși afară!

— De ce? M-ai primit aici în împrejurări periculoase, de ce să mă alungi acum?

Veni în spatele ei și-i cuprinse talia cu brațele.

— Pentru că ai aflat că eram căsătorit?

Îi simțea respirația caldă în scobitura urechii.

— Nu e cazul să faci exces de pudoare. Nu-mi place să te văd furioasă pe mine.

Marilyn îi simțea mâinile urcând spre pieptul ei și fu tentată o clipă să se întoarcă pentru a se ghemui la pieptul lui. Dar nu trebuia să cedeze, deoarece avea mândria ei.

— Când vei înceta să minți?

Se desprinsese brusc din mâinile lui și-l privi în față.

— Linda mi-a spus adevărul. Nu ești căsătorit!

— Ești la curent?

Ridicase sprâncenele, uimit.

— Atunci, de ce continui să refuzi?

Într-adevăr, de ce? Totul putea fi atât de simplu.

— Încerci să te pui la adăpost. Nu cauți decât o noapte de dragoste. Atâta timp cât te credeam căsătorit, puteai să dispari în momentul dorit, nu riscai să mă atasez de tine. Dar te-ai înșelat, cu n-am nimic dintr-o floare firavă! Sunt capabilă să privesc adevărul în față! Ai fi putut să te lipsești de această punere în scenă! Și toate astea ca să nu mă rănești, oferindu-mi doar o legătură de scurtă durată!

— Marilyn, ești oare oarbă? N-ai înțeles ce simt pentru tine, din prima clipă când te-am văzut în noaptea aceea, pe faleză?

Îi luă fața în mâini.

— Oh, Marilyn!

O sărută cu blândețe.

— Dulcea, curajoasa mea Marilyn! Cum ți-ai putut închipui că n-aveam să-ți ofer decât o singură noapte, când eu țin la tine mai mult decât la orice altă femeie?

Respirația lui caldă, vocea lui răgușită, o făceau să tremure de plăcere și de emoție.

— Scumpa mea iubire, murmură el ducând-o spre pat. De ce am încercat oare să rezist la ceea ce dorim atât de mult și unul și celălalt?

Marilyn simțea o asemenea amețală încât preferă să-l oprească înainte de a-și pierde cu totul controlul. Îl respinse cu blândețe.

— Nu, Jeff, te înșeli, nu dorim același lucru. N-am nevoie nici de gratitudinea și nici de mila ta.

— Milă?

Jeff se îndreptă.

— Poate că ești o bună cunosătoare a delfinilor, dar pe bărbați nu-i cunoști deloc!

Se lăsă pe spate și o luă din nou în brațe, fără să-i lase nici o șansă de scăpare.

— Crede-mă, nu m-aș găsi aici în acest moment dacă n-aș simți decât milă pentru tine.

Ochii lui aveau o strălucire intensă.

— Cât despre gratitudine, dragostea mea, ea va veni mai târziu.

Zâmbi, apoi adăugă:

— Mult mai târziu.

— Nu.

Ea se desprinse din bratele lui și se așeză pe marginea patului.

— Orice ai de gând să-mi oferi, nu vreau. Nu avem aceleași scopuri, Jeff.

El se îndreptă spre fereastră și privi oceanul, cu brațele încrucișate la piept.

— S-ar spune că purtăm o discuție de afaceri, zise el.

Reveni să se așeze pe marginea patului.

— Îți ofer asta, tu o accepți pe aceea, o respingi pe cealaltă. Nu ne aflăm la semnarea unui contract, ce naiba! Nu-ți cer decât puțină dragoste!

Dragoste! Cum putea oare devia în asemenea măsură sensul celui mai frumos cuvânt din lume? Ce legătură avea el cu propunerile lui Jeff? Oricât de puțină dragoste ar fi avut pentru ea, aceasta i-ar fi interzis să mintă.

— Nu am nici obișnuința, nici dorința acestui gen de aventură când...

Se opri brusc. Cum să-l facă să înțeleagă? Pentru ea, atracția fizică nu era de ajuns; acorda tot atâta importanță încrederii reciproce, cuvântului celuilalt.

— Continuă, zise el, încheie-ti fraza. Nu dorești genul acesta de aventură când...

— Când știu că nu înseamnă nimic pentru tine.

Reușise s-o spună, își exprimase îndoielile, i le aruncase fără menajamente.

— O vagă atracție fizică, nimic mai mult...

— Iată-te acum psiholoagă! Și cu care te credeam biolog! Cum poți ști ce simt eu? Abia dacă mă cunoști.

— Este adevărat. Eu nu-mi petrec nopțile cu necunoscuți.

— Cu toate acestea, este cel mai bun mijloc de a face cunoștință.

Ea se încruntă, puțin dispusă să glumească.

— Iartă-mă, reluă el, am fost lipsit de tact.

Marilyn îi fu recunoscătoare pentru efortul lui, deoarece, după toate aparențele, întrebuinta cu ușurință sarcasmele, în special pentru a lua în răs propriile lui dificultăți.

— Ce dorești? întrebă el.

— Să vorbim.

— Ce altceva facem?

— De fiecare dată când am încercat să discut cu tine, te-ai refugiat în ironic sau m-ai întrerupt. Te eșchivezi să faci confidențe.

— Nu-mi povestesc viața primei persoane pe care o întâlnesc...

— Dar...

— Sst!

El ridicase mâna ca s-o facă să tacă.

— Stiu. Cu tine, ar fi trebuit să procedez altfel. Ei bine, nu este prea târziu. Pune-mi întrebări.

— Tu și Carrie...

Marilyn ezită puțin, apoi continuă:

— De ce voiai să cred că ești căsătorit?

— Asta-i tot ce vrei să știi?

— Te rog, Jeff.

Nu va putea niciodată să-i acorde încrederea ei dacă refuza să lămurească această problemă.

— Am nevoie să știu și tu trebuie să mă ajuți.

— Foarte bine...

El se ridică și se duse să se așeze în șezlongul de pe terasă.

— Am cunoscut-o pe Carrie în Vietnam. Era o biată fată speriată. Nu cred că aveam prea multe lucruri în comun dacă n-ar fi fost singurătatea noastră. În Statele Unite nu i-aș fi acordat cu siguranță nici cea mai mică privire; acolo, însă, totul era altfel și ea a devenit unicul meu refugiu în iadul acela. S-a speriat atât de tare când i-am explicat că vom părăsi țara aceea.

Privea cerul, cu brațele îndoite la ceafă.

— Nu puteam s-o las acolo. continuă el. De aceea, m-am căsătorit cu ea și am luat-o cu mine ca să-i ofer siguranță. Bună glumă! A murit la un an după aceea, asasinată de niste traficanți de droguri care voiau să lovească în mine prin ea.

Marilyn își puse mâinile pe umerii lui.

— Este îngrozitor, Jeff!

Ea îi masa încet ceafa amintindu-și de seara când se întâlniseră, înțelegând acum de ce se învinuise că-i distruge pe toți cei care se apropiau de el. Se considera răspunzător de moartea lui Carrie. Ce teribilă povară a purtat tot timpul vieții! În comparație cu reproșurile propriei conștiințe, teribilele pericole pe care le înfrunta păreau puțin lucru. Voia oare să se pedepsească expunându-se astfel la atâtea pericole?

— Iartă-mă, murmură ea. N-ar fi trebuit să te oblig să revii asupra acestei povești.

— Ba da! Îți datoram o explicație.

Îi luă mâinile și o invită să se așeze alături de el.

— Și acum, când cunoști trista viață a lui Jeff Thompson, vorbește-mi despre a ta.

— Ce să-ți spun?

Dificultățile ei păreau neserioase în comparație cu o asemenea dramă.

— Știi aproape totul despre mine, unde trăiesc, cum îmi câștig existența.

— Dar nu știu ce este mai important.

Îi scruta insistent fața, cu o atenție ciudată.

— De exemplu, cum privești viitorul.

— Nu știu, nu cred că avem foarte multe posibilități de alegere.

Trebuia oare să-i explice că, în pofida profesiei pasionante, continua să-și dorească întemeierea unui cămin? Chiar dacă, astăzi, șansele ei păreau să se micșoreze din zi în zi...

— Profesia mea îmi ocupă aproape tot timpul și încă nu m-am gândit serios la... restul...

— La căsătorie?

Ea ridică din umeri.

Încă din copilăria ei chinută, nu se bizuia prea mult pe ceilalți. Putea oricum să-și asigure independența financiară dar, cât privește întemeierea unei familii, timpul lucra de acum înainte împotriva ei.

— Meseria mea mă absoarbe în întregime.

Acesta era răspunsul ei obișnuit; acum însă știa că era vorba mai mult de o scuză comodă decât de adevăr.

— Ne aflăm amândoi în aceeași situație, răspunse el. În meseria mea, un bărbat n-ar trebui niciodată să se căsătorească. Dacă nu m-aș fi căsătorit cu Carrie, la ora asta ar fi fost încă în viață. Nu voi mai face nici o femeie să-și atragă un asemenea risc. Nu! Nu mă voi recăsători niciodată!

— Ce mult trebuie s-o fi iubit!

— Era o biată fetiță speriată. Avea atâta nevoie de protecție!

— Jeff, nu-ți poți reproșa toată viața moartea ei.

— Nu-ți face griji pentru mine.

Îi mângâie cu tandrețe obrazul, apoi se ridică. Marilyn se ridică la rândul ei.

— Mă voi descurca, zise el, dar de acum înainte voi rămâne singur. Dragostea face vulnerabil un bărbat și, în meseria mea, asta nu iartă. Nu pot în nici un caz să mă angajez față de o femeie... mai mult ca niciodată.

Ea își deschise mâinile și i le arătă.

— Cum vezi, sunt goale, zise ea. Nici lanțuri, nici legături. nimic ce te-ar putea reține.

— Văd că înțelegi.

— Sunt femeia cea mai înțelegătoare pe care puteai s-o întâlnești.

Îl prinse de umeri, dorind mai mult decât orice pe lume să-l strângă în brațele ei, să-l consoleze. Dacă îi acorda cea mai mică sansă, era sigură că l-ar putea face să-și schimbe părerea, că l-ar determina să dorească un cuplu durabil. Atunci când două ființe se iubesc, ei vor să trăiască împreună, mereu.

Jeff lăsa impresia că șovăia, ca în fața unei hotărâri dificile.

— Mi-ai spus că urmează să pleci peste trei zile? Vrei să trec să te iau mâine dimineață ca s-o vedem pe Pele? Vulcanul Kilauea este încă în activitate și poate că vom avea șansa să ajungem în plină erupție.

— Zeița vulcanilor, Pele, ar putea chiar de pe acum să ne inspire aici, în seara asta, nu crezi? Îl întrebă ea

Jeff zâmbi.

— Ești într-adevăr o femeie înțelegătoare! Și plină de umor. Fericit bărbatul care te va lua în căsătorie!

— Ce fericire să te simți apreciată!

— Oh, ești, nu trebuie să te îndoiești!

O sărută pe frunte.

— Pe mâine dimineață. Și nu uita să pui zăvorul după mine.

Văzându-l că pleacă, Marilyn își dădu seama că nu voia să rămână singură.

— Jeff... ascultă...

Își caută cuvintele și curajul de a le rosti.

— Nu esti obligat să pleci. Doresc să rămâi.

— Mi-ar plăcea să-ți spun da, dar nu în seara asta. Aveai dreptate, avem nevoie de puțin timp. Or, sunt așteptat la o ședință.

Își privi ceasul.

— În mai puțin de o oră...

Deschise ușa și iese pe culoar.

— Închide bine, și pe mâine dimineată la ora șapte. Ia-ți haine călduroase, în munți se poate face foarte frig.

Marilyn îi urmă sfaturile și se baricadă cu grijă în camera ei. Ascultă pașii lui îndepărtându-se pe coridor. I se păru că vorbește cu cineva, dar nu prinse sensul cuvintelor.

*

* *

Jeff trecu într-adevăr s-o ia a doua zi dimineată, la ora șapte.

— Închide ochii, zise el, am o surpriză pentru tine.

— Oh, nu!

Ea scutură din cap.

— Cunosc eu surprizele tale, Jeff. Ele sunt în general explozive.

— Nu si de data asta, îți promit. Haide, închide ochii. Asta o să-ți placă, numai dacă nu-ți plac cadourile.

— Un cadou? De ce nu spuneai?

Marilyn suspină.

— Ador cadourile.

Își puse mâinile peste pleoape.

— O asemenea mărturisire merită o recompensă, murmură el.

Se strecură în spatele ei, atât de aproape încât ea îi simți respirația pe păr.

— Regret că nu este mai spectaculos.

El își puse încet mâinile pe umerii ei și ea se înfioră simțind un obiect rotund pe piept, apoi el urcă spre ceafă, ridicându-i părul ca să prindă lanțul.

— Nu dau des cadouri femeilor, dar de data asta este ceva special.

O sărută pe gât înainte de a lăsa părul să cadă la loc.

— Acum poți să deschizi ochii.

Marilyn descoperi o cochilie sidemie, adunată în ajun de pe plajă.

— Astfel n-o să mă mai uiți, zise el.

— Vorbești ca și cum ar trebui să nu ne mai revedem nicio dată!

Încercă o senzație intensă de frig. Era oare un semn de rămas bun? Îl aștepta o nouă misiune? O va anunța că plimbarea lor nu va mai avea loc?

— Nici o șansă. Nu vei scăpa de mine atât de ușor. Avem întâlnire cu Pele și nu te voi lăsa să-mi scapi nici o secundă.

O ținea de talie când ieșiră din cameră.

Vulcanul se afla la două ore de drum, în parte cealaltă a insulei.

Se făcuse atât de cald încât aerul tremura în fața lor, dând oricărui lucru un nimb de irealitate.

Pătrunseră într-o regiune mai înaltă, cu plantații de cafea. Șoseaua îngustă începu apoi să șerpuiască de-a lungul unor culmi ametoitoare și Jeff supraveghea în oglinda retrovizoare mașina care îi urmărea. Erau fără îndoială Nick și Kenny, cărora le ceruse să-i urmeze pentru cazul când s-ar arăta complicii lui Sam Adams.

Marilyn se întorsese și descoperi un Datsun albastru ocupat de doi bărbați.

— Rulează cu aproape o sută pe oră, sunt nebuni! Oare nu ne vād?

Jeff își încruntă sprâncenele. Într-adevăr, de ce mergeau oare cu viteza asta? Încerca să identifice cele două capete pe care le zărea.

— Ba da, ne văd, răspunse el.

Mâinile lui se încheștară pe volan când atacă un viraj periculos. După reacția urmăritorilor lor, el înțelese că aceștia nu glumeau. În consecință, trebuia să reacționeze cât mai repede.

Datsunul albastru se apropia periculos de ei. Păreau din când în când pe punctul să-i atingă, să-i împingă afară de pe șosea, să-i omoare. Acest ultim cuvânt se înscrise cu litere de foc în mintea lui Jeff.

— Sunt nebuni! Lasă-i să ne depășească.

— Nu asta vor ei, Marilyn.

Acceleră brusc. Mustangul țâșni înainte. Jeff adăugă:

— Cel puțin nu atâta timp cât rămânem pe șosea.

Încercă să folosească telefonul aflat la bord, dar acesta n-avea ton. Umblaseră cu siguranță la el în timp de ce se găsea în camera lui Marilyn. Ar fi trebuit să-l verifice înainte de plecare.

— Ce se întâmplă? întrebă ea neliniștită.

Ca să n-o sperie și mai mult, el simulă că transmite un mesaj.

— Peștele a mușcat momeala, dar momeala nu se va lăsa înghițită, totul se va termina cu bine.

Vorbea cu o voce fermă și liniștitoare, ca și cum nu se temea deloc, nici pentru ea, nici pentru el.

Datsunul rămase puțin în urmă pe o linie dreaptă între o plantație de cafea și un pustiul de lavă.

Ce loc dezolant, se gândi Marilyn. Dacă ei ne-ar opri aici... Teamă ei era mult mai mare decât în noaptea primei lor întâlniri. De data asta nu putea să dispară în întuneric sau să se refugieze în camera ei de hotel. Nu împărtășea nicidecum optimismul lui Jeff.

Datsunul îi ajunsese din urmă și le izbea bara de protecție. Jeff trecu peste linia galbenă care despărțea cele două sensuri ale șoselei. Din partea cealaltă nu venea nici o mașină.

— Unde au rămas? bombăni el aruncând o privire în oglinda retrovizoare.

— Sunt chiar în spatele nostru, răspunse ea.

Cum putea oare să nu-i vadă?

Jeff privi din nou oglinda retrovizoare. Ce se întâmplase oare cu Nick și Kenny?

Nu se mai putea bizui decât pe el însuși.

La virajul următor, parapetul făcea loc unui pâlc de salcâmi care se întindea în josul coastei. Dacă urmăritorii lor îi împingeau în locul acela... Marilyn refuză să se gândească la urmări...

— Atenție! exclamă Jeff, ține-te bine!

El accelera ca să se îndepărteze de Datsun, apoi încetini ca să vireze brusc.

Timp de câteva secunde îngrozitoare, roata stângă din față derapă pe șosea, la numai câțiva centimetri de răpă.

Nu se răsturnară, însă. Ei i se păru că simte mașina căzând, dar Jeff o redresa deja și o readucea pe șosea, în sensul opus. El accelera imediat și se îndepărtă în sfârșit, pentru câteva minute în afara razei de acțiune a Datsunului albastru.

Ocupanții acestuia înțeleseseră repede că prada era pe punctul să le scape.

Ei risară imediat aceeași manevră pentru a continua urmărirea.

— Se apropie!

Marilyn scruta geamul din spate.

— Merg prea repede!

Vorbise cu voce pierdută și-și acoperi gura cu o palmă crispată lăsând să-i scape un țipăt. Cauciucurile Datsunului alunecară pe asfalt în urlet de frâne și, în loc să se întoarcă, mașina zbură peste parapet.

Capitolul 6

Marilyn văzu Datsunul prăbusindu-se în râpă. Se simți cuprinsă de groază, apoi de ușurare, de remușcări, după care nu urmă nimic, numai un gol îngrozitor.

Auzi portiera deschizându-se și-l văzu pe Jeff alergând spre parapet. El se dădu brusc înapoi și ea auzi o explozie, urmată imediat de o flacără care se ridica peste plantațiile de cafea.

Jeff rămase pe loc, scuturând din cap, apoi reveni încet spre Mustang.

— E în ordine? o întrebă el pe tânăra femeie.

El deschise portiera și îi întinse mâna.

— E în ordine.

Marilyn mințea. Avea gâtul uscat și abia putea să respire.

— Asta-i bine, draga mea.

Jeff îi eliberă fața de părul care i se lipise de frunte și o sărută.

Ea își recăpătă încetul cu încetul respirația și se liniștea de bine de rău.

— Cel puțin, murmură ea cu o voce înăbușită, nimeni nu se poate plictisi cu tine!

— Vino să facem câțiva pași, o să-ți facă bine.

Ea îl urmă ca un automat, ferindu-se să privească spre râpă. Era răcoare, deoarece soarele nu încălzise încă valea. Trase adânc aer în piept, dar începu să tremure din tot corpul.

— Marilyn? Acum totul este în ordine. Poftim, pune-ți asta.

Jeff îi puse pe umeri vesta lui de lână.

— Te rog, murmură ea, lasă-mă puțin singură.

El se îndepărtă clătînând din cap. Era curajoasă, o adevărată luptătoare. Îi înțelegea această nevoie de a se izola; el însuși reacționa în felul acesta în cazul unor emoții puternice. Până acum, atribuisese acest reflex sângelui său de indian navajo care-i curgea în vene. Se pare că Marilyn era înzestrată cu același stoicism, îi semăna în multe privințe. Cu toate acestea, nu-și recunoștea dreptul s-o facă să împartă cu el viața lui; era prea periculoasă. Dacă o adusesse aici, o făcuse numai pentru că se credea protejat de Nick și de Kenny.

Oare ce se întâmplase cu ei?

Abia când își relua locul la volan văzu sosind un Chevrolet gri.

— A dat Dumnezeu! bombăni el făcând semne largi cu mâna.

Mașina se opri în dreptul lor.

— Cine sunt? întrebă Marilyn.

Nick și Kenny semănau cu niște vilegiaturiști, cu tenul lor bronzat și cămășile hawaiine. Sam Adams purta și el așa ceva...

Fără să se gândească la faptul că trei sferturi din populația masculină a insulei se îmbrăca în felul acesta, tânăra femeie se înfioră. Abia scăpați dintr-un atentat, se găseau în fața altor atacatori?

— Prieteni, îi spuse Jeff zâmbind; agenți locali, care ar fi trebuit să intervină de mult.

Își trecu un braț în jurul umerilor ei.

— Ce gărzi de corp eficiente! le aruncă el liniștit.

Cel mai slab dintre cei doi își netezi mustața blondă, ridicând din umeri.

— Am avut necazuri cu radiatorul. A trebuit să ne oprim la primul service.

El aruncă o privire în râpă.

— Te-ai descurcat singur!

— Din fericire!

Jeff le-o prezintă pe Marilyn celor doi.

— De fapt, Nick, telefonul meu nu mai funcționa. Probabil că au umblat la el.

— Știu, am încercat să luăm legătura cu tine. Bănuiam că erai în dificultate, dar nu puteam face nimic.

Jeff se întoarce spre Marilyn.

— Desigur, nu cred că mai ești foarte dornică să vezi vulcanul acela.

Ea continua să tremure și nu putea decât să se mire că-i vede pe toți trei atât de calmi.

— Nu, murmură ea.

— Ne întoarcem la hotel?

— Aș vrea.

Nu dorea decât un singur lucru: să se ghemuiască în patul ei și să-și ascundă capul sub pături.

— Charlie te așteaptă la bază pentru raport, interveni Nick. O ducem noi înapoi pe doamna.

Figura împietrită a lui Marilyn nu prevestea nimic bun. Ea pe Jeff îl cunoștea, el era acela în care se putea încrede.

— Nu, zise el pe un ton fără replică, mă voi duce să-l văd pe Charlie cu ea.

Porni motorul.

— Îți mulțumesc, șopti Marilyn.

N-ar fi putut suporta să rămână acolo nici o clipă. Visa la un adăpost calm și liniștit.

— Formăm o echipă, explică el dând drumul frânei de mână. Și apoi, încep să cred că îmi porți noroc.

— Nu, zise ea cu o voce scăzută. Nu este nicidecum o chestiune de noroc. Tu știi exact ce trebuie să faci. Ca întotdeauna.

El nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării.

— Crezi? Mi-ar plăcea să-ți împărtășesc siguranța!

— Oamenii aceia, reluă ea pe neașteptate, sper că erau ultimii. El luă un ton ironic și blazat.

— Bineînțeles că nu... Dacă ar fi așa, m-aș găsi în șomaj!

Marilyn strânse din dinți. Ar fi preferat să fie așa, dar se feri să i-o spună. Îi dăduse limpede de înțeles că nu dorea să discute despre profesia lui și, într-un moment când se simțea atât de aproape de el, nu dorea nici să-l provoace, nici să-l determine să se retragă în el însuși. Totuși, nu se putu împiedica să-i scape aceste cuvinte:

— Există și alte meserii.

— Nu pentru mine.

O privi o clipă în ochi.

— Sunt ceea ce sunt, Marilyn. Nu spera să mă schimbi într-o zi sau alta.

Un mesaj cum nu se poate mai limpede: nu voia să se lase iubit.

Era însă prea târziu: fără el, viața ei își pierdea orice sens. Cu toate acestea, nu-i spusese nimic; voia dragostea, nu mila lui.

— Ca cercetător, murmură ea, mă mulțumesc să observ. Nu visez.

— Bine. Nu voiam să te rănesc.

Tu nu faci decât asta! îi venea să-i strige. Dar la ce bun? Rămase tăcută până la intrarea în baza militară. Nu-l putea obliga s-o iubească. Un asemenea sentiment nu-și croiește drum decât în cea mai deplină libertate.

Jeff își arătă permisul portarului și, după ce-i explică faptul că era așteptat de Charlie Cobberly, îl întreabă dacă Marilyn se poate instala într-unul din apartamentele de primire.

— Încearcă să te odihnești, îi spuse el, mă întorc să te iau îndată ce voi putea.

Ea avu impresia că se regăsește într-o cameră de colegiu, impersonală și rece.

Portarul care o condusese îi propuse să prânzească la cantină, dar ideea mâncării îi întorcea stomacul pe dos. Își scoase pantofii și se întinse pe pat, ascultând zgomotele de afară care ajungeau la ea prin fereastra deschisă. Se simțea epuizată complet, golită de orice gând, și cu toate acestea nu dorea să doarmă, inspira mirosul de iarbă proaspăt cosită. Închise ochii.

Nu putea tăgădui că evenimentele recente o șocaseră puternic. Munca lui Jeff era prea periculoasă, trebuia să găsească altceva, în birourile F.B.I.-ului din Washington, de exemplu. Dar el ar refuza cu siguranță o asemenea soluție. Trebuia să-l accepte așa cum era sau deloc, să nu urmărească o legătură durabilă, spunea el. Cu toate acestea, îi arăta uncori atâta tandrete! Nu s-ar comporta în felul acesta dacă n-ar însemna nimic pentru el.

Atunci, ce concluzie putea să tragă? Trebuia oare să urmeze întocmai recomandările lui Jeff? Să se poarte ca și cum nu așteaptă nimic și să se întoarcă în Maryland unde să-și panseze în tăcere rănilor?

Sau să rămână mai mult timp aici și să încerce să-l facă să-și schimbe părerea?

Se întoarse pe burtă și studiu desenul cuverturii. Era obișnuită să se bată, nu să fugă. Când voia cu adevărat ceva, se lupta să obțină. Îl voia pe Jeff. Să se ducă la naibă, orgoliul! N-o să facă pe indiferentă și să ia primul avion spre Maryland. Va rămâne în Hawaii, va petrece cât mai mult timp cu el și se va strădui să-l determine să-și revizuiască principiile. Dar dacă avea dreptate, dacă nu era făcut pentru ea? Trebuia s-o verifice prin ea însăși.

Nu-i era somn, dar liniștea înconjurătoare o cuprindea încetul cu încetul și se hotărî să doarmă, ca un fel de mică siestă.

Se trezi peste trei ore. Camera i se păru schimbată. Își reținu respirația observând că jaluzelele fuseseră lăsate. Se auzea cântecul unor păsări și, în locul mirosului de iarbă, simți unul mult mai amețitor, de cafea.

Vru să-și înlăture părul de pe față, dar nu schiță nici un gest simțea că nu era singură în încăpere, că cineva o urmărea. Se întoarse încet pe spate și zări imaginea lui Jeff în oglinda șifonierului. Așezat într-un fotoliu, cu picioarele întinse pe marginea patului, o privea gânditor, cu o ceașcă de cafea în mână.

— Jeff?

Marilyn se ridică în coate și-și dădu părul pe spate.

— De cât timp ești aici?

— De câteva minute.

El luă o înghițitură de cafea și-și repuse picioarele pe podea.

— Se pare că n-ai mâncat nimic. Ti-am adus sandvisuri, brandy și un termos cu cafea. Acum ți-e foame?

— Nu, sunt ametită.

Se ridică și se sprijini cu spatele de pernă.

— Dar așa bca cu plăcere o ceașcă.

— Brandy? Toți soldații beau așa ceva.

— Nu, mulțumesc, am prea multă nevoie să-mi revin în fire.

— Cum vrei.

El îi întinse ceașca și Marilyn, stânjenită, remarcă expresia ochilor lui. Cu toate acestea, ținuta ei nu avea nimic indecent. Dar, singură în încăperea aceasta cu Jeff, se considera prea despuiată. Își trase tricoul și, cu o mișcare greșită, vărsă puțină cafea fierbinte pe coapsă.

Scoase un mic țipăt și puse ceașca pe noptieră, cu lacrimi în ochi.

— Așteaptă! zise Jeff.

El luă un cub de gheață din carafa cu apă și-l puse pe arsură. Urmă imediat usurarea.

Jeff privea cum apa din cubul de gheață curgea între mâna lui și pielea catifelată a lui Marilyn.

— Te simți mai bine? o întreabă el cu o voce răgușită.

— Jeff!

Ea se ridică în genunchi și-și trecu brațele în jurul gâtului lui, cu mintea copleșită încă de imaginile îngrozitoare ale dimineții.

— Strânge-mă în brațe, Jeff! Strânge-mă tare! Te rog!

El strânse fața ei mică la pieptul lui, o legănă ca pe un copil speriat și o sărută pe ceafă.

— Ți-am spus vreodată ce dulce ești?

— Nu, murmură ea fără să ridice capul. Dar, te rog, îmi plac complimentele aproape la fel de mult precum cadourile.

Ea îi arată cochilia pe care i-o dăruise.

— Poate că amuleta aceasta ne-a purtat noroc.

Jeff nu vedea însă decât pielea ei catifelată pe care se odihneau mâinile lui, încântătoarea origine a rotunjimilor ei tulburătoare.

— În ceea ce mă privește, murmură el, eu văd alte amulete...

— Oh, Jeff!...

Se strânse mai tare la pieptul lui.

— Voi fi întotdeauna fetișul tău. Păstrează-mă lângă tine! îl rugă ea încet; lasă-mă să te apăr.

— N-aș putea suporta să ți se întâmple o nenorocire!

El o făcu să tacă printr-un sărut.

— Nu vorbi despre asta; nu acum.

Marilyn abia îl auzi, deoarece era cuprinsă de o nouă ameteală delicioasă numită Jeff, care-i impunea cea mai încântătoare dintre tăceri. Avea atâta nevoie de el, aveau atâta nevoie unul de altul.

Făcea o greșeală, Jeff o știa, dar o dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie.

— Spune-mi să mă opresc, Marilyn, șopti el. Ești prea fermecătoare; nu reușesc să mă desprind de tine.

O săruta cu venerație.

— Ești atât de frumoasă, atât de delicată, atât de perfectă...

Pierdută în încântătorul supliciu al sărutărilor lui, ea se arcui pentru a-i oferi mai bine gura ei fierbinte. Mângâindu-i părul,

dorea ca momentul acesta să dureze la nesfârșit. Își lăsa corpul să se deschidă la contactul cu această piele bărbătească și caldă pe care o chemase cu atâta înfocare.

— Te visez de atâta timp, murmură el. Mi te-am imaginat atât de des, și acum, în sfârșit, te văd!

— Nu ești prea decepționat?

— Oh, nu!

Continua s-o privească, jucându-se cu șuvițele de culoarea aramei ale părului ei.

— Mă gândeam la părul tău: arde ca o flacără în soare.

— Aici nu este soare.

Ea își trecu încetișor mâna peste obrazul lui, amintindu-si momentul când el îi ceruse să nu-l atingă.

Acum, o lăsa s-o facă. Îi descheie nasturii cămășii și regăsi bustul lui gol din prima scară când se întâlniseră pe faleză.

— Nu este soare, repetă el, doar o rază de soare strecurată printre jaluzele.

Își trecu degetul peste arcada sprâncenelor ei.

— Ochii tăi sunt verzi ca marea. Atunci când te înfurii, ei se întunecă... devin cenușii ca niște nori amenințători.

— Și în clipa asta?

— Seamănă cu niște smaralde.

O sărută din nou.

Ea îi luă un deget, i-l mușcă, apoi îi scoase cămașa.

— O privire plină de promisiuni, șopti el surâzând.

— Și eu îmi țin întotdeauna promisiunile.

Își trecu mâna peste cicatricile lui.

— Te mai dor?

El îi luă fața în mâini și-i mângâie obraji cu delicatețe, ca și cum ar fi fost niște porțelanuri fragile.

— Nu vreau să mai ai altele! rosti ea pe un ton îndurerat. Nu vreau să mai suferi!

— Dulcea mea Marilyn!

O sărută pe tâmplă, pe gât.

— Ce-ai face cu un bărbat ca mine?

— L-aș iubi.

Dorea să-l iubească, să devină femeia lui, dar el o menaja, ca și cum se temea să nu se sfârșească brusc.

— Jeff, să știi că nu sunt un bibelou; sunt o ființă făcută din carne și sânge.

Îl trase cu putere spre ea.

— Am nevoie de tine.

El o îmbrățișă suspinând și închise ochii.

— Mă înnebunești. Dacă ai cunoaște intensitatea dorinței mele...

— Și cu te doresc, Jeff.

El își scoase pantalonii și reveni la ea, viril, impunător.

Copleșiți de valul care-i lua cu el, se abandonară delirului lor, oferindu-se unul altuia, fără să se mai gândească la ziua de mâine, la pericolul care-i amenința, la tot ce-i despărțea. Nimic nu mai conta în afara înfrigurării prezentului, această tensiune insuportabilă care trăda o dorință înflăcărată.

Dacă Jeff ar fi avut posibilitatea să immortalizeze pentru totdeauna un fragment din viața lui, l-ar fi ales pe acesta, suprimând viitorul. Nu putea suporta ideea s-o piardă, dar știa că legătura lor era efemeră. Dragostea lui pentru Marilyn îl puna în pericol, risca să-l distrugă. Și el va împiedica o asemenea nenorocire, cu orice pret.

Rămaseră un timp în tăcerea imobilă a trupurilor lor. Reveneau încetul cu încetul la realitate.

Prea fericită pentru a dori să se ridice sau doar să deschidă ochii, îi mângâia pieptul.

— Pentru totdeauna, murmură ea.

Capitolul 7

Marilyn simți cearșafurile calde pe corpul ei și-și ascunse fața în pernă. Miresmele dimineții o trezeau încetul cu încetul și încerca să rămână în desfătarea vagă a amintirilor nopții.

Întinse zâmbind mâna ca să-l atingă pe Jeff, ca să se asigure că nu visase. Dar îi tresări inima în piept. Mâna ei întâlni o pernă goală, un loc rece: Jeff nu era acolo!

Deschise ochii. Un miros plăcut de cafea umplea încăperea. Hainele ei, împrăștiate în ajun de furia dorinței lor, se aflau acum împăturite cu grijă pe un scaun.

Dădu la o parte cearșafurile, coborî din pat și începu să se îmbrace. Telefonul sună în camera de alături și-l auzi pe Jeff răspunzând.

— De acord, Tom. Sunt gata. Nu, ea încă mai doarme.

Era cu siguranță Tom Hazlet. Poate că diseară vor merge să cineze la Linda?

— Bănuiam că Adams va sfârși prin a da greș, continuă el. Așadar, a recunoscut totul când i-ai vorbit despre accident. Cine ar fi crezut că Emerson este amestecat într-o astfel de treabă? El face totuși parte dintr-un mediu foarte credincios!

Emerson! Un nume foarte cunoscut! Familia aceasta posedă de generații întregi o bună parte din Kona.

— Foarte bine. De data asta, cred că putem închide dosarul. Marilyn este bine. Puțin zdruncinată, dar nu va fi nimic. Nu, în ceea ce mă privește, mie mi-e tot una. Era o misiune ca oricare alta. Voi rămâna în preajma ei atâta timp cât afacerea asta nu va fi rezolvată.

Ea se cutremură auzindu-l că închide. „O misiune ca oricare alta”? „În preajma ei atâta timp cât afacerea asta nu va fi rezolvată”?

Imposibil! Trebuie să fi înțeles greșit! Cu toate acestea, nu putea fi vorba de ambiguitate.

Termină de îmbrăcat și intră în camera învecinată. Jeff stătea în fața ferestrei, cu o ceașcă de cafea în mână. Se întoarse când o auzi intrând.

— Bună. Puțină cafea?

Se îndreaptă spre cafetiera electrică.

— Nu ești bună de nimic înainte de a bea o cafea, dacă-mi amintesc bine?

— Am auzit conversația ta telefonică, zise ea neluându-i în seamă propunerea.

Se pare că în dimineața asta, o simplă cafea nu va fi de-ajuns ca să-și recapete buna dispoziție.

— În cazul acesta, ești la curent cu faptul că am prins toată banda.

Îi anunța o nouă bucurie, dar, în momentul acesta, n-o interesa deloc.

— Ce înțelegi prin: „Voi rămâne în preajma ei atâta timp cât afacerea asta nu va fi rezolvată”?

Jeff se întoarse, ca prins în greșeală.

— N-ar fi trebuit să ascuți.

— Nu abate discuția, Jeff. Ce voiai să spui?

El puse ceașca pe masă, își vârî mâinile în buzunare și privi din nou pe fereastră.

— Nu voiam să te speriem, dar Adams bănuia că m-ai ajutat și presupuneam că s-ar fi putut folosi de tine ca să ajungă până la mine. Din acest motiv, erai supravegheată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Ceea ce explica prezența bărbatului de la hotel, pe care-l văzuse de atâtea ori. Bine, dar Jeff? Comportarea lui față de ea ținea oare de munca lui? O misiune ca oricare alta?

— Și tu te-ai ocupat de asemenea de protecția mea?

Se întreba cu surprindere cum reușise să formuleze această întrebare teribilă.

El dădu din cap.

— Ziua, da.

Vorbea pe un ton absolut firesc.

— Dar nu în noaptea asta, zise ea cu răceală.

— Ascultă...

El veni spre ea.

— Doar nu crezi, totuși, că...

Universul ei se prăbușea, până într-atât încât regreta că nu căzuse în râpă. Dacă n-ar fi fost atât de speriată atunci, ar ști să se arate calmă acum.

— Știi foarte bine ce cred, Jeff!

Spune-mi că nu este adevărat! implorau ochii ei. Te rog, Jeff, spune-o!

— Nu, nu te pândea nici un pericol în mijlocul acestei baze militare.

— Atunci, de ce? Ce căutai?

În loc de iubire, putea oare cel puțin să n-o considere drept o simplă aventură?...

El se desprinsese de ea și-și reluă ceașca de cafea.

— În noaptea asta nu eram de serviciu. Marilyn, ești frumoasă, inteligentă și eu te iubesc mult...

Mult prea mult, își spunea el. N-ar fi trebuit niciodată să se lase dus în felul acesta de sentimente... Dar ea îl atrăgea atât de tare, atât de furtunos încât se lăsase fermecat.

— Mai există ceva, nu-i așa? Spune-o, termină-ți fraza.

— O asemenea noapte n-ar fi trebuit să aibă loc. Iartă-mă, Marilyn, n-am știut să mă stăpânesc.

Îi întoarse spatele și puse cu brutalitate ceașca pe masă.

— Te doream prea mult.

Detesta faptul că-și pierduse astfel capul. I se întâmpla pentru prima dată în viața lui.

— Nu știu ce să-ți spun; îți prezint scuzele mele.

Mereu această culpabilitate.

— Inutil, Jeff!

Se apropie de el, își puse mâinile pe umerii lui și-l sprijini capul de spatele lui.

— Și cu te doream. Voiam să ne iubim. Și nu doresc să te părăsesc.

— Trebuie.

Se încordă, se desprinse de ea.

— Nu știi ce spui. Ieri ai avut o dovadă a vieții cu mine. A fost cât pe ce să fim omorâți! Ai fi putut să mori!

Se întoarse spre ea, adânc mâhnit, înțelegând răul pe care i-l făcea.

— Vrei să-ți petreci în felul acesta viața? Să fugi, să te neliniștești, să fii permanent în pericol?

— Vreau să rămân cu tine.

— Nu, nu există un viitor posibil pentru noi. Am făcut o nebunie lăsând raporturile noastre să meargă atât de departe.

— Dar nu poți șterge ce a fost. În cazul acesta, ce este de făcut?

— Voi aranja să fii condusă la hotelul tău și eu voi pleca într-o nouă misiune.

— Este oare un adio? Nu ne vom revedea niciodată?

— Este mai bine așa, Marilyn. Nu există o altă soluție.

O privea îndelung, ca și cum încerca să-și întipărească în memorie trăsăturile feței ei.

— Nu! protestă ea.

Culpabilitate sau nu, îl învinuia pe Jeff că nu ține seama nici de sentimentele lui, nici de cele pe care i le inspira ei.

— Ce prostie! strigă ea, cuprinsă brusc de furie. Ți-e teamă! Pretinzi că înfrunți toată ziua pericolul, dar n-ai nici măcar curajul să-ți trăiești dragostea.

— Marilyn...

Întinse mâna spre ea.

— Nu! Nu mă atinge! Ți-ai petrecut atâția ani la adăpostul carapacei tale, încât acum ti-e teamă să ieși din ea.

— Mă gândesc mai întâi la tine.

— Nu mai spune!

Marilyn râse fără veselie.

— Îmi frânge inima ca să nu-mi faci rău! Cum aș putea să rămân stoică?

Alergă în camera alăturată, cu ochii plini de lacrimi, refuzând să-l înduioșeze.

El veni în urma ei.

— Marilyn, nu te înțeleg.

— Nici nu țin la asta. Obiecțiile tale sunt ridicole. Tu mă respingi și eu nu vreau să înțeleg. De acord? Dacă vrei să primești iertarea, caut-o în altă parte!

Își luă poșeta și jacheta.

— Sunt gata. Cine mă duce la Kona?

— Nu te las să pleci în felul acesta.

— Dacă încerci să mă oprești, ți-p!

Ochii ei străluceau de furie.

— Lasă-mă să trec, Jeff! Altfel, toată baza va ști ce se petrece aici!

El șovăi, apoi trecu în camera învecinată. Marilyn îl auzi telefonând și simți brusc dorința de a merge la el ca să-i vorbească și să repare ce se mai putea; dar mândria și indignarea nu-i permitau s-o facă. Nu se va arunca la picioarele lui ca să-l implore s-o iubească. La ce bun, de altfel? El nu va ceda...

Câteva minute mai târziu, se deschise ușa și un soldat tânăr o anunță că o va duce înapoi la hotel. Când traversă salonul, Jeff plecase; nici măcar nu-i spusese la revedere.

*

*

*

În timpul drumului de întoarcere, șoferul încercă de mai multe ori să înceapă politicoasă conversația, dar se lăsă păgubaș în fața puținei atenții manifestate de ea.

Pe de o parte, dorea să alunge pentru totdeauna proaspetele ei amintiri fierbinti; pe de altă parte, continua să viseze că-l mângâie pe Jeff. că-i simte mâinile pe corpul ei. El îi spunea că greșise, că totul se va aranja.

Nu mai știa cum stau lucrurile.

Își dădea seama că-l atrăgea, că o dorea. „Te iubesc mult”, spusese ei; dar unde era oare adevărata dragoste în toate acestea?

— Îi este atât de teamă să se arate uman, bombăni ea pentru sine.

— Poftim? întrebă șoferul întorcându-se pe jumătate spre ea.

— Nimic, scuzați-mă, reflectam cu voce tare.

O să mă ia drept nebună, își zise ea strângând din dinți.

Nu se îndoia de dragostea ei pentru Jeff. Într-un timp atât de scurt, ocupase un loc imens în inima ei și Marilyn o recunoștea ca pe un lucru evident. Dar ce putea oare să facă? Nimic. Se aruncase practic de gâtul lui, gata să-l urmeze necondiționat, și el o respinsese, umilită. Trăia o dragoste neîmpărtășită. Ca în romanele care-i plăceau, ce putea face altceva decât să se întoarcă acasă și să-și reia viața de unde o lăsase?

*

*

*

Sue și Bobby o asteptau pe aeroportul Dulles. Își strânse sora în brațe, o sărută, îl ridică pe Bobby de la pământ și, pentru prima dată după plecarea de la baza militară, își uită pentru o clipă durerea.

— Acum sunt prea mare! protestă băiețelul zbatându-se în brațele ei.

— Oh, iartă-mă!

Îl lăsa jos râzând.

— Uitasem, ai aproape șapte ani, nu-i așa?

Făcuse acest gest mai mult pentru ea decât pentru el, înșelată brusc de afecțiune. Nu avusese niciodată atâta nevoie de familia ei.

— Ce mi-ai adus? întrebă copilul în timp ce se duceau să caute bagajele.

— Bobby! interveni Sue. Nu-i frumos să ceri!

— Mai întâi, zise Marilyn râzând, credeam că ești prea mare ca să primești cadouri!

Copilul înțelese însă repede că glumea.

— Oh! Tanti Marilyn!

Își lăsase mașina la Sue, la casa ei din Georgetown. Intenționa să cineze și să-și petreacă noaptea acolo înainte de a porni spre Maryland. Sue și David cumpăraseră terenul în urmă cu zece ani și nu mai terminau să construiască acolo noi amenajări. Mobilele, moștenite în cea mai mare parte de la bogata familie a lui David, erau vechi, provenind din Franța sau Anglia.

Era o casă cum nu se putea mai potrivită cu frumusețea clasică a blondei Sue dar, în pofida lăudabilelor eforturi ale surorii sale de a o face să se simtă în largul ei, Marilyn avea mereu impresia că vizitează un muzeu. Primul lucru de care avu grijă când ajunseră a fost să-i dea lui Bobby cadourile și el începu să alerge prin toată casa cu masca lui, asemenea unui explorator al mărilor îndepărtate. Mama și mătușa lui își beau liniștite cafeaua în bucătărie, în jurul unei mese grele de stejar.

— Nu arăți prea bine, remarcă Sue punându-i frișcă în cafea.

Îi întinse ceasca din porțelan fin de Limoges.

— Ingrid și-a luat ziua liberă, astfel că sunt de serviciu.

Marilyn ridică din umeri. Poate că Ingrid îi lipsea lui Sue, dar nu ei. O femeie prea primitivă pentru gustul ei.

— Știi cum se întâmplă. Mi-am petrecut trei sferturi din timp căutând specimene interesante. Și apoi, decalajul orar...

— Ah!... Atunci ochii aceștia roșii și încercănați nu se datorează decât unei vacanțe prea pline?

Surorii ei nu-i putea scăpa nimic. Machiajul savant al lui Marilyn n-o înșelase nici o singură clipă.

— Da.

Privi în jurul ei, căutând o idee ca să schimbe subiectul discuției.

— Grădinii tale de legume îi merge de minune, zise ea punându-și ceașca pe chiuvetă.

Sue, ca bună cunoscătoare într-ale mâncării, plantase cantități mari de zarzavaturi și de plante aromatice.

— Dacă este un mod politicos de a-mi spune să nu mă amestec în treburile tale, ești pe o cale greșită, draga mea. Te cunosc prea bine. Ai plâns. Arăți îngrozitor și nu te-am văzut într-o asemenea stare de la moartea tatei. Așadar, îmi povestești ce s-a întâmplat, sau trebuie să-mi imaginez singură aceste evenimente teribile?

Marilyn reveni să se așeze lângă sora ei. Crispată, încordată, simțea nevoia să se destăinuie. Își povestise întotdeauna secretele surorii sale, înainte ca mama lor să se fi amestecat.

— L-am întâlnit acum o săptămână, zise ea.

Începu un lung monolog și povesti aventura ei cu Jeff aproape în toate amănuntele. Fără măcar să-si dea seama băură aproape toată cana de cafea.

— Este prima dată când aud o asemenea poveste, recunosc Sue. Știam că bărbații se comportă uneori ciudat, dar asta mi se pare de necrezut. Să nu vrea să fie cu tine spre binele tău, sinceră să fiu...

— Eu îl cred, Sue. Și, ceea ce este mai rău, era sincer.

— Dar este absurd! Sunt sora ta mai mare, deci trebuie să mă crezi. Când iubești pe cineva, nu-l părăsești în felul acesta. Eu n-aș putea trăi fără David.

— Sper, draga mea!

David Linton tocmai își făcea intrarea în bucătărie. El se aplecă să-și sărute soția pe obraz.

— Bună, Marilyn. Cum a fost în vacanță?

Își slăbi nodul cravatei și-și turnă o ceașcă de cafea.

— Foarte bine, răspunse ea.

— Execrabil, o corectă Sue. Din cauza unui bărbat.

— Vai de mine!

David se așeză, schițând un gest de neputință.

— Nu trebuie să purtați pică tuturor bărbaților din acest motiv. Dacă așa stau lucrurile, dispar și mă întorc puțin mai târziu!

— Nici vorbă! exclamă soția lui.

Ea îi oferi biscuiți și brânză.

— Tu nu te-ai purtat niciodată în felul acesta. M-ai cerut în căsătorie la a doua întâlnire a noastră.

— O hotărâre pe care n-am regretat-o niciodată.

O prinse de mijloc.

— Aș face-o din nou, dacă aș putea.

— Bine, zise Marilyn, am să urc să mă refac puțin.

Se simțea ca o intrusă în fața fericirii lor atât de simple, atât de evidente, și se surprinse că invidia soarta surorii ei.

— Haide! interveni aceasta din urmă. David nu crede întotdeauna ce spune. Nu voiam să te simți stânjenită.

— Nu te scuza. Voi posedați ceva minunat, amândoi. Mi-ar plăcea...

Scoase un suspin și zâmbi.

— Urc. Decalajele acestea orare mă epuizează.

Urcă treptele, străduindu-se să nu se gândească la nimic. Vara era pe sfârșite și trebuia să-l uite pe Jeff și să-și reia viața, fără el.

*

*

*

Șase săptămâni mai târziu, la jumătatea lui octombrie, Marilyn stătea în fața ferestrei sălii de curs. Peluza era presărată cu frunze galbene și roșii, iar pomii se desfrunzeau. Venise toamna, iarna se apropia și ea încă nu reușea să se concentreze asupra muncii sale.

Amintirea lui Jeff o urmărea fără încetare. Soneria telefonului, bătăile la ușă, o făceau să-i tresară inima. Se gândea la el, se ruga să fie el. Dar niciodată nu era. Nu reușea să se elibereze de obsesia lui, de impresia că-l vede în mijlocul studentilor ei, în plin curs, iar noaptea era și mai rău. Câte visuri o trezeau apoi brutal la realitate, nemulțumită și îndurerată, scrutând totuși umbrele camerei ei? Prea multe pentru a le ține socoteala.

Acum, îndreptându-se spre laboratorul ei, se întreba dacă va reuși vreodată să-l uite, să umple golul pe care-l lăsase în viața ei. Instinctiv, puse mâna pe cochilia pe care o purta întotdeauna atârnată la gât. Încă o amintire de la el. De ce să n-o scoată, s-o arunce? Nu putea s-o facă. Era singura dovadă tangibilă a existenței lui, garanția unei iubiri posibile. Mângâind-o, își imagina întoarcerea lui.

Cu mintea încă răvășită de aceste gânduri contradictorii, luă două cărți groase de curs, stinse luminile din laborator și se îndreptă spre parcare. Își alungă gândurile și-și consultă ceasul. Era ora patru. Terminase pe ziua aceea, dar mai avea o reuniune studentască în timpul serii. Cafea, ceai, sandvișuri. Ar face mai bine să ajungă acolo cu stomacul plin, dar n-avea curajul să gătească. De altfel, frigiderul ei era probabil gol. Îi rămânea o singură soluție: cantina universității.

La ora asta, nu era multă lume. Nu-i plăcea să mănânce singură, de aceea se opri la intrare, căutând cu privirea o figură cunoscută.

Atunci îl zări. I se întâmpla din nou. Imaginația îi juca iarăși feste. Stătea lângă o brunetă frumoasă, în fața aparatului de cafea. Își întoarse privirea, îngrozită puțin de asemenea vedenii, dar nu putu ignora mult timp bătăile nebunești ale inimii ei... De data aceasta, era sigură, era chiar el!

Rămăsese buimăcită pe pragul ușii și, în timp ce încerca să-și recapete sângele rece, cele două cărți îi scăpară din mâini și căzură greoi la podea. Zgomotul reverberă în toată sala.

Jeff și însoțitoarea lui se întoarseră. Marilyn îi întâlni privirea, acei ochi negri care o străpunseră instantaneu. Crezu că inima va înceta să-i mai bată. Spera că-și schimbase părerea, că venise s-o caute. Dar atunci, de ce nu urcase la laboratorul ei? De ce rămăsese în cantina aceea? Și cine era femeia aceea tânără, brunetă?

Îngenunche ca să-și adune cărțile și, cu coada ochiuli, îl văzu apropiindu-se.

— Marilyn?

Îi recunoscă imediat vocea și memoria ei regăsi miile de senzații cu care se lupta de când revenise din Hawaii. Rămăsese o clipă nemișcată și tăcută. Trebuia să-și compună o figură de nepătruns, ascunzând orice urmă a iubirii ei, totuși încă atât de vie.

— Marilyn, totul este în ordine?

Două mâini mari se așezară pe cărțile ei.

Văzu inelul cu șerpi de argint, își aminti de tandrețea lui, de pielea lui lângă a ei, și înțelese că nu-l va uita niciodată.

— Bună, Jeff!

Își luă cărțile și se ridică.

— Ce surpriză!

Bucuria și furia se înfruntau în inima ei. Campusul acesta era teritoriul ei, el n-avea dreptul să aducă acolo o altă femeie. Dar nu putea să i-o spună. Îi priveau oamenii și ea se strădui să-și păstreze calmul.

— Ești aici pentru munca ta?

— Misiune oficială.

Oficială! Tânăra femeie care-l însoțea nu părea deloc oficială...

— Evenimentele din Hawaii m-au scos puțin prea mult în evidență și directorul meu preferă să mă fac puțin uitat. Sunt însărcinat temporar cu recrutări pentru birourile din Washington.

— Înțeleg.

Își înghiți cu greutate nodul din gât, luptându-se să-și păstreze calmul.

— Ești de mult în campusul acesta?

Probabil că nu-i lipseau colegii, de ce să-l trimită tocmai pe el, aici?

— De două zile. Am întâlnit profesori, studenți.

— Înțeleg, zise ea din nou, cu o voce lipsită de inflexiuni.

De două zile! Nici măcar nu încercase s-o caute. Și dacă n-ar fi intrat în această cantină, el ar fi plecat fără îndoială fără ca ea să știe că fusese acolo. Și ea, ca o proastă, nu reușea să-l uite! Ce nebulie, ce naivitate! Din fericire, reușise să-și ascundă emoția. Încă un mic efort și va fi eliberată de el...

Marilyn îi adresă un zâmbet puțin cam rece.

— Bine... sunt mulțumită că te-am revăzut, Jeff.

Se răsuci pe călcâie.

El o prinse de braț.

— Avem multe lucruri să ne spunem.

Ea luă un aer contrariat.

— Care?

Tot corpul ei părea să-i refuze hotărârea; un foc interior o mistuia încet. Se întrebă dacă picioarele o vor mai susține mult.

— Te ascult.

— Nu aici.

El aruncă o privire iritată în jurul lui. Femeia cu care vorbea mai devreme se apropia de ei.

— În seara asta. Putem să ne vedem în seara asta? Îi aruncă el în grabă.

— Sunt ocupată.

Reuniunea studentască îi permitea să răspundă fără ezitare, fără să se gândească, fără să se întrebe dacă nu era curată nebunie să refuze o întâlnire cu bărbatul pe care-l aștepta de atâta timp. Dar trebuia mai întâi să fie sigură, să reia contactul cu realitatea.

— Sunt aici până vineri, când aş putea să te întâlnesc.

— Regret, toate serile mele sunt ocupate.

— Eşti sigură?

Îi puse mâna pe umăr, dar o retrase când o simţi că tremură.

— Sunt sigură, Jeff. Acum, trebuie să plec.

— Trebuie să ai un minut liber, într-o zi sau alta. Spune-mi când.

Tânăra femeie brunetă se opri se departe de ei, aşteptându-l evident pe Jeff.

— Niciodată. Adio.

— Vorbeşti serios? Ți-am făcut aşadar atâta rău, Marilyn? Refuzi chiar să vorbeşti cu mine?

— Te rog!

Aruncă o privire piezişă spre necunoscuta care-l însoţea pe Jeff. Părul drept îi cădea pe umeri ca două aripi de catifea şi emana din ea un fel de forţă, de mândrie, de siguranţă. Cine era oare? O nouă cucerire? Ce nevoie avea s-o aducă aici? Era oare vorba despre cruzime sau inconstienţă? Nu vedea ce-i făcea?

— Bine, zise el brusc. Te las să pleci, de data asta.

Se îndreptă spre cealaltă femeie, care-i puse o mână pe umăr şi-i murmură ceva la ureche. El clătină din cap râzând. Iată că râdeau de ea.

Marilyn se răsuci pe călcâie cu toată demnitatea de care era în stare. Jeff putea să creadă ce voia, să întâlnească atâtea femei câte dorea. Asta nu mai avea nici o importanţă. ,

Capitolul 8

— M-am săturat de băuturile astea insipide!

Ned Forman, directorul de studii, nu înceta să se lamenteze. El își trecu o mână prin părul roșu și creț.

— Sunt în stare să te dea afară dacă bei prea mult, dar când nu bei...

— Vă păstrați postul, zise Marilyn.

— Întrebarea este dacă postul merită un asemenea sacrificiu! declară el strâmbând din nas spre paharul cu cidru pe care-l avea în mână.

Orologiul arăta ora șapte și un sfert. Marilyn trecuse pe la apartamentul ei ca să se schimbe și să-i dea să mănânce lui Muffin, pisica pe care o găsisese și o adăpostise în urmă cu cinci săptămâni. Se îmbrăcase apoi cu o rochie de mătase verde și plecase la serata dată de decanul Jarlman în clădirea cea mai veche a universității, care data de peste o sută de ani.

Fără să împărtășească punctul de vedere al lui Ned, îl înțelegea. În anii șaizeci se afla la Universitatea Berkeley, în California, și păstra din epoca aceea agitată un spirit esențial-

mente boem, care se acomoda foarte greu cu obiceiurile conservatoare ale locului, în ciuda celor doisprezece ani de când lucra aici.

Ringul de dans era practic pustiu, cu toate că grupul de muzicanți ai universității își dădea toată osteneala să creeze o ambianță romantică.

— Haideti, zise ea zâmbind, nu trebuie să-i purtăm pic decanului nostru pentru că-și reunește studenții la începutul anului de studii. Cât ne privește pe noi, profesorii, trebuie să dăm exemplu!

— Ca soția lui Cezar, să fim deasupra oricăror bănuieli

— Albi ca zăpada.

— Apropo, privește cine intră.

Jeff! Inima lui Marilyn începu să bată mai repede când îl văzu strângând mâna lui Jarlman. Arăta la fel de viril în cămașă bej și haină din tweed maro ca în bustul gol și-n blugi, cum era la prima lor întâlnire. Îi ghici mușchii sub haine și-l văzu schițând zâmbetul acela care o înnebunea. Se întoarse o clipă, luptându-se să-și recapete stăpânirea de sine, apoi o observă pe femeia brunetă alături de el. O cuprinse gelozia. După toate aparențele, aceasta i se potrivea mult mai mult decât ea însăși.

— Se numește Jeff nu-știu-cum, zise Ned. L-am întâlnit de dimineață la direcție, deoarece încearcă să recruteze pe unii dintre cei mai străluciți studenți ai noștri pentru birourile F.B.I-ului. Nu-i nevoie să-ți spun că n-am fost de acord.

— Este oare posibil? întrebă ea cu ironie.

Lui Ned, tot ce semăna a poliție, îi inspira criticile cele mai aspre.

— Nu privi acum, bombăni el, dar vin spre noi. Dacă-și închipuie că o să mă convingă să-mi îndemn studenții să se alăture vulturilor lor, se înșală!

— Exagerați! protestă ea. Ura dumneavoastră pentru politie vă mbește. Poate că bărbatul acesta este o persoană foarte cumcade.

— Da, iar eu sunt Moș Crăciun. Vino, realizăm o repliere strategică.

O luă de braț ca s-o conducă în celălalt capăt al sălii.

— O să ne pierdem în mulțime.

Prea târziu, Jeff și însoțitoarea lui apărură în calea lor.

— Domnule Forman?

Jeff îi întinse mâna lui Ned.

— Domnule... iertați-mă. replică acesta din urmă, dar v-am uita numele.

— Thompson, Jeff Thompson. Iar dânsa este Paula Stanford.

Tânăra femeie brunetă îi strânse la rândul ei mâna, în timp ce Jeff se întorcea spre Marilyn.

— Paula este pentru mine un ajutor prețios la recrutarea de agenți feminini.

Așadar, și ea lucra în F.B.I. În consecință, ea îi înțelegea activitățile, le admitea. Cu ea, Jeff se putea destinde și discuta. Era la fel de obișnuită ca el cu pericolul, era în măsură să împartă cu el toate momentele vieții lui. Perechea ideală...

— Marilyn Fancher, zise Ned.

— Domnișoara Fancher și cu mine ne cunoaștem deja, replică Jeff luându-i mâna.

— Ah, da?

Ned îi privi uimit, apoi reveni spre Paula.

— Ați încercat s-o înrolați, sau F.B.I-ul este interesat brusc de bogățiile noastre submarine? Pentru că dacă ați avut alte gânduri, vă liniștesc imediat: Marilyn nu este un element subversiv.

— Ne-am întâlnit în Hawaii, îi explică în grabă aceasta din urmă. Jeff m-a ajutat să adun probe de plancton.

— Cum merg recrutările? reluă Ned.

— Difícil. Unele persoane refuză cu încăpățănare să mă asculte.

— Poate că sunt insensibile la strategia dumneavoastră? continuă directorul științific.

— Sau își întemeiază judecata pe experiențele trecutului.

Jeff vorbea cu voce scăzută, aproape tristă.

— Dar si punctul nostru de vedere s-ar fi putut de asemenea schimba. Ar putea cel puțin să ne asculte, să afle versiunea mea asupra faptelor.

Vorbea cu privirea atîntită asupra lui Marilyn, din ce în ce mai stînjenită.

El îi reproșă că se agăța de trecut, dar el însuși nu trăia decât din amintirile și cruntele lui experiențe. Și pentru că se părea că-i plac cuvintele cu dublu înțeles...

— Unele persoane, zise ea, sunt atît de ancorate în obiceiurile lor încât nu se schimbă pentru nimic în lume, cu riscul de a cădea în greșeală.

De ce oare ochii lui deveneau atît de duioși, adânci precum catifeaua cerului într-o noapte fără lună?

— Și persoanele acestea se însală total, continuă ea.

— Dar tu nu ești așa? întrebă Jeff.

— Noi suntem oameni de știință. Noi ne bazăm pe fapte.

Faptele datau abia de șase săptămîni, când el afirma că n-o s-o mai revadă niciodată. Într-adevăr, după aceea el nu încercase s-o caute. Două întâlniri întâmplătoare nu însemnau nimic și, în ciuda protestelor lui, nimeni nu-l putea acuza că se deranjase pentru ea.

— Nimic altceva decât faptele, Jeff.

Ea o privea insistent pe tînăra femeie brunetă aflată alături de el.

— Tot ce putem vedea și auzi, adăugă ea.

— Eu aud muzică, spuse el cu blândețe. Îmi acorzi acest dans?

Ea rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Vino să dansăm!

Îi arătă ringul de dans ocupat de cinci perechi.

— Numai studenții dansează, replică ea. Se consideră că profesorii se dovedesc rezonabili și-și apără autoritatea.

— Voi dansa într-un mod absolut rezonabil, promit. Ne vom mulțumi cu un slow sau cu un foxtrot.

O prinse de cot.

— Vă rugăm să ne scuzați, aruncă el în direcția lui Ned.

O conduse pe tânăra femeie spre ringul de dans, exact lângă locul unde se aflau chitarele.

Să se afle în brațele lui Jeff! Era dorința ei cea mai scumpă, dar în același timp și cea mai mare teamă. Când o strânse lângă el, ea își reprimă un fior.

— Te simți bine cu sănătatea? întrebă ea.

— De minune. Iartă-mă că ți-am fortat puțin mâna, dar trebuia neapărat să te văd singură.

— Singură, este un fel de a spune.

— Închide ochii.

Îi atinse ușor obrații cu buzele, trecându-și degetele peste pleoapele ei.

— Acum, n-a mai rămas nimeni, decât noi doi..

Ea îl privi cu neîncredere. Nu se va lăsa atât de ușor dusă cu vorba. Amărăciunea o chinuia încă și n-avea de gând să se expună pericolului de a primi noi răni.

— Decanul Jarlman este acolo, ca și studenții și colegii mei. Nu suntem singuri, Jeff.

— Ei nu se interesează de noi.

Vorbea cu o voce dulce, mângâindu-i părul, atrăgându-i capul spre umărul lui.

— Majoritatea oamenilor nu se interesează decât de ei înșiși și nu sunt atenți deloc la ceilalți.

În special un anume Jeff, se gândi Marilyn. Coplesit de contradicțiile lui, de sentimentele lui de culpabilitate, credea că este singurul care cunoaște dificultățile, ca și cum restul oamenilor trăiau într-un univers perfect.

— Nu arunca atitudinea ta asupra celorlalți, Jeff.

Dansau încet, unul în brațele celuilalt, pe un nor trandafiri... Mâinile lui Jeff alunecau pe spatele și pe mijlocul lui Marilyn, în ritmul muzicii. Ne înțelegem atât de bine, se gândi ea. Corpurile noastre, gesturile noastre se potrivesc atât de bine ca și cum am fi doar unul. Și totuși, Jeff nu împărtășea probabil această impresie. Resimțea încă și acum cruzimea cuvintelor lui: „Nu există viitor pentru noi, Marilyn, nici un viitor posibil“.

Atunci, de ce dansa cu ea? De ce o ținea în brațele lui?

O dorea încă, era sigură, dar asta nu era de-ajuns. Cu toate acestea, i-o spusese. Și el o respinsese. Nu i-o va repeta. Orgoliul n-ar putea suporta. Muzicanții executau acum o bucată mai lunguroasă. El o strângea foarte tare. Deschise ochii.

El o privea îndelung cu ochii lui negri ca smoala, ca și cum încerca să se pătrundă de ea, s-o integreze în el însuși. Muzica se oprise, dar Jeff continua s-o țină în brațele lui. Nu mai dansa, dar o ducea încet cu el.

— Să ieșim de aici, murmură el. E prea multă lume în sala asta.

— Eu nu te rețin.

Era genul de legătură pe care o căuta, nu-i așa? Să poată să plece și să revină după cum îi dicta fantezia. Fără nici un angajament. Fără legături permanente.

— Aș vrea să ies de aici cu tine.

— De ce?

Atitudinea aceasta, prea reținută, o exaspera pe Marilyn. Aruncă o privire înspre partea unde erau Ned și Paula. Păreau să se înțeleagă foarte bine. După toate aparențele, brunetei nu-i plăcea ideea de a juca pe mai multe fronturi. Cu siguranță, tocmai această frivolitate îl atrăsese pe Jeff.

— Ți-am spus-o deja: trebuie să stăm de vorbă, noi doi.

— Am epuizat toate subiectele în Hawaii. Nu ești obligat să te arăți politicos cu mine sub pretextul că ne-am întâlnit întâmplător.

Si, adăugă ea în sinca ei, sub pretextul că Paula este mai tolerantă decât mine.

Se întoarse și se îndreptă spre masa pe care se aflau băuturile răcoritoare. Nu avea nicidecum intenția să-i redea lui Jeff un loc în viața ei, nici să distrugă pânza subțire de liniște pe care o țesea cu răbdare.

Bufetul i se păru la fel de apetisant ca mâncărurile reîncălzite servite în avioane. Dar avea nevoie să reflecteze, să-si pună ordine în idei.

— Ai părăsit cantina fără să mănânci nimic, zise el ajungând în spatele ei. Ceva sau... cineva te-a făcut să-ți peirzi pofta de mâncare?

— Bineînțele că nu.

Ar fi murit mai degrabă decât să recunoască ce putere avea asupra ei.

— Aveam o altă întâlnire, adăugă ea.

— Ah! Este adevărat, programul tău e atât de încărcat!

El vorbea acum pe un ton iritat.

— Nici un minut liber, nu-i așa? Nu pentru mine, în orice caz. N-ai timp de odihnă, n-ai timp de vorbit... Mănânci pe apucate. Dar nu ți-ai ales încă sandvișul, după cum văd. Lasă-mă să găsesc ceva care să ne convină la amândoi.

Până în clipa aceea, Marilyn se stăpânise. Acum însă, el își bătea joc de ea, credea că poate s-o arunce și s-o ia din nou, ca pe o păpușă de cârpă.

— Găsește, îl luă ea peste picior. Ceva rapid, ușor, nici prea stânjenitor și, mai cu seamă, ușor de uitat...

— Și dacă gusturile mele s-au schimbat? Dacă gustările nu mă mai satisfac? Cine îți spune că de acum înainte nu vreau mai mult? Că nu vreau totul?

— Orice ai vrea, va trebui fără îndoială să mergi să cauți în altă parte.

Marilyn îi văzu, în fundul sălii, pe Ned și Paula într-o discuție însufletită.

— Mă tem că nu mai există nimic pentru tine, aici.

— Domnișoară Fancher?

— Bună seara, Eric

Se întoarse spre adolescentul care se apropiase: visul studenților, coșmarul profesorilor săi. De o inteligență net superioară mediei, transforma toate cursurile în câmp de luptă și, negăsind printre colegi interlocutori pe măsura lui, căuta compania adulților.

— Te distrezi bine? îl întreabă ea.

— Da, destul de bine.

Tânărul își potrivi ochelarii, îi aruncă o privire scurtă lui Jeff și hotărî că propriile lui reflecții erau mult mai importante decât conversația în curs.

— Am reflectat la marea neagră despre care ați vorbit în această după-amiază.

— Da?

Ea îl luă de braț și se îndepărtă de bufet, în timp ce un student se apropia de Jeff.

— Si la ce concluzie ai ajuns, Eric?

Se așezară pe scaune și Marilyn ascultă potopul de cuvinte al studentului. El spera să descopere un

dizolvant capabil să transforme amestecul de apă de mare și petrol într-o substanță biodegradabilă, inofensivă.

În jurul lor, oamenii începeau să se ridice. Ned și Paula plecară împreună. După toate aparențele, directorul științific își schimbase părerea despre agenții F.B.I. Marilyn nu înțelegea cum femeia aceea putea să-l prefere lui Jeff. Acesta din urmă discuta acum cu un grup de tineri în apropierea șemineului.

Se înșelase fără îndoială asupra naturii relațiilor lui cu Paula. Și poate chiar în privința altor lucruri?

Îl cercetă pe furiș. Până acum nu-și îngăduise să-l privească, temându-se să nu cedeze atracției lui, în mod sigur la fel de repede ca în noaptea întâlnirii lor, când apăruse pe puntea traulerului. Nu va uita niciodată momentele lor de pasiune, la care aspira încă, dar dorința ei era umbrită de ură, la amintirea avansurilor ei respinse.

— Important, continua Eric, este că această substanță să nu aibă efecte ecologice negative și m-am gândit...

— Eric, subiectul acesta este prea serios pentru o discuție fără plan. Te sfătuiesc mai curând să pregătești un referat. Am să te ajut, dacă dorești.

Marilyn se ridică și-i întinse mâna, ceea ce el luă drept un cadou regesc.

În clipa aceea, Jeff surâdea și el, și ea recunoscuse acest surâs; avea același surâs când îi prindea pandantivul în jurul gâtului. În mod inconștient, puse mâna pe cochilie. Acum putea să plece, să se întoarcă acasă fără să-i mai vorbească, să asculte ce avea să-i spună.

Îi lipsea. La ce bun să și-o ascundă? Mândria ei merita un asemenea sacrificiu? Putea oare s-o pună în balanță cu dragostea ei pentru el, cu riscul de a nu-l mai revedea niciodată? În ultimele zile, în Hawaii, îl acuzase că nu vrea să-și asume nici un

risc, dar ea nu proceda oare într-un fel identic? Și de ce se temea oare? Nu era decât un bărbat, la urma urmei, și ea o femeie adultă, evoluată, perfect capabilă să se întrețină.

Traversă sala strecurându-se printre studenți.

O licărire de surpriză sclipi în ochii lui Jeff când o zări, dar continuă să vorbească:

— Cu alte cuvinte, este vorba despre lupta dintre cei buni și cei răi, și eu prefer să cred că cei buni sunt de partea noastră.

Scoase câteva cărți de vizită din buzunar și le împărți studenților.

— Dacă unii dintre dumneavoastră sunt interesați, mă pot găsi întotdeauna la numărul acesta de telefon.

Marilyn citi pe una dintre ele o adresă din Washington.

— Tu n-ai nevoie de așa ceva, zise el apropiindu-se de ea. Putem discuta chiar acum despre asta.

Să discutăm. desigur, se gândi ea, dar voi putea oare vreodată să ating, să distrug bariera care ne desparte?

— Ai ceva să-mi spui, Jeff?

— Multe lucruri.

El privea mulțimea care se împrăstia.

— Dar nu aici. Dacă am pleca?

O ajută să-și îmbrace mantoul, o însoți să-și ia rămas bun de la Jarlman, îi făcu după aceea loc să iasă înaintea lui.

Aerul rece al nopții o făcu să tremure. Își puse mânușile și-și ridică gulerul.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm puțin, să bem ceva cald? propuse el.

Își strânse umerii ca să se apere de vântul rece care sufla în rafale.

— Mașina mea nu este departe.

O conduse spre un vehicul de serviciu de culoare albastru închis. îi deschise portiera, se așeză la rândul lui, apoi porni motorul și instalația de încălzire.

- Puțină răbdare și va fi cald.
- De cât timp ești la Washington?
- De două săptămâni.
- Înțeleg.

Lui Marilyn i se strânse inima. Se găsea de două săptămâni la o oră de drum, de două zile umbla prin campusul propriei ei universități, și nici un semn. Cu gâtul uscat, îngheță cu anticipație împotriva cuvintelor amabile pe care el le-ar putea rosti. Cuvinte goale...

— Spui întotdeauna „înteleg“, replică el, dar în realitate nu vezi absolut nimic, nu înțelegi nimic. Nu ne-am întâlnit din întâmplare, în seara asta. Am venit pentru tine, pentru a afla cum o duci.

— Foarte bine.

Își ținea ochii fixați asupra genunchilor, incapabilă să susțină această privire care o ardea. Viața lui functiona din nou ca un mecanism bine uns: munca lui, obiceiurile lui. Ce să facă el cu miile de lacrimi înghițite despre care ea refuza să vorbească?

— Te văd acum, reluă el, și asta nu-mi este de-ajuns.

Îi eliberă fața de părul pe care ea îl vârâse sub guler ca să-i țină de cald.

— Vreau să te țin în brațele mele.

Îi descheie primul nasture al mantoului.

— Ne despărțea un ocean, Marilyn, și cu toate acestea te simțeam aproape de mine.

Își vârî mâna în buzunar și scoase eșarfa albă pe care i-o luase în prima seară, în Hawaii, și o încolăci încet în jurul gâtului tinerei femei.

— Puțin din tine a rămas mereu lângă mine. După acea primă noapte când te-am ținut în brațele mele, nu te-am putut uita.

Ea își mângâia eșarfa și își puse mâna peste mâna lui. Așadar, n-o uitase. Ocupa un loc în inima lui. Dar care?

— Marilyn, draga mea!

Era aproape, atât de aproape. Tulburată, avu o clipă impresia că nu mai poate să respire. Îl aștepta de atâta timp! Acum, era aici. Dacă se mai apropia puțin de el și își trecea brațele în jurul gâtului lui...

Nu există un viitor posibil pentru noi, Marilyn.

Eșarfa nu însemna nimic. El refuza să se angajeze, nu cerea decât câteva nopți din când în când, o femeie la dispoziția lui. Nu. Se umilise o dată declarându-i sentimentele ei și n-o va lua niciodată de la capăt.

Se îndepărtă de el, își încheie mantoul. Începuse să plouă, o ploaie rece care bătea în acoperișul mașinii.

— Nu oceanul ne despărțea, Jeff. M-ai rănit în Hawaii. N-am să te las s-o mai faci.

— Nu vreau să-ți fac rău. Eu...

În spatele lor răsună un claxon și Jeff aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Mașina din spatele meu nu poate manevra. Trebuie să mă mișc. Degajă locul.

— Ți-am propus să mâncăm ceva. Cunoști un restaurant bun?

— Ia-o pe acolo.

Îi arată un drum care trecea prin fața campusului.

— Vei găsi câte pizza și hamburgeri poțtești. Este un oraș studențesc, aici.

— Nu e foarte îmbietor. Altceva nimic?

— Nimic, numai dacă mergem până la Baltimore. Și pe vremea asta... Întoarce aici.

Trecură într-un bulevard mărginit de mici restaurante în care se îngrămădeau studenți, sub lumini reci de neon.

— Ia-o la dreapta, zise ea. În definitiv, am putea cina la mine.

Capitolul 9

Casa în stil victorian, zugrăvită în alb și ocru, în care locuia Marilyn, fusese construită pentru o singură familie. Acum, cele optsprezece încăperi fuseseră împărțite în patru apartamente. Cel al tinerei femei se afla la ultimul etaj. Jeff și cu ea se strecuraseră în tăcere pe scara de stejar sculptată, împodobită cu un covor în stil oriental.

El privea surprins aplicile vechi din aramă, tapetul galben, palierul care mirosea plăcut a ceară. Își imaginase un cadru de viață mai modern, mai funcțional pentru această tânără femeie atât de independentă.

— S-ar putea crede că suntem într-un castel din basme, zise el când ajunseră la etajul al doilea.

— Acesta este refugiul meu.

Ea deschise ușa și intră. Un apartament luminos și plin de plante verzi, plăcute și proaspete, la fel ca ea, se gândi Jeff.

O frumoasă pisică siameză cu ochi albaștri veni spre ei mieunând și tânăra femeie se repezi spre bucătărie ca să-i umple blidul.

Marilyn zâmbi.

— Te previn că nu-ți pot oferi decât preparate congelate sau hamburgeri. Vor fi gata într-un minut, doar să-i pun la cuptor.

Aprinse focul în șemineul din living și se așeză pe canapea.

El o luase pe Muffin pe genunchii lui și pisica torcea încetisor. Toată atitudinea lui arăta că este un bărbat tandru și atent.

— Ai mai avut animale, Jeff?

— Da, când aveam cinci ani.

Ea se ridică pentru a lua o Coca-Cola rece din frigider.

— Bunicul meu, continuă el, mi-a dăruit un cățel căruia i-am pus numele Jax. Era o corcitură îngrozitoare, dar eu îl adoram. A trebuit să i-l lăsăm bunicului când tata a fost mutat cu serviciul în Europa.

Marilyn aduse hamburgerii calzi pe farfurii. Vor lua o gustare ca doi studenți. Ea îi atinse ușor mâna, în treacăt, ca pentru a-i mulțumi pentru amintirile lui din copilărie și el surâse, mulțumit de această plăcută intimitate.

Vântul urla în spatele frestrelor, trimițând rafale de ploaie în geamuri. Un fulger ilumina brusc strada și apartamentul se cufundă în întuneric.

Muffin micună încet.

— Pană de curent, anunță Marilyn.

Ea se ridică și el îi prinse în trecere încheietura mâinii.

— Mă duc să caut lumânări, zise ea.

— De ce este nevoie? Suntem bine așa, focul dă destulă lumină.

— Jeff, te rog!

— Te temi de întuneric? Sau de mine? Tot mai ești supărată pe mine pentru Hawaii?

— Mi-ai făcut rău, știi bine. Dar poți să-ți duci viața cum îți place.

Nu-l va ruga să rămână cu ea și nici nu va ceda pasiunii, încă atât de intensă.

— Și dacă ți-aș cere s-o împărțim, viața aceasta?

O trase spre el și-i atinse ușor tâmpla cu un sărut.

— Pentru cât timp? întrebă ea îndepărtându-se. Până când va trece furtuna? Ca să te întorci după aceea la Washington pentru o nouă misiune?

Își regăsi locul pe canapea, își strânse picioarele sub ea și se cufundă în contemplarea focului care răspândea în încăperea o lumină portocalie și ireală.

Marilyn nu mânca, prea bulversată ca să poată înghiți o singură îmbucătură. Se învinuia pe sine. Jeff îi recomandase totuși, chiar de la început, să nu-și facă visuri. Ea însă nu-l ascultase, astfel că purta singură răspunderea acestui naufragiu.

— Marilyn, murmură el, te implor, dă-mi o nouă șansă! Uită tot ce am putut să-ți spun. Să facem în așa fel ca și cum ne-am fi întâlnit pentru prima oară. Să pornim din nou de la zero.

Cu privirea pierdută în flăcările mișcătoare, ea părea înghețată.

— Nu mai vreau să sufăr, zise ea cu o voce abia auzită.

— Nici eu nu vreau ca tu să suferi. Acesta era motivul hotărârii mele.

La vremea aceea, sigur că optase pentru singura soluție valabilă, el nu vruse să vadă expresia ei disperată. În cursul acestor șase săptămâni, amintindu-și de asta, își găsisese singurătatea insuportabilă și se oferise voluntar pentru campania de recrutări, numai cu scopul ca s-o revadă.

— În Hawaii, continuă el, mi-ai spus că voiai să rămâi cu mine.

— Da.

Ea renunțase atunci la orice mândrie. Nu avea importanță decât dragostea ei pentru el. Ar fi făcut orice ca să-l convingă.

— Și m-ai tratat drept laș, pentru că mă eschivam.

— Da.

Pentru a-i smulge hotărârea, se simțise gata să folosească orice argument.

— Campania aceasta de recrutări mi s-a părut o șansă decisivă. Am venit special ca să te văd, Marilyn. Nu-ți pot promite să-mi petrec întreaga viață cu tine, dar mi-ar plăcea să rămân cu tine, să învăț să te cunosc mai bine, să ne cunoaștem mai bine unul pe altul...

Se aplecă spre ea.

— Crezi că încă nu este destul, Marilyn? N-am propus niciodată ceva asemănător nici unei alte femei și nu credeam s-o fac într-o zi.

— Și Paula, Jeff?

— Este doar o prietenă, o colegă, cum este Ned Forman pentru tine. Cred că astfel îl consideri, nu-i așa?

— Da.

Ea își trecu încetisor mâna peste fața lui; știa că Jeff spunea adevărul și că încerca să înlăture obstacolele pe care le ridicase între ei.

— Dacă ti-am cerut să vii aici, Jeff, a fost ca să vorbim despre asta.

— Poate.

Își trecu la rândul lui mâna peste fața ei și peste gât, coborând apoi încet de-a lungul lanțului, până la pandantiv.

— Cu riscul de a-mi pierde pentru totdeauna șansele să-ți plac, murmură el, lasă-mă să-ți spun că în momentul acesta nu sunt atât de dornic să discut.

Inima lui Marilyn începu să bată cu mai multă putere.

— Pentru un bărbat nu prea vorbește, Jeff. vorbești uneori prea mult, mult prea mult...

El îi citea tulburarea pe față.

— Adevărat? Mă întreb cum să-ți fiu pe plac.

— Ușor.

Marilyn începu să-i descheie nasturii cămășii.

— Foarte ușor.

El îi sărută gâtul și ea îi mușcă lobul urechii.

— Nu te vreau decât pe tine, numai pe tine.

Dar, fără să îndrăznească s-o spună, voia și altceva decât plăcerea lor împărtășită: încrederea lui și, de asemenea, secretele lui cele mai intime.

În timp ce el îi descheia rochia, cu mâinile tremurânde, ea îi descoperea o privire răătăcită, nebună de dorință. Flăcările semineului răspândeau pe pielea tinerei femei lumina lor aurie, o făceau catifelată că mătasea rochiei pe care el i-o scotea.

— Ești atât de frumoasă!

Jeff se străduia să-și stăpânească nerăbdarea, de teamă să nu distrugă farmecul regăsirii lor cu un gest prea brusc.

Dar, când o sărută, înflăcărarea lui sălbatică o tulbură. Ea înțelese că nu se mai putea stăpâni, că trebuie să fi așteptat această clipă cu tot atâta nerăbdare ca ea și, uitându-și pentru moment toate îndoielile, îl trase lângă ea, pe covorul încălzit de semineul din apropiere.

Era atât de bine să fie iubită cu această pasiune, în dulceața tăcută a nopții, când afară ploua cu furie.

El se pierdea în adâncimile de smarald ale ochilor ei pe jumătate închiși, se lăsa târât în universul sălbatic în care ea îl atrăgea, un univers în care totul devenea atât de simplu, atât de nebunește de limpede. Se iubeau, și trupurile știau s-o spună fără înconjur.

Îmbătat de plăcere, Jeff se simți, pentru prima oară în viața lui, copleșit întru totul de această femeie care i se abandona cu ardoare dincolo de tot răul pe care i-l făcuse. Epuizat dar fericit, se strânse lângă ea, își ascunse fața la pieptul ei și, în clipa aceea, știu că dragostea lui Marilyn îl îmbogățise cu o dimensiune nouă. Căutase toată viața lui o asemenea femeie și, fără ea, el nu mai era nimic. N-o va lăsa niciodată să se îndepărteze de el.

Se ridică, o privi lung, tandă și languroasă, înflorită ca o mare floare tropicală.

— Mi-ai lipsit atât de mult. N-am încetat să aștept clipa aceasta de când ai plecat.

Jeff visa la căldura acestui corp suplu și viguros care se potrivea atât de bine cu al lui. la această senzație de împlinire pe care o avea de fiecare dată când o ținea în brațe.

— La ce te gândești?

Ea îi mângâia pieptul cu palma, jucându-se cu părul negru și moale care-i ascundea cicatricile.

— În toată viața mea, n-am fost niciodată atât de fericit.

El o acoperi cu haina lui. Poate că-și lui îi era frig, dar ea nu dorea ca el să se îmbrace și să plece.

— Ne-am simți mai bine în pat, care este chiar în spatele tău.

Jeff se întoarse, uimit, când ea îi arată canapeaua.

— Cartierul acesta este scump, îi explică ea, și când m-am îndrăgostit de acest mic apartament, a trebuit să mă acomodez cu lipsa de loc și să-l mobilez în consecință.

Marilyn zâmbi.

— Îmi plac lucrurile deosebite, unice, ca tine.

Ea se ridică pentru a desface canapeaua, când zări masa cu hambrugerii încă neatinsi.

— N-am mâncat, remarcă ea. Nu ți-e foame?

— Ba da, dar nu de asta... Cu atât mai mult cu cât acum trebuie să fie reci.

— Nu te neliniști, am alte rezerve în frigider. Ce alegi: paste italienești, pui pane, friptură de vită?...

El se strâmbă.

— Știi, eu, preparatele industriale...

— Dar îmi jignești bunul meu gust, dragul meu! Nu este vorba de preparate congelate!

Jeff îi mângâie părul.

— Mă iubește, este frumoasă, este inteligentă și știe să gătească! Visez!

— Nu. Lăsând orice modestie deoparte, trebuie să accept primele trei calificative, dar al patrulea revine surorii mele, Sue, care a pregătit aceste mâncăruri. Ce-ai spune de o friptură de vită?

În timp ce el pune masa, ea aducea friptura și vinul.

— De ce ai acceptat până la urmă să mă vezi? întrebă el desfundând sticla.

— Nu renunțasem cu adevărat la ideea de a te regăsi într-o zi, Jeff. Sunt mulțumită că rămâi puțin la Washington.

Dar ar putea rămâne aici pentru totdeauna...

Capitolul 10

Când se trezi, simți imediat un miros îmbietor de cafea.

— Bună dimineata, zise Jeff.

El tocmai puna pe masă un mic dejun complet, cu suc de portocale si ouă prăjite.

— Ce faci? întrebă ea ridicându-se în capul oaselor.

Marilyn își trecu o mână prin păr pentru a încerca să-l disciplineze.

— Sst! Nici un cuvânt.

Îi turnă cafea într-o ceașcă și i-o întinse.

— Ți-am spus deja că voi ști să-mi amintesc: întâi cafeaua, apoi micul dejun la pat...

Ea luă ceașca zâmbind, încântată să se vadă răsfățată astfel.

— Mulțumesc, spuse ea încet.

— Îmi place să te simți bine...

— Mă coplesești!

Privirea lui Jeff îi producea o stare de euforie.

— Adevărat?

Ea dădu din cap și închise ochii, mirosind cu mare plăcere cafeaua înainte de a gusta din ea.

— Asta-i tot ce cer, adăugă el.

O sărută pe gât.

Cum el era pe punctul să se îndepărteze, ea îl reținu. Să se trezească astfel și să-l găsească lângă ea sporea și mai mult fericirea adusă de noaptea lor. Își amintea de intimitatea cotidiană dintre Sue și David. Nu se apropia puțin de ei în momentul acesta? Și, de data asta, bucuria lor nu va dispărea în realitatea brutală a unei lumi ostile, ci se deschidea spre o promisiune nouă și minunată.

— Aș da mult să știu ce gândești în momentul acesta, zise el, gânditor.

— Acum știu de ce nu mi-am luat niciodată cafeaua în pat.

— De ce?

— Pentru că până acum îmi lipsea ce era mai important... Tu, Jeff!

— Este oare o invitație?

El aduse tava lângă pat.

— Pot oare să mă alătur agapelor tale sub patură?

Când o sărută, Marilyn își spuse în sinea ei că micul dejun nu era în mod obligatoriu primul moment fericit al zilei.

— Dacă nu mâncăm nimic, suspină ea, o să murim de foame. Dar n-am nici un chef să mă misc.

Rămânea cu capul sprijinit de pieptul lui Jeff și-și trecea vârful degetelor peste mușchii brațului lui.

— Nu vorbi de moarte când suntem împreună, murmură el.

— Glumeam.

Dar Marilyn îi simțea prea bine nemulțumirea. Așadar, el continua să creadă că, pentru o femeie, compania lui putea fi nefastă.

El mai rămase o clipă fără să se miște, apoi se ridică și se îmbrăcă. Ea se apropie de el și-i mângâie umărul

— Jeff, te vreau... mereu... Fără tine, nu mă simt bună de nimic.

Marilyn voia ca Jeff să știe cât de multă nevoie avea de el.

— Dacă mi s-ar oferi viața eternă, cu condiția să nu te mai revăd niciodată, aș refuza. Mă înțelegi?

— Și riscurile?

— Nu mi-e teamă. Te iubesc și aș vrea să-mi petrec...

Fusesse cât pe ce să spună: restul vieții mele cu tine. Dar își înghiți la timp cuvintele. El nu era pregătit să se angajeze pe un termen atât de lung.

— ... cât mai mult timp cu tine, zise ea. Avem amândoi profesia noastră, Jeff, dar de fiecare dată când am putea să ne vedem...

— Și riscurile? repetă el.

— Putin mă interesează, Jeff, orice s-ar întâmpla.

Nu ți se va întâmpla niciodată ceva rău, promise el în sinea lui, atâta timp cât pot interveni. O luă în brațe și o simți cum se destinde la pieptul lui.

Jeff zâmbi.

— Apropo de profesie, adăugă el, am o ședință cu câțiva dintre studenții tăi în mai puțin de o oră.

— Dumnezeu! Cât este ceasul?

Cursul ei începea la ora nouă.

— Șapte.

O sărută pe vârful nasului și se aplecă să-și încalțe pantofii.

— Am doar atâta timp cât să trec pe la hotel să fac un duș și să mă schimb.

Depuse un sărut pe bărbia ei, îi strânse mâna într-a lui, apoi se îndreptă spre ușă și ieși.

Ea privi mult timp ușa închisă și-și dădu seama că era goală în mijlocul încăperii, tremurând de frig. Jeff nu-i spusese când se vor revedea. Putea tot atât de bine să dispară alte șase săptămâni, sau șase luni. Nu-și promisese nimic și el obținuse ce aștepta de la ea: o noapte de dragoste.

Stătea întristată în baie când auzi soneria.

— În după-amiaza asta, declară Jeff când ea îi deschise, termin la ora patru. Și tu?

Ea se gândi o clipă, recapitulându-și în minte programul.

— La trei.

— Atunci, rezerv locuri la restaurant pentru ora șapte. Cu fața de masă adevărată, pahare de cristal și lumânări.

O cercetă cu un aer uimit.

— Ceva nu-i în ordine?

Ea scutură din cap.

— Nu, dar când ai plecat, credeam că... Oh! Nimic...

Se învinuia că se îndoise atât de repede de el și nu îndrăznea să i-o mărturisească.

— Nu te neliniști, Marilyn. Merităm o nouă șansă și o vom încerca, îți promit.

O sărută pe frunte înainte de a pleca din nou.

Marilyn fredona sub duș, zâmbitoare, fericită. Dacă ar fi avut timp, ar fi sărit din nou în așternut numai pentru a reflecta la fericirea ei, la bucuria ei, la iubirea ei.

Euforia ei dură până la ora prânzului, când asistentul veni s-o anunțe că o maree neagră înainta spre coasta sălbatică unde trăiau un număr mare de păsări, precum și specii submarine. Atunci când se producea genul acesta de accident, mult prea des după părerea lui Marilyn, se ducea pe teren cu toți studenții ei ca să-i ajute pe salvatori.

Își schimbă ținuta cu o pereche de blugi și un hanorac, apoi încercă să dea de Jeff ca să-l anunțe că va întârzia dar, neștiind absolut deloc unde-l putea găsi, îi lăsă un bilet pe parbrizul mașinii.

Ajunsă la locul accidentului, nu mai avu timp să se gândească la Jeff sau la orice altceva, prea ocupată să spele păsările care se zbăteau cu disperare pe plaja plină de materie vâscoasă. O negură dezolantă înconjura salvatorii pe care frigul îi făcea să tremure.

Când Jeff veni să li se alăture, ea termina de curăţat un pescăruş care piua jalnic. Încredintă pasărea lui Eric, îşi scoase mânuşile şi se duse să-i mulţumească lui Jeff pentru prezenţa lui. O găsisse, cu toate că nu-i precizase destinaţia exactă. Era atât de fericită că-l vede încât aproape îşi uită oboseala şi umezeala înconjurătoare.

— Bună seara, Jeff!

Ea îi strânse mâna.

— Ned mi-a spus unde eşti.

Jeff îi ţinu mâna o clipă, dar nu schită nici un gest mai tandru, ca să n-o compromită în faţa studenţilor.

— Îţi mulţumesc pentru bilet, reluă el luând-o deoparte. Eşti foarte generoasă.

— Unde vezi tu generozitatea? Nu ţi-am făcut un cec! Când mă simt cu adevărat interesată, mă implic direct.

Încercă să îndepărteze părul lipit pe faţă, deoarece vântul şi umiditatea aerului îl făceau greu şi lipicios.

Ce să mai spună de faptul că, la început, intenţiona să se întoarcă repede după cursuri ca să se facă frumoasă pentru seară! În momentul acesta, se simţea aproape la fel de atrăgătoare ca un pescar pe mare, în plină acţiune.

— Îmi pare rău că-ţi stric planurile, dar era un caz de forţă majoră.

— Înţeleg.

Cu un gest tandru, îi şterse nisipul care-i murdărise obrazul.

— Am amânat pentru mai târziu rezervările la restaurant, deoarece am încă intenţia să te iau la cină. Ca să câştigăm timp, am luat cu mine cu ce să mă schimb acasă la tine. Acum, aş putea da o mână de ajutor?

Ea îi explică felul cum să prindă păsările, cum să le spele şi să le cureţe.

— După aceea, le punem în cuşti ca să li se dea drumul într-o zonă nepoluată.

Vorbea încet, aproape ca și cum se scuza. Sue râsese de atâtea ori de inima ei bună; ce va spune oare Jeff? Comparată cu misiunile lui secrete, curățarea pescărușilor și a altor păsări trebuie să-i pară cu totul neînsemnată.

El nu comentă însă nimic. Îi ridică încet bărbia și-si cufundă privirea în ochii ei verzi.

— Ai un suflet bun.

Marilyn surâse, uitând frigul și murdăria, simțindu-se dintr-o dată la fel de frumoasă ca după o oră petrecută într-o baie plină de spumă.

— Acum, încetează să mă privești așa, numai dacă nu vrei să tii un curs improvisat de educație sexuală studenților tăi, și spune-mi mai bine ce trebuie să fac.

La lăsarea serii, era plin de nisip și de păcură ca și ceilalți salvatori. Marilyn își duse studenții înapoi la campus și-i spuse lui Jeff că se vor reîntâlni acasă la ea. Când ajunse și ea, el o aștepta pe palier, așezat pe ultima treaptă a scării, cu o valiză la picioare.

— Ar fi trebuit să-ți las o cheie, zise ea scoțându-și pantofii.

Muffin îi primi torcând și se frecă de picioarele lui Jeff.

— Iată-mă adoptat, zise el aplecându-se s-o mângâie.

Aveau amândoi nevoie să se spele energic din cap până-n picioare. În mica ei baie, n-ar fi fost practic.

— Fă-ți tu primul dușul, îi propuse ea.

Intenționa să-și curețe fața în acest timp și să-și spele părul.

— Să-l facem împreună!

Ea sovăi. Să se spele în doi i se părea stadiul ultim al intimității. Apoi se hotărî.

— Este cea mai plăcută invitație care mi s-a făcut astăzi.

— Ah, da? Și câte ai primit, exact?

Se dezbrăcă și ea se întrebă încă o dată cum putuse păcura să pătrundă astfel prin haine.

— Știi, răspunse ea râzând, o femeie frumoasă ca mine nici măcar nu numără propunerile.

— Evident.

O sărută și o mângâie cu mâinile lui negre și ea nu se putu împiedica să scoată un țipăt.

— Dar tu le-ai refuzat pe toate în bloc, continuă el, pentru a veni cu mine! Doamne, Dumnezeule! Nici nu poate fi vorba să te decepționez!

Fără să înceteze s-o sărute, o duse cu el încet spre duș și rămaseră un timp prinși într-un sărut fierbinte. Apoi el se desprinsese și dădu drumul la apă caldă peste corpul tinerei femei. Ea îl lăsă s-o facă, încântată de plăcere. El începu prin a-i spăla capul, făcând șamponul să producă spumă, masându-i pielea capului ca și cum toată viața făcuse asta. Apoi îi săpuni trupul, mereu cu acea încetineală calculată care o liniștea și o înflăcăra în același timp.

Nu schimbară nici un cuvânt și ea nu deschise nici o clipă ochii, văzându-l doar cu imaginația rotindu-se în jurul ei, îngenuchind, ridicându-se, frecându-o cu o perie moale.

— Acum este rândul tău, zise ea după ce el terminase.

Pentru ea a fost o plăcere cu totul diferită, dar tot atât de intensă. El o lăsa să se ocupe de trupul lui, ascultător și atent la cele mai mici mișcări ale ei. Se ridică în vârful picioarelor ca să-l spele pe cap și încheie operația cu un sărut.

Atunci Jeff o prinse în brațe, o strânse cu putere lângă el și, sub apa caldă, o antrenă în torentul irezistibil al dorinței lui arzătoare, dând frâu liber pasiunii, trecând amândoi prin vârtejuri, prăbușiri, urcând apoi până la apogeu, sub soarele orbitor al extazului.

Ea îi murmură încă încet numele când se ghemui la pieptul lui, ca înecată, plutind în derivă, dar foarte însuflețită în adâncul ființei sale, de o viață nouă, minunată.

Sala de baie dispărea sub un nor de aburi; Jeff opri apa. El culese cu buzele picăturile de apă prinse de genele tinerei femei, în tăcerea deplină care se lăsase.

— Te iubesc, Marilyn.

Ea auzise bine, nu se înșelase. Deschise ochii.

— Te iubesc, draga mea.

Cuvintele acestea răsunară în mintea ei ca un clopoțel vesel, în timp ce Jeff, cu un prosop legat în jurul mijlocului, puneă un halat de baie pe umerii ei și o conducea în living.

— Țin mult să te duc să cinăm în seara asta, declară el; de aceea, mă voi grăbi să mă îmbrac înainte de a mă lăsa deturnat de la planul meu.

Cina în elegantul restaurant franțuzesc corespundea cu tot ce o anunțase și chiar mai mult: un trandafir roșu și o cutie cu bomboane de ciocolată o așteptau, puse pe farfuria ei.

Ce bărbat rafinat, atât de doritor de a-i face plăcere! Ținea cu adevărat la ea și nu înceta să i-o dovedească.

— La ce te gândești?

Jeff îi scruta fața în timp ce-și bea cafeaua. Ceașca de porțelan alb părea incredibil de fragilă între mâinile lui mari.

Cât de mult te iubesc! se gândea ea.

— Sunt fericită că te-am întâlnit, în ciuda împrejurărilor atât de iesite din comun.

Înainte de a veni aici, el îi spusese că o iubește, dar putea oare să acorde încredere unor cuvinte rostite în focul pasiunii?

El continua s-o privească lung, cu admirație și cu un zâmbet nonșalant.

Marilyn simți o înțepătură stranie în ceafă.

— La ce te gândești?

Ea spera că el o să-i răspundă: La tine!

— Ar trebui să ne întoarcem acasă.

Fără s-o slăbească din ochi, el făcu semn chelnerului.

— Vreau să fiu singur cu tine.

Nu este o idee atât de proastă, se gândi ea punându-și mâna peste a lui.

Petrecură împreună următoarele două nopți. Joi seara, cinară într-un restaurant thailandez și asistară la un concert Mozart dat de studenții universității. Vineri văzură piesa *Un tramvai numit dorință*, jucată de secția de artă dramatică. Marilyn putu constata, nu fără uimire, că, în pofida profesiilor lor atât de diferite, aveau aceleași gusturi.

Jeff urma să se întoarcă luni la Washington, ceea ce nu va usura întâlnirile lor. Dar Marilyn nu voia să se gândească la asta: le mai rămânea weekendul.

— Avem toată ziua pentru noi, declară Jeff sâmbătă când se treziră, târziu în cursul dimineții. Ce dorești să faci?

Ea surâse, mângâindu-i corpul cu o mișcare ușoară.

— Ții într-adevăr să știi?

— Devii nesățioasă! zise Jeff trăgând-o spre el.

— Te plângi?

— Am eu aerul că mă plâng?

El îi mângâia spatele, își trecea mâinile peste curba soldurilor.

— Am o casă în Virginia. Am putea să mergem acolo, să rămânem singuri pentru...

În clipa aceea sună telefonul și Marilyn se ridică în capul oaselor ca să răspundă.

— Alo?

Își dresе glasul ca să-și recapete un ton firesc.

— Marilyn? Sue la telefon. Totul este în ordine? Sper că nu te-am tezit?

— Nu, nu dormeam.

— Asta mai lipsea, bombăni Jeff.

Marilyn se încruthă ca să-i ceară să facă liniște.

— Sper, doar este ora unsprezece! reluă Sue. Te așteptăm la începutul după-amiezii.

— Cum?

— Este aniversarea lui Bobby. Mama vine special de la New York. Să nu-mi spui că ai uitat!

— Nu, bineînțeles că nu!

— Este evident! comentă Jeff mângâindu-i piciorul.

Ea scoase un suspin și se îndepărtă de el.

— Încetează! făcu ea acoperind receptorul cu palma.

El îi răspunse cu o privire nevinovată.

— Ce spui? întrebă Sue.

— Nimic, vorbeam singură.

— Mincinoaso, zise Jeff.

— Voiam să-ți cer un serviciu, continuă Sue. Frigiderul meu este plin, stă gata să plesnească, și am comandat înghețată pentru Bobby. Ai putea trece s-o ici când vii? Cunoști patiseria aceea mică, franțuzească...

— De acord. Pot veni cu un prieten?

Nu știa cum va reacționa Jeff la ideea de a-și petrece o zi printre copii gălăgioși, dar nu se simțea în stare să-și decepționeze unicul nepot.

— Bineînțeles. Îl cunosc?

— Nu. Va fi o surpriză. Pe curând!

Imediat ce închise, Jeff o luă din nou în brațe.

— Unde rămăseserăm?

Ea îl respinse și coborî din pat.

— Eram pe punctul să ne pregătim pentru a merge la o masă de aniversare.

— Curios. Puteam să jur că făceam altceva.

Ea zâmbi și se îndreptă spre șifonier ca să-și aleagă o rochie.

— Îți plac reuniunile copiilor?

— Am pierdut obișnuința.

— Este tocmai cum credeam. Îți dau un sfat: menajează-ți respirația, vei avea nevoie.

În ceea ce o privea pe ea, Marilyn se temea mai puțin de veselie năvalnică a copiilor decât de întâlnirea cu mama ei.

Capitolul 11

Seara, Jeff trebui să admită că Marilyn nu se înșelase în privința consecințelor unei reuniuni de copii. Sue și David se arătară atât de epuizați încât se oferă el însuși să conducă mai mulți copii la casele lor. În plus, asta îi permitea să scape de mama lui Marilyn, o femeie teribil de egocentrică și care își afișă ostentativ preferința pentru Sue, fără să se sinchisească de suferința evidentă a fiicei sale mai mici.

În mai multe rânduri în timpul zilei, Edwina îi criticase felul de a se îmbrăca, munca, viața ei, legându-se în cele din urmă de Jeff, prin aluzii și fraze cu dublu înțeles. Acesta a fost momentul în care propusese să facă pe șoferul. Era limpede că, în pofida putinei considerații pentru fiica ei, Edwina îl găsea nedemn de ea.

Când reveni, Sue insistă să-i arate albumul cu fotografii familiale. El le privi politicos și rămase tăcut în cea mai mare parte a timpului. Îi era greu să admită că o fetiță cu mutrișoara plină de pete de roșeață, firavă și prost îmbrăcată, putuse să devină frumoasa femeie așezată în fața lui. Cât despre Sue, ea semăna cu o

păpușă de porțelan: blondă, cu tenul deschis, cu părul mlădios ca mătasea și ochi mari, albaștri. Ea își eclipsa sora mai mică prin frumusețe.

— Sue a fost întotdeauna atât de frumoasă! suspină Edwina privind peste umărul lui. Aș fi vrut s-o văd manechin... sau chiar actriță.

— Mai curând moartă! exclamă aceasta. Marilyn, în schimb, avea talent. Amitenște-ți piesa pe care a scris-o pentru o serbare de împărțirea premiilor.

Ea răsfoi albumul și se opri în fața unei fotografii cu Marilyn purtând o perucă cenușie și un șorț de bumbac.

— Iată! Este făcută în ziua când a primit un premiu. A scris singură piesa, a pus-o în scenă și a jucat-o!

— Da, recunosc Edwina. Fetele mele erau extraordinare. Nu în același fel, însă. Sue este sociabilă și feminină ca mine, în vreme ce Marilyn seamănă cu tatăl ei. Era profesor, înțelegi, se mulțumea doar cu atât... Decât să participe la recepții, prefera pescuitul. Eram atât de diferiți... Mă întreb încă și acum cum a putut dura căsătoria noastră atât de mult. Am simțit că trăiesc din nou după ce l-am părăsit.

— Scuzati-mă, interveni Marilyn, dar am văzut deja toate fotografiile astea de sute de ori. Mă duc să văd cum se descurcă Bobby cu detectorul lui de metale.

Fără să aștepte răspuns, își luă mantoul și o șterse în grădină, unde copilul căuta comori îngropate. Cum putea oare mama ei să arunce vorbele cu atâta ușurință, evocând un divorț care frânsese inima tatălui ei și-i cauzase probabil moartea? Îi fu greu să încheie nasturii mantoului, atât de tare îi tremurau mâinile.

Copilul era ocupat să ocolească un tufiș de azalee când se apropie de el.

— Nu găsești nimic? îl întrebă ea.

— Cuie ruginite, răspunse băiețelul fără să ridice capul.

— Știi, ar fi preferabil să mergem pe plajă. Grădinile servesc mai curând la plantarea florilor, în timp ce pe țărm marea poate aduce tot soiul de lucruri.

Băiatul își ridică fața mânjită de pământ proaspăt.

— Mergem? întrebă el cu ochi strălucitori.

— Nu imediat, se face noapte.

— Mâine?

— Vom vedea.

— Poți să dormi aici și mâine plecăm să facem picnic! Vrei? Mă duc s-o întreb pe mama!

Își aruncă aparatul, își șterse mâinile pe pantaloni și fugi spre casă, gata să se lovească de Jeff care iese.

— A găsit aur? întrebă acesta din urmă, râzând.

— Nu, doar cuie și capace de la sticle. Când l-am văzut ocupat să devasteze această nefericită de grădină, am avut ideea nefastă să-i propun drept teren de căutări plaja și este convins că-l voi duce acolo mâine.

— Așteaptă, aranjez eu asta.

În timp ce ea replanta de bine de rău florile la locul lor, Jeff scotea câteva monede din buzunar și le îngropa la baza unui ienupăr.

— Nu este Peru, zise el când termină, dar e mai bine decât nimic.

— Ești atât de drăguț! exclamă ea luându-l în brațe. Te preocupi de pisici, de păsări, și acum de băieței!

Ar fi un tată minunat. Dacă s-ar căsători, ar vrea oare imediat copii?

— Hei, voi doi! strigă Bobby la ei. Mama spune că cina este gata!

Masa fu servită de o matroană sinistră cu numele de Ingrid, care nu privea pe nimeni în ochi și a cărei gură nu zâmbea probabil niciodată. Un adevărat robot, se gândi Jeff.

După masă, ea aduse cafea și lichioruri. David vorbi despre noul avion care tocmai i se oferise și-i propuse lui Jeff să vină să-l însoțească atunci când îl va pilota.

— Multumesc, dar refuz genul acesta de exercițiu. Tatal meu a fost pilot de încercare; în ziua când împlineam zece ani, m-au anunțat că nu va mai reveni. Mi-a lipsit toată viața și mi-am jurat să nu mai am cu avioanele decât raporturi foarte rezervate. Mă urc în ele numai în caz de absolută necesitate.

— Dar trebuie să călătorești mult.

— Într-adevăr. Face parte din obligațiile mele.

Marilyn constata o dată mai mult că nu-i plăcea să vorbească despre meseria lui.

Se duse în camera lui Bobby deoarece îi promisese să-i spună o poveste.

Jeff li se alătură puțin după aceea și-i privi o clipă.

Sue repartizase camerele în modul cel mai logic posibil, după părerea ei: mama ei lua, ca de obicei, camera de oaspeți de lângă cea a lui Bobby. Jeff și Marilyn în capătul celălalt al culoarului, în două camere despărțite de o sală de baie comună.

Sub ochiul atent al Edwinei, fiica ei îi ură noapte bună lui Jeff înainte de a se îndrepta spre camera ei. Marilyn remarcă imediat ușa care ducea în baie. Speră că Jeff o va deschide, dar el n-o făcu. Așteptă ca el să-și facă dușul.

Se dezbracă în grabă și se strecură în cămăsa de noapte albastriu-deschis pe care i-o pregătise sora ei. Va veni oare Jeff să i se alăture? Păruse destul de posomorât tot timpul cinei. O compara cu Sue; va observa oare diferențele dintre ele? Fără îndoială. Toată lumea o făcea. Trăise toată viața în umbra surorii ei. N-ar fi trebuit niciodată să-l aducă aici.

Se privi în oglinda măsuței de toaletă. Buza ei inferioară era prea plină, nasul plin de pete de roșeață, iar părul într-o stare imposibil de descris. Încerca să-l disciplineze când auzi dușul

oprindu-se. Câteva minute mai târziu, ușa sălii de baie se deschise și Jeff intră, cu un prosop albastru legat în jurul soldurilor și cu părul încă ud.

Îl văzu în oglindă venind spre ea, dar nu se întoarse. Degetele ei se încleștară pe mânerul periei și-și încetini mișcarea când el se opri în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri.

— Lasă peria asta, zise el lăsându-si o palmă să alunece până la talia ei. Îmi place când părul tău dansează ca niște flăcări.

Ea se întoarse și-i cuprinse gâtul cu brațele. O găsea pe gustul lui, o dorea, o iubea așa cum era. Își apăsă degetele pe ceafa lui ca să-l aducă la ea s-o sărute.

— Nu eram sigur... murmură el lângă buzele ei.

— De ce anume?

În același timp, ea depunea mici sărutări pe gura lui pe jumătate închisă. Brațele lui Jeff se strânsă în jurul mijlocului ei și Marilyn simți cum se risipește supărarea provocată de cuvintele Edwinei.

— Spui?

Ea nu-i lăsa însă răgazul să răspundă, prinzându-i buza inferioară cu vârful dinților, râzând de jena lui și de plăcerea evidentă pe care i-o provoca astfel.

Jeff își petrecuse ziua ascultând-o pe Edwina ponegrindu-și fiica, fără să poată interveni. Se stăpânise toată ziua să-i arate dorința lui și când îi urase noapte bună, se temuse ca mama ei să n-o fi pus în gardă împotriva lui.

— Nu eram sigur că mă mai dorești.

O ridică în brațe și o întinse pe pat.

— Cum? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Mi s-a părut că ești atât de încordată, începând de dimineață, atât de rece.

Se întinse lângă ea și începu să se joace cu bretelele cămășii ei de noapte.

— Mă întrebam dacă, în sânul familiei tale, n-o să-ți dai seama că nu-ți sunt deloc potrivit.

— Îmi ești potrivit perfect, Jeff.

Îl cuprinse în brațele ei, îi mângâie umerii, masându-i cu vârful degetelor mușchii tari ca oțelul.

— Mă temeam numai ca vorbele denigratoare ale mamei și comparația cu Sue să nu te facă să-ți schimbi părerea despre mine.

— Cum aș putea vreodată să fac așa ceva? Tu, cea mai dulce, cea mai dezirabilă dintre femeile pe care le-am cunoscut!

Se întrebasese toată după-amiaza cum putuse vipera de Edwina să dea naștere unei flori delicate și calde ca Marilyn.

— Nu te supără faptul că sunt mai puțin furmoasă ca Sue?

— Cine a spus asta?

— Oh, Jeff!

— Nu mă crezi? Voi găsi eu un mijloc ca să te conving.

El făcu să alunece una dintre bretele pentru a-i dezveli pieptul și a descoperi alunița pe care o avea aproape de inimă.

— Iată micul vis erotic care m-a torturat tot timpul cinei. Nu mă gândeam decât să-l sărut și acum, în sfârșit, pot s-o fac.

Îi mângâie cu vârful buzelor pielea catifelată, fără să țină seama de protestele ei înăbusite. Stia de altfel foarte bine că, dacă i-ar fi dat ascultare, ea ar fi fost prima care să i-o reproșeze.

Cu buzele întredeschise și ochii închiși, Marilyn căută prosopul pe care el încă îl mai purta, ca să-l desprindă.

Se rostogoliră unul peste altul, luptându-se și râzând, apoi se opriră brusc. Se priveau, își spuneau cu ochii ceea ce trupurile lor ardeau de dorința de a-și mărturisi.

Se regăsiră în sfârșit, în blânda lumină trandafirie a veiozei de pe noptieră, atenți unul la altul, dornici să împărtășească bucuria lor intensă, setea unuia de celălalt, extazul în care se antrenau reciproc.

— Te iubesc, Marilyn. N-am spus niciodată asta unei femei.

Se simțea absorbit cu totul de ea, dar descoperise o fericire a cărei existență nici măcar n-o bănuise.

— Te găsesc minunat, murmură ea sărutându-i pieptul umed. În prima seară, când te-am văzut pe trauler, am simțit un șoc. Erai cel mai frumos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. În aceeași noapte, erai în camera mea și doream să te mângâi cum o fac acum.

— Bărbații nu sunt frumoși, zise el.

Vorbea lângă fruntea ei, lângă tâmpilele ei, și dorea ca momentele acestea să dureze de-a pururi. Ea corespundea atât de bine cu tot ce visase la o femeie. Îi inspira o asemenea dragoste, o asemenea bucurie!

— Tu ești, totuși. Ai pielea catifelată și de culoarea chihlimbarului, ca o piele prețioasă de căprioară, părul tău este atât de negru...

Se dădu puțin înapoi ca să-l privească mai bine, sprijinită în coate.

— ... ca o aripă de corb, continuă ea. Și ochii tăi... strălucesc ca jăraticul.

— Schimbi totul în poezie!

Îi mângâie obrazul.

— Ești o femeie surprinzătoare... Cu tine, omul se simte ca dezhădăcinat.

— Cu tine, la fel. La început, te luam drept un polinezian.

— Nu, am un bunic indian navajo.

— Indian navajo?

Ea zâmbi.

— Așadar, aveam dreptate. Știam că ești un bărbat deosebit. Să vedem, dacă ai un sfert din sânge indian, copiii tăi vor avea a opta parte.

— Dacă voi avea copii.

— Vei avea într-o zi.

— Copiii nu intră în planurile mele.

Marilyn nu răspunse, cu inima străpunsă de durere. Fără copii. Pentru totdeauna. Cu câteva luni în urmă, ar fi fost de părerea lui, dar nu acum, nu după discuția pe care o avusese cu doctorul Carrow, nu după ce-l cunoscuse pe Jeff. De acum înainte voia copii. De la Jeff.

— Și eu spuneam același lucru cu mult timp în urmă, murmură ea.

Se ridică în capul oaselor și-și cuprinse genunchii cu brațele.

— După aceea, însă, mi-am schimbat părerea.

— Eu nu, Marilyn. Și n-am să mi-o schimb.

El îi mângâia picioarele, privind în gol.

— Eu nu voi avea niciodată copii.

— Cum poți afirma așa ceva?

Avea oare și el necazuri? La gândul acesta, tremură în sinea ei.

— Marilyn, ți-am povestit cum a murit tatăl meu. Ți dai seama că meseria mea este cel puțin la fel de periculoasă ca a lui. Să aduci pe lume copii în lumea noastră de nebuni implică deja o oarecare inconștiență, dar când, în plus, tatăl practică o meserie de mare risc...

— O aveai pe mama ta, Jeff!

— Mama mea. Da. O aveam pe mama mea.

Avu un râs lipsit de veselie.

— Se căsătorise cu tata numai pentru cariera lui prestigioasă. Când el a murit, adio lux și libertate. Deveneam o povară pentru ea. M-a lăsat în grija bunicului și n-am mai auzit vorbindu-se despre ea. Când am aflat de moartea ei într-un accident de mașină, nici măcar nu-mi mai aminteam figura ei.

— Îmi pare rău, Jeff.

Se strânse lângă el, își puse capul pe umărul lui.

— Inutil, am scos-o la capăt.

Da, se gândi ea, ai scos-o la capăt, dar cu ce preț? O asemenea tristețe...

— Lucrurile nu se desfășoară întotdeauna în felul acesta, Jeff. Dacă ai iubi pe cineva, n-ai încerca să-l faci fericit? Și un cămin n-ar fi o mare fericire pentru tine? Putem reuși mai bine decât părinții noștri.

El îi luă mâna, o ținu strâns între ale lui și o puse apoi pe pieptul lui.

— În viața mea nu există loc pentru copii, Marilyn. Nu va exista niciodată.

Rămaseră mult timp nemișcați și tăcuți, apoi el își recuperă prosopul.

— Ar trebui să mă întorc în camera mea.

Se ridică în picioare.

— Sue n-ar fi mulțumită dacă ar descoperi că n-am folosit patul pe care mi l-a pregătit.

Marilyn se ascunse sub cearșafuri, încuviințând cu un semn din cap. Intimitatea lor din aceste ultime zile se curmase și Jeff o simțea la fel de bine ca ea. Nu se întorcea în camera lui din cauza lui Sue, ci pentru că între ei se ridica un nou obstacol. Ea dorea să aibă copii. El nu.

Privindu-l cum pleacă, încercă o senzație insuportabilă de părăsire. Din nou singură! Toate speranțele ei se transformau în fum.

Încercă totuși să se îmbărbăteze: dacă își schimbase deja părerea o dată, de ce n-ar reuși să-l convingă în această privință. deopotrivă? Cu timpul... Timpul, vechiul ei inamic. Doctorul Carrow fusese categoric: dacă voia să aibă copii, era acum sau niciodată.

Știa de acum înainte că voia să trăiască alături de Jeff. Dar el ce va spune oare? Voința lui era destul de puternică pentru a-și domina dorințele; așadar, dacă insista cu adevărat să aibă copii... Nu. Îl voia pe Jeff mai mult decât orice pe lume. Puteau fi foarte fericiți împreună. Numai că, dacă își va schimba părerea într-o zi, nu va fi prea târziu pentru ea? Trebuia să-i vorbească, să-i explice situația.

Se înfioră, se înfășură în pături, dar continuă să tremure. Frigul era mai mult în ea însăși, în inima ei. De ce viața ei nu se desfășura simplu? De ce trebuia să aleagă între bărbatul acesta pe care-l iubea și copiii pe care-i dorea? Copiii lui Jeff.

Orele se scurseră, dezesperant de încet, dezesperant de lipsite de somn. La primele licăriri ale zorilor, îmbracă un capot și se strecură în camera vecină. Jeff nu se afla acolo. Cuvertura de pe pat era mototolită, iar pijamaua împrumutată de David, pusă pe un scaun.

Plecaser oare în timpul nopții, contrariat de conversația lor? Nu, el o prevenise. Nu era genul lui s-o șteargă englezește.

Se întoarse în baie, făcu un duș, îmbracă niște pantaloni gri și un pulovăr asortat împrumutate de Sue și coborî la parter. Jeff și Bobby, așezați în bucătărie, vorbeau vrute și nevrute, pe tonul cel mai serios din lume.

— Bună dimineată! îi aruncă Jeff.

Avea părul ciufulit și ochii obosiți.

— Cafea?

Fără să-și aștepte răspunsul, se ridică să-i umple o ceașcă.

— Mulțumesc.

După cum se părea, dormise tot atât de prost ca ea.

Când îi întinse ceașca, degetele lor se atinseră și Marilyn simți un fel de descărcare electrică. Se pare că și lui i se întâmplase la fel, deoarece își retrase prompt mâna. Atracția rămânea, oricare ar fi fost diferențele dintre ei.

— O să plouă, declară abătut Bobby. Picnicul nostru a rămas baltă.

— Rămâne pe altă dată, zise Marilyn, pe jumătate ușurată.

Băietelul își vârî lingura în bolul cu cereale, vizibil decepționat.

— Voiam să mă joc cu detectorul meu de metale.

— Te voi duce la plajă cu prima ocazie, îți promit. Poftim, privește!

Luă un blocnotes și scrise: „Bon pentru o zi la plajă, îndată ce se va face frumos. Mătușa Marilyn“.

— Acesta este un angajament solemn, vei putea să mi-l reamintești când voi reveni, și eu nu voi avea dreptul să refuz. Întreabă-l pe tatăl tău.

Copilul se repezi spre David care tocmai atunci cobora scara.

Plin de mândrie când acesta îi confirmă valoarea documentului... plecă să deschidă televizorul ca să privească emisiunile pentru copii.

După micul dejun, Jeff sugerează să pornească încet spre Maryland.

Trombe de apă se revărsau pe parbriz și ștergătoarele ritmău tăcerea în care se închiseseră amândoi. Marilyn nu avea nevoie să vorbească pentru a afla la ce se gândea Jeff. Îi cunoștea expresia asta sumbră din Hawaii.

— Ții neapărat să ai copii, nu-i așa? zise el pe neașteptate.

— Da.

La ce bun să mintă?

— M-am gândit mult la asta, în ultimul timp și...

Nu, n-o să-i vorbească despre diagnosticul doctorului Carrow. Ar fi un fel de santaj. Nu dorea decât dragostea lui.

— Am văzut că vrei copii, Marilyn. Sărea în ochi, după atitudinea față de Bobby. Vei fi o mamă minunată. Meriți să ai mulți.

— Dar nu cu tine?

— Nu cu mine.

— Și dacă ți-aș spune că pentru mine copiii contează mai puțin decât tine?

Marilyn vorbise încet, străduindu-se să-și domine tremurul vocii. De fapt, nu voia copii decât cu Jeff.

— Vorbești serios?

— Da.

Jeff privea soseaua fără să spună nimic. Știa că ea nu mințea, că prefera să renunțe la copii mai curând decât la el. Dar atunci va rămâne întotdeauna un mare gol în viața ei și el nu-i putea cere asta.

Marilyn îi aștepta liniștită răspunsul. Nu-i declarase ea oare că el conta pentru ea mai mult decât oricē pe lume? Ce putea să mai adauge?

Rămaseră tăcuți până când ajunseră. Când el opri motorul și rămase nemișcat pe locul lui, ea știa răspunsul lui fără să-l fi rostit. Și nu voia să-l audă. Apăsă mânerul portierei.

— Nu pot să-ți dau ceea ce-mi ceri, Marilyn.

— Nu poți, sau nu vrei?

— Nu sunt făcut pentru viața de familie. Trebuie să mă înțelegi.

— Oh, te înțeleg!

Ea deschise portiera și coborî.

— Marilyn, lasă-mă să-ți explic.

Se aplecase ca să încerce s-o rețină.

— Nu-ți da atâta ostencală, Jeff! Nu-ți cer nici scuze, nici explicații. Acum nu le mai vreau. Când vei ști dacă mă vrei sau nu, fă-mi cunoscut răspunsul tău. Până atunci, prefer să rămân singură; pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace!

Își ridică gulerul și alergă spre casă.

Capitolul 12

O impresie penibilă de deja trăit strânse inima lui Marilyn în timp ce urca scara și deschidea ușa apartamentului ei. Mai cunoscuse genul acesta de confruntare, la baza militară din Hawaii. Trăia pentru a doua oară cu bărbatul acesta o poveste de dragoste, momente de neuitat, toate astea ajungând la un gol dezesperant. Hotărât lucru, nu reușea să asimileze lecția: el nu era pentru ea.

Muffin veni în întâmpinarea ei, cu devotament, și i se frecă de picioare ei.

— Am fost abandonate amândouă, murmură ea cu ochii plini de lacrimi.

De-a lungul zilelor, tristețea se ținea scai de ea. Fiecare oră trecea ca o eternitate; săptămână după săptămână, se surprindea că re trăiește în gând ultima ei dimineață cu Jeff, căutând cuvintele care ar fi putut, poate, să-l convingă.

Ziua, se refugia în muncă, dar noaptea, singură în apartamentul ei, visa la el, întrebându-se unde era, tresărind când suna telefonul, stăpânindu-se să-l sune ea însăși. La ce bun, de altfel? Lui îi revenea să-și schimbe părerea, nu ei. Copiii impuneau prea

multă preocupare din partea unui bărbat ca el. Se temea de o legătură permanentă care l-ar împiedica să plece atunci când dorea. Privea telefonul ca pe un geniu bun, capabil să-i împlinească dorințele. De ce oare nu suna? De ce?

Pe neașteptate, soneria atât de mult așteptată, se făcu auzita. Marilyn tresări, apoi rămase paralizată de acest zgomot strident. Întinse brațul. Ridică receptorul cu imaginea lui Jeff în minte, dar auzi vocea surorii sale, de-a dreptul înnebunită:

— Marilyn! Nu l-ai văzut pe Bobby?

— Pe Bobby? Nu. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întors de la școală.

— Cum? Dar este ora opt seara!

— Știu! țipă Sue izbucnind în hohote de plâns.

Auzi un pârâit, apoi vocea lui David:

— Ascultă, Marylin. te vom ține la curent, dar trebuie să eliberăm linia. pentru politic. înțelegi...

— Poliția? Așteaptă...

Tânăra femeie rămase buimăcită, cu receptorul în mână, apoi luă brusc o hotărâre. Nu putea rămâne acolo, așteptând eventuale vești. Simțea că ar înnebuni până atunci și sora ei de asemenea. Trebuia să i se alăture.

Îndreptându-se spre Georgetown, încercă să se liniștească. Bobby trebuie să fi întârziat la vreunul dintre colegii lui și când va ajunge acolo va găsi toată familia reunită. Îl va acoperi pe băiețel cu sărutări și nu va mai avea decât să pornească înapoi spre casă.

În fata casei surorii sale se aflau două mașini de politic. Când opri mașina în apropiere, un agent se apropie de ea. Își declină identitatea și află cu aceeași ocazie că încă nu aveau vești despre copil.

Îi găsi pe părinți prăbușiți pe canapeaua de piele din biroul lui David, cu ochii pironiți asupra telefonului. Sora ei părea că îmbatrânise brusc cu douăzeci de ani

— Marilyn! Oh, Marilyn! hohoti ea văzând-o intrând, i s-a întâmplat o nenorocire. O știu, sunt sigură de asta!

— Nu spune prostii.

Își scoase mantoul. Se făcuse frig în încăperea aceea, ca în toată casa de altfel, iar iluminarea generală i se păru lugubră. Asemenea surorii ei, se temea de ce putea fi mai rău.

— Trebuie să fi rămas la cină la un prieten și a uitat să te anunțe.

Se aplecă să aprindă focul în șemineu. Căldura îi va liniști puțin.

— Este trecut de ora nouă! exclamă Sue. I-am sunat pe toți colegii lui de clasă. Nu mai știu ce să fac!

— Nu te nelinești, draga mea, zise David. Acum se ocupă poliția de toate.

— Poliția! Ei pretind că este prea devreme ca să se nelineștească! Că s-ar putea să fi fugit ca urmare a unei pedepse.

— Nu este genul lui, bombăni Marilyn fără să se gândească.

— În sfârșit, cineva este de aceeași părere cu mine! exclamă Sue. Cel puțin dacă am putea să-i convingem! Dacă s-ar găsi printre ei măcar unul care să-l cunoască pe Bobby, ar înțelege că această supoziție este absurdă!

— Marilyn, dar Jeff? întrebă David pe un ton abătut.

— Da, recunosc tânăra femeie. El ar ști ce să facă.

Își scoase carnetul de adrese și-l sună. Nici nu trecuseră zece minute când Jeff își făcu apariția și discută cu polițiștii.

— Îl cunoști pe Bobby, murmură Marilyn. Spune-le că el nu putea să fugă.

— Le-am spus-o, dar ei nu cred, spuse el conducând-o în bucătărie.

În momentul acesta sună telefonul.

Rămaseră o clipă încrămeniți locului. Sue a fost prima care s-a repezit la telefon.

— El este! țipă ea.

— Așteptați!

Jeff o opri în momentul când era pe punctul să ridice receptorul.

— Eu ridic celălalt receptor.

El alergă la intrare și-i făcu semn că era gata.

— Bobby? întrebă Sue.

— Este în mâna mea, răspunse o voce înăbușită. Dacă vreți să-l revedeți, renunțați la poliție.

— Nu! țipă Sue.

Legătura se întrerupse.

Nefericita rămase încremenită, cu privirea goală, înainte de a încerca din nou:

— Alo... alo...

— Inutil, interveni Jeff.

— L-au răpit pe Bobby! murmură David cu o voce pierdută.

Marilyn își muscă pumnul, confruntată de această dată, în mod serios, cu teama care o sugruma de când o sunase Sue.

— Îl vom aduce înapoi, zise hotărât Jeff.

— Oh, nu! exclamă Sue. O să plecați toți!

— Se înțelege, zise Jeff. Toată lumea pleacă, în afară de mine. Am venit cu propria mea mașină, sunt un prieten al lui Marilyn. Restul mă privește.

— Nu stiu dacă ne putem asuma acest risc, interveni David.

— Ba da. Sunt obișnuit cu asemenea cazuri.

Fără să aștepte alt răspuns, închise ușa în spatele ultimilor polițiști. Telefonul sună din nou.

Sue se repezi, dar Jeff o opri.

— Marilyn, ia-o de aici pe sora ta.

— Vino.

Marilyn o conduse în camera ei, străduindu-se să fie calmă, dar chinuită de dorința de a izbucni în hohote de plâns, ca sora ei.

— Să urmăresc instrucțiunile lui Jeff, murmură ea la urechea lui Sue.

— Ridică receptorul! Îți ordonă Jeff lui David.

El conectase un magnetofon de aparatul de la intrare.

— Bine, zise vocea. Înțeleg că polițiștii au plecat.

— Cine este la aparat?

— Cum ți se pare să fii de cealaltă parte a barierei, judecător Linton?

— Unde este Bobby? Cum se simte?

— Sunt Mack Joplin. Îți amintești de mine, judecător Linton? Soția mea mi-a răpit copilul și a șters-o. Dar dumneata o să mă ajuți acum să dau de urmă lor.

— Nu știi ce vorbești. Adu-mi-l înapo pe Bobby și voi vedea ce pot face pentru dumneata.

— Nu, o să faci ce-ți spun, gândește-te la fiul dumitale. Rămâi lângă telefon, am să te sun din nou ma târziu. Și mai ales, fără polițiști!

Convorbirea se întrerupse.

— Avem cel puțin identitatea răpitorului, remarcă Jeff.

El telefonă imediat la F.B.I. pentru a explica situația superiorilor săi.

— Puneți telefonul acesta sub ascultare, recomandă el. Nu, este preferabil să rămân singur aici. Cred că supraveghează casa: cu siguranță, nu se găsește departe. Atâta timp cât copilul este la el, nu facem nici o mișcare.

Când termină convorbirea, se întoarse spre David.

— Spuneți-mi tot ce știți despre omul acesta.

— Jaf cu mână armată. Condamnat, apoi pus în libertate după cinci ani pentru bună purtare.

— Înțeleg.

În încăpere se făcu tăcere. Nu se mai auzeau decât hohotele lui Sue la etaj.

Jeff ceru să fie chemat doctorul pentru a-i administra un calmant. El se postă apoi în fața ferestrei livingului, privind casele

din împrejurimi. O furgonetă albă se opri în capătul celălalt al străzii. Avea pe el o inscripție cu litere roșii: „Pizzas Pals - livrări la domiciliu“.

Atunci când comisionarii sunară la ușa de la intrare, Jeff înțelese că era vorba de colegi de la F.B.I.

— Este cel mai bun mijloc de a-l supraveghea pe omul nostru, îi explică unul dintre agenți. Tot echipamentul de înregistrare se găsește în furgonetă.

— Foarte bine, dați-i drumul; rămânem în legătură prin radio.

În urma sedativului administrat, Sue adormise: în living, Marilyn se ruga în tăcere: „Doamne, fă ca totul să se termine cu bine, să nu i se întâmple nimic copilului...“

Deschise ochii când îl auzi pe Jeff apropiindu-se de ea.

— Te simți bine? o întreabă el.

— Ceva nou?

El clătină din cap.

— Nimic, deocamdată.

— Jeff?

— Da.

Marilyn se ridicase.

— Știu că nu este momentul potrivit, ai multe de făcut și n-ar trebui să ne gândim decât la Bobby, dar as vrea să mă iei în brațe.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

El își frecă obrazul de tâmpla ei.

— Ai nevoie ca cineva să te liniștească, este firesc. Nu pot face mare lucru pentru tine, Marilyn, dar îți promit să fac tot ce pot.

— Te iubesc, Jeff. Te iubesc atât de mult!

El îi luă fața în mâini și o sărută cu un fel de disperare.

Se despărțeau în momentul când sună telefonul. Jeff se repezi la intrare și David ridică receptorul.

— Știu că ai un avion, zise Joplin. Atunci, te duci să-mi cauți soția și băiatul la Roanoke. Numele ei este Beltine. Te aștept la aeroport la ora cinci dimineața.

Convorbirea se întrerupse.

— Beltine, la Roanoke, zise judecătorul. Trebuie să iau legătura cu ei.

— Nu veți face nimic. Presupunând că femeia aceea ar accepta, în mod excepțional, să vă urmeze, nici nu se pune problema să-i cereți să-și asume un asemenea risc.

— Și fiul meu, atunci?

— Mă însărcinez eu cu asta. Lăsați-mă să mă ocup eu de toate; acesta va fi cel mai bun mijloc de a-l găsi teafăr și nevătămat.

— Trebuie să-l asculți, murmură Marilyn, Jeff este expert în asemenea probleme.

— Fie! Voi veghea asupra soției mele, în acest timp, încuviință David plecând capul.

— Mulțumesc, îi spuse Jeff lui Marilyn.

— Pentru ce?

— Pentru încrederea pe care mi-o arăți.

— Am avut încredere în tine, Jeff, din prima clipă când te-am văzut. Tu ești acela care nu crezi în mine.

— Ce idee ciudată!

— Adevărat? Vom vedea asta mai târziu. Dacă o s-o mai dorești când toate astea se vor fi terminat.

Ea îl privi lung, apoi se îndreptă spre bucătărie ca să prepare cafea.

Jeff ridică din umeri și luă legătura prin radio cu colegii lui.

— Cel mai urgent este să se ia legătura cu soția lui Joplin la Roanoke. Apoi o vom înlocui cu un agent feminin. Cât despre mine, voi trece drept judecătorul Linton. Suntem aproape de aceeași talie.

Din momentul acesta, nu mai rămânea decât să aștepte. Întalnirea era stabilită la aeroport, la ora cinci dimineța. Jeff își consultă ceasul. Trecuse de o jumătate de oră miezul nopții.

Avea timp destul să elaboreze un plan. Se sprijini cu spatele de pernele canapelei ca să reflecteze mai bine.

Ațipi, se trezi auzind pași care se apropiau și-și duse instinctiv mâna la armă.

— Nu trage! zise Marilyn. Cafeaua mea nu e totuși atât de proastă!

— Asta este problema mea, suspină el. Tot ce vine de la tine mi se pare delicios, chiar și cafeaua, cu toate că este atât de amară. Am ajuns să mă întreb dacă nu amesteci în ea un afrodisiac.

Se așeză lângă el și-l lăsă să-și treacă un braț în jurul umerilor ei.

— Când se va sfârși oare noaptea asta?

Ar fi vrut de fapt să întrebe când va reveni Bobby, dar îi era prea teamă să pună deschis întrebarea.

— Pregătim întâlnirea de la aeroport.

— Nu crezi că este prea periculos?

— De aceea, vom trimite acolo agenți. În întuneric, cu haine adecvate, Joplin nu va remarca imediat diferența.

Jeff se întinse și se ridică.

— De fapt, ar trebui ca David să-mi împrumute unul din costumele lui.

— Te duci în locul lui? Dar dacă Joplin își dă seama?

Marilyn nu reușea să-și ascundă spaima.

— Rolul meu va consta tocmai în a-l amăgi. Nu te neliniști, Marilyn. Tot aeroportul va fi încercuit, cum este deja cartierul acesta. Știu că el nu e departe, poate că-l vom putea aresta înainte de întâlnire.

Patru ore mai târziu, Jeff și Paula Stanford, care trebuia să treacă drept sotia lui Joplin, rulau spre aeroport, urmați de departe de un brec în car. Într-un loc Marilyn, David și alți doi agenți.

Viața a două ființe pe care Marilyn le iubea urma să se hotărască în ora care va urma: cea a lui Jeff și cea a lui Bobby. Era liniștită în privința lui Bobby: el nu putea fi în mâini mai bune.

Staționară mult timp în apropierea pistei de zbor, de unde zăreau avionul lui David în fața intrării în aerogară.

Se făcuse foarte frig, motorul breului fiind oprit, ca să nu atragă atenția. Deodată, tânăra femeie tresări.

— Iată-i!

Ieșind din holul luminat, ea îi zărise pe Jeff și Paula îndreptându-se spre două siluete care ieșiră din umbră pe pistă: un adult și un copil.

Era exact ora cinci.

Jeff înainta singur, lăsând-o pe Paula în urmă. Își trăsese pălăria pe ochi și ridicase gulerul.

Joplin păru să se agite și inima tinerei femei începu să bată mai repede când crezu că-l vede îndreptând o armă spre agentul F.B.I.

Probabil că negociau, deoarece nimeni nu se mai mișca, dar n-avea cum să audă ce-și spuneau. Jeff făcu un gest în direcția Paulei, care începu să înainteze încet.

Și totul se petrecu dintr-o dată foarte repede; copilul se apropiu de Jeff.

— Fugi, Bobby, fugi! îi strigă el.

Băiețelul o luă la sănătoasa pe micile lui picioare. Atunci, Joplin ridică arma. Jeff sări și se interpuse. Se auzi o împușcătură; Marilyn îl văzu pe Jeff răsucindu-se și apoi prăbușindu-se la pământ.

Capitolul 13

Marilyn privi pentru a zecea oară pendula din sala de așteptare a spitalului. Acele acestea parcă nu înaintau deloc! Minutele păreau să se scurgă în ritmul orelor.

Agentii se aruncaseră asupra lui Joplin, dar nu destul de repede ca să-l împiedice să tragă asupra copilului. Singur Jeff avusese reflexul să facă un scut de apărare din corpul lui. Glonțul se oprise la câțiva milimetri de inima lui și Jeff se afla de peste două ore în sala de operație. Dacă murea, ea va purta răspunderea, deoarece ea fusese aceea care-l chemase în ajutor.

El salvase viața nepotului ei, așa cum ea sperase, dar poate cu prețul vieții lui.

Epuizată, închise în cele din urmă ochii pe bancheta acoperită cu vinilin pe care o simțea rece, rece ca moartea, se gândi ea.

— Marilyn?

Paula Stanford stătea în picioare în fața ei. Ea și alți agenți îl însoțiseră pe Jeff în ambulanță, și acum făceau de pază, așteptând să-și revină.

— Mergi cu mine să bem o cafea? îi propuse ea.

Marilyn aruncă o privire spre ușile sălii de operație. Voia să aștepte vești despre starea lui Jeff.

— Steve va veni să ne anunte dacă află ceva.

Luă ră liftul ca să ajungă la bufetul de la etajul întâi și se așeză la o masă mică în fața unor pahare de plastic pline cu cafea caldă. Domnea o atmosferă deprimant de sterilizată, ca în tot restul spitalului, chiar și în locurile unde asta nu se impunea. Cum era bufetul acesta sau sălile de așteptare, unde numai o plantă verde sau câteva afișe încercau să înveselească atmosfera.

— L-ai întâlnit pe Jeff în Hawaii, zise Paula aprinzându-și o țigară. Îl cunoști așadar de mult timp.

— Doar de câteva luni, dar am impresia că-l cunosc dintotdeauna.

Nu mai putea concepe viața fără el. În adâncul sufletului, nu renunțase cu adevărat niciodată la el, convinsă că neînțelegerile lor se vor aranja în cele din urmă. Acum, în fața eventualității morții lui, acestea i se păreau complet neserioase.

— Lucrez cu el de ani de zile, reluă Paula; am crescut practic împreună, în rezervație...

— Jeff a crescut într-o rezervație?

Marilyn își încruntă sprâncenele. El nu-i vorbise oare despre un tată pilot de încercare?

— La început, nu venia acolo decât în vacanțe, dar, după moartea tatălui său, a trecut în grija bunicului lui.

— Un indian navajo, așadar?

El nu-i vorbise despre acest aspect al vieții lui; dar ce soc, într-adevăr, pentru un copil, să treacă de la viața din garnizoanele Europei la viața de tabără din rezervațiile indiene.

— Jeff nu era ca ceilalți copii, continuă Paula; de exemplu, nu se temea să se ridice împotriva tuturor celorlalți ca să mă apere, când aveam cinci ani. Mă duceam adeseori să năvălesc la bunicul lui.

Își strivi tigara în scrumieră.

— Un om remarcabil. N-a meritat să moară așa.

— Cum a murit?

— S-a întâmplat acum cincisprezece ani; Jeff avea douăzeci și doi, tocmai își terminase studiile. La întoarcerea lui în trib, s-a sosit în plin conflict între bătrânii înțelepți — printre care bunicul lui — și cei mai tineri, partizani ai forței și ai unor metode radicale. El a ținut imediat partea tinerilor revoltați și bunicul lui a declarat că nu va accepta niciodată să vadă lumea condusă de forțele răului și ale violenței. El nu se va supune, nu va fugi, nu va abandona. Câteva zile mai târziu, a fost găsit ucis de un glonț tras pe la spate.

În cazul acesta, cum să nu-i înțeleagă fatalismul? De ce trebuie să fie tocmai el acela care să primească glonțul? De ce i-a telefonase, dacă nu pentru a-l expune pe el pericolului, în locul copilului? Își va reproșa toată viața dacă el nu-și va reveni...

Rupea mașinal șervețelul de hârtie, făcându-l bucățele. Ridică privirea la apropierea lui Steve. I se strânse inima. Acum se temea să afle vestile atât de așteptate.

— I-au extras glonțul, le anunță el. Jeff se află în sala de reanimare, unde va fi ținut probabil mai multe zile. Capul lui s-a izbit puternic de sol și medicii se tem de un traumatism. Acum nu mai avem nimic de făcut aici.

El îi întinse mâna lui Marilyn.

— Veniți, vă conduc acasă la judecătorul Linton. Sunteți așteptată.

Știa că nu va putea să-l vadă pe Jeff până diseară, astfel că-l urmă fără să protesteze. Soarele se ridica pe cer și echipa de noapte era înlocuită de infirmierele de gardă. Viața își continua cursul, se gândi Marilyn, cel puțin pentru ceilalți.

Se simțea incapabilă să lucreze. Cel mai bine era să-l telefoneze lui Ned ca să-i ceară un concediu nelimitat. Atâta

Împ cât Jeff va rămâne în spital, voia să se afle alături de el. Ii va explica ce se întâmplase, sperând că el va înțelege.

Ii deschise o Ingrid aproape zămbitoare. O conduse imediat în bucătărie, unde Bobby și părinții lui tocmai terminau de mâncat. Tânăra femeie îl strânse pe copil în brațe.

Băiețelul nu spunea nimic, înțelegând în mod nelămurit că se petreceau lucruri grave.

— Cum se simte Jeff? întrebă David.

Marilyn repetă cuvintele lui Steve, apoi se scuză și urcă în camera ei. Îi telefonă imediat lui Ned Forman care păru să înțeleagă fcarte bine situația. După aceea, se dezbracă și făcu un duș. Se destinse sub apa caldă, lacrimile începură să-i curgă și plânse fără reținere.

Ștergându-se cu prosopul, nu-si mai simtea oboseala, ușurată la ideea că Jeff suportase cu bine operația. Simțea mai mult ca niciodată că își apartineau unul altuia și era hotărâtă să-și pună toată energia, foată vitalitatea ei în slujba bărbatului pe care-l iubea, ca să-l ajute să-și recapete cât mai repede sănătatea.

Se strecură în așternut, întrebându-se cum să-l facă să înțeleagă ce simțea ea însăși cu atâta claritate. Cum să-l facă să admită că ea nu era nimic fără el, și el, nimic fără ea? Nu folosisese oare deja toate argumentele posibile?

Închise ochii, străduindu-se să nu se mai gândească la nimic. Se neliinistise atât de mult pentru Bobby, și după aceea pentru Jeff. Acum, amândoi erau în afara oricărui pericol. Totul era în ordine. Adormi cu această idee în minte, dar se trezi două ore mai târziu, incapabilă să mai doarmă.

Se ridică imediat din pat și îmbracă hainele pe care Sue le pregătise pentru ea. Pantalonii bej jucau puțin în jurul mijlocului ei, ceea ce o miră, deoarece cele două surori avuseseră întotdeauna aceeași talie. Slăbise oare fără să-și dea

seama? Avea de gând să verifice această stare de lucruri cu prima ocazie, dar, deocamdată, starea lui Jeff era mai presus de orice.

Telefonă la spital și ceru sala de reanimare. La început, infirmiera refuză să-i dea vreo informație referitoare la starea agentului F.B.I. Cum ea insista, aceasta îi spuse să aibă răbdare.

— Domnișoară Fancher? Întrebă atunci o voce de bărbat.

— Da?

Crezu dintr-o dată că leșină de groază. Oare ce se întâmpla?

— Aici Elliot Hodges. Ne-am văzut acasă la judecătorul Linton, noaptea trecută.

— Da, îmi amintesc. Ce face Jeff?

— S-a trezit. Este în afară de pericol dacă acceptă să se odihnească și să rămână liniștit. Dar dumneavoastră îl cunoașteți.

— Da. Poate primi vizite?

— Foarte puțin. Numai anchetatorii și familia apropiată, dar el vă cere pe dumneavoastră. Am să întreb medicul dacă puteți veni. Vă telefonez eu ca să vă țin la curent.

*

*   *

Trebui să aștepte până a doua zi seara ca să primească permisiunea să pătrundă în rezerva lui și-i veniră lacrimi în ochi când îl descoperi în sfârșit, livid în universul acela complet alb, nemișcat în patul lui, cu un braț acoperit de bandaje.

Părea că dormitează. Fusesse avertizată că era sub efectul sedativelor și poate că nu va reacționa prea mult, dar ea se putea mulțumi să-l privească dormind.

— Bună, Marilyn.

— Jeff!

Ea îi luă mâna sănătoasă.

— Nu voiam să te trezesc. Nu trebuie să te obosești din cauza mea. Era atât de palid! Îi duse palma la obrazul ei, ca pentru a-i cere o mângâiere.

— Oh, Jeff! Am fost atât de îngrijorată pentru tine!

— Acum totul e bine.

El îi mângâie obrazul, apoi buzele.

— Nu vreau să-ți faci griji pentru mine.

— Nu vei putea să mă împiedici.

— Regret. Nu arăți bine deloc și am impresia că ai slăbit.

Marilyn zâmbi.

— Tu îmi vorbești despre sănătatea mea!

— Vorbesc serios. Privește hainele astea. Sunt prea largi pentru tine.

— Sunt ale lui Sue.

— Mi-ai spus totuși că-ți vin bine

— Trebuie să se fi îngrășat...

— N-am remarcat.

— Știu. Sue este întotdeauna perfectă.

El luă un aer mâhnit.

— Nu asta voiam să spun; vino mai aproape de mine.

— Cu plăcere, am atâta nevoie de tine.

Ea îi sărută încheietura mâinii.

— Ai nevoie mai ales să fii rezonabilă, draga mea.

— Oricum, n-am iubit niciodată decât la modul excepțional. Am fost atrasă întotdeauna de specimene unice, de neînlocuit.

El prinse una din șuvitele ei de păr de culoarea aramei și o înfășură în jurul degetelor.

— Anemone roz, pisici de culoare siefie, cu ochi de safir.

— Un bărbat apărut din apele mării sub o ploaie de gloanțe și care-și riscă viața ca s-o salveze pe cea a unui băiețel.

— Curioasă alegere. Îți plac complicațiile.

— Nicidecum.

— Ba da, este evident.

— Și tu vezi întotdeauna evidențele!

— De obicei.

— Atunci, de ce nu vezi unde este fericirea ta, de ce mă respingi?

Fraza îi venise pur și simplu pe buze, absolut firesc. Aveau nevoie unul de altul, era atât de limpede! Marilyn își păstra ochii plecați asupra cearșafului pe care-l strângea cu vârful degetelor.

— Nu te resping. Chiar dacă aș vrea, n-aș putea s-o fac.

Marilyn părea atât de slăbită, atât de vulnerabilă în momentul acesta!

— Tu ar trebui să fii în pat.

Ea clătină din cap.

— Cu mine, adăugă el. Vino mai aproape.

— Haide, Jeff, nu pot!

— Te vreau lângă mine.

— Și dacă intră cineva?

— Îi vom spune că mă îngrijeai.

Îi mângâia acum ceafa, mâna lui coborând apoi de-a lungul spatelui.

— Și ți se va răspunde să te mulțumești cu medicamentele tale.

Ea se aplecă să-l sărute pe frunte.

Când se auzi o bătaie în ușă, abia avu timpul să se ridice.

— Știu ce-i lipsește acestui spital, bombăni Jeff; un anunț: „Nu deranjați!”

Bărbatul care intrase îi făcu vesel cu ochiul.

— Dacă le vei cere unul, îți vor prezenta mai întâi nota de plată. Credeam că vei fi fericit să mă vezi. Ți-am adus flori.

Scotoci în buzunare, scoase de acolo trei garoafe roșii, apoi două albe, câte una din fiecare mânecă.

— Poftim.

Îi întinse lui Jeff buchetul improvizat.

— Îți mulțumesc, Roger, dar speram ca măcar aici să scap de scamatoriile tale!

— Ce mai bun public al meu este acela care nu se poate apăra!

— În cazul acesta, găsește un vicleșug ca să mă scoti de aici. Te asigur că voi aprecia asta. Haide, arată-ne ce știi să faci!

— De ce ții atât de mult să te întorci acasă la tine?

Se întoarse râzând spre Marilyn.

— Să nu-mi spui că ești așteptat!

— Te înșeli. Dânsa este cumnata judecătorului Linton, domnișoara Fancher. Marilyn, ți-l prezint pe Roger Gorman, profesorul nostru, dar el își petrece cea mai mare parte a timpului exersând ceea ce crede fără îndoială că sunt talentele lui de scamator.

— L-am învățat tot ce știe și iată cum îmi mulțumește!

Marilyn începu să râdă și-i întinse mâna.

— Foarte fericită să vă cunosc. Cât despre mine, trebuie să plec, acum.

Își luă poșeta.

— Pe diseară, Jeff!

Roger așteaptă ca ea să plece pentru a lua loc lângă colegul lui.

— Simpatică, această tânără femeie.

— Mai mult decât atât! Dar nu pentru ea ai venit să mă vezi

— Poate că da, într-un fel. Am să-ți fac o propunere și încep să cred că nu puteam să cad mai bine...

*

*

*

Marilyn venea să-l vadă în fiecare zi, cu brațele încărcate de pachete cu bomboane, flori sau reviste. Jucau șah, flecăreau despre o mulțime de lucruri: Hawaii, profesiile lor, cărțile pe care le citeau. Viitorul lui Muffin lăsată în grija portăresei casei. Singurul subiect pe care nu-l abordau era cel care le stătea realmente la inimă: ei doi. Jeff știa că ea nu va vorbi prima despre asta, dar el nu voia să spună nimic înainte de răspunsul lui Roger.

După zece zile de spitalizare, Jeff putu în sfârșit să se externeze. Nu trebuia însă să reia nici o activitate timp de o lună.

Marilyn era acolo când chirurgul îl întrebă unde-și va petrece convalescenta.

— Am o casă în Virginia.

El descrie coltul de țară liniștit și înconjurat de pădure unde se găsea proprietatea lui.

— Se va ocupa cineva de dumneavoastră?

— Nu. Sunt obișnuit să trăiesc singur.

Chirurgul scutură din cap.

— Nici nu se pune problema. Nu sunteți în stare să conduceți o mașină, cu atât mai puțin să vă asigurați traiul zilnic. Vreau să rămâneți întins cât mai mult timp posibil.

Marilyn îi puse cu blândețe o mână pe umăr, căutând cuvintele care să nu-l supere:

— Jeff, lasă-mă să vin cu tine!

Capitolul 14

Casa lui Jeff, din piatră cioplită și cu acoperiș din plăci de ardezie, datând din secolul al XIX-lea, apăru la cotitura drumului pietros. Făcea parte pe vremuri din dependențele unei mari plantații și o adevărată pădure o despărțea acum de locuința principală.

— În fundul grădinii există un pârau, îi explică Jeff. El se varsă într-un lac care nu-mi aparține, dar pe care pot merge cu barca la pescuit.

— Ce plăcut! exclamă Marilyn.

Era încântată de această ambianță de sfârșit de secol, de această dezrădăcinare care o transporta la o mie de leghe de viața citadină.

— S-ar putea crede că suntem într-un basm!

— Eu m-am crezut la început într-un film de groază! o corectă Jeff. Acum doi ani, când am cumpărat această proprietate, totul cădea în ruină. De atunci, mi-a înghițit economiile cu viteza fulgerului.

— Nu pari prea afectat de asta, recunoaște!

Părea mai curând să strălucească de mândrie, și aerul lui fals ursuz o amuză pe Marilyn.

— Este prima casă care-mi aparține cu adevărat. M-am îndrăgostit pe loc de ea. Vino, am să te conduc s-o vizitezi.

Coborî din mașină și se îndreptă spre portbagaj.

— Să profităm și să ducem bagajele înăuntru.

— Le voi duce eu! Tu nu trebuie să faci nici un efort. De asta sunt aici.

— Adevărat?

El își încrucișă brațele la piept și o privi.

— Pentru ce altceva? Întrebă ea scoțând valizele din portbagaj.

— Oh! Aș putea să-ți menționez unul sau alte două motive...

— Îți reamintesc că trebuie să te odihnești!

Îi adresă o clipire din ochi și surâse soarelui care se juca printre ramuri, apoi se îndreptă cu pași hotărâți spre intrarea casei.

Pentru a nu rămâne îndatorat, Jeff luă valijoara ei de toaletă cu bratul sănătos și o urmă bombănind cu o voce exagerat de contrariată:

— Asta rămâne de văzut!

El deschise ușa. Un culoar cu lambriuri din lemn de stejar de culoare deschisă ducea la un salon prevăzut cu un șemineu mare de piatră și cu uși cu geamuri care dădeau spre râu.

— Singura cameră mobilată se află acolo, o anunță el conducând-o spre o mică încăpere de la celălalt capăt al culoarului.

Pereții erau acoperiți cu tapet albastru care punea în evidență mobilele din lemn de nuc și șemineul din cărămidă roșie.

— N-am reușit încă să mă ocup de etaj, îi explică el. A rămas pentru mai târziu.

Marilyn rămăsese în cadrul ușii, privind patul. Îi propusese lui Jeff să-l însotească aici, dar fără să ia în considerare relații intime. Când își dădu seama că el o privea cu insistență, întoarse capul.

— Ai impresia că ceva nu-i în ordine? Întrebă el apropiindu-se de ea.

Îi mângâie bărbia, zâmbind. Pentru el, lucrurile erau simple, dar nu și pentru ea. Nu voia ca el s-o considere la dispoziția lui, mereu docilă. Ideea asta o revolta.

— As prefera să dorm pe canapea, zise ea întorcându-se.

— Pe canapea?

O cerceta cu un aer ironic. Firește, ei îi era greu să facă pe infirmiera înspăimântată...

— Ar fi mai bine pentru tine... cu rănilor tale.. dacă as face o mișcare greșită în somn.

— Îmi asum riscul.

Marilyn închise ochii. Dacă va continua să-l privească, toate hotărârile ei se vor spulbera. De ce făcea Jeff ca lucrurile să fie atât de dificile?

— Ascultă, reluă ea. N-am venit să dorm cu tine și o știi foarte bine!

— Nici ca să te ocupi de gospodărie și de mese. De altfel, nici nu știi să gătești!

Ea zâmbi.

— Nu, bineînțeles! Dar, în fine, câte puțin din toate astea...

— Doar puțin?

— Deocamdată, da.

Jeff clătină din cap. Nici el nu putea avansa prea mult în momentul acesta: trebuia să aștepte ca Roger să dea un semn de viață. Și, cum oboseala îi marca pe amândoi, consideră că era mai înțelept să amâne toată discuția până a doua zi.

— Bine, încuviință el cu mâinile în buzunare, tu iei patul și eu canapeaua.

— Jeff, te rog!

El însă ieșise deja. Îl ajunsese din urmă în bucătărie.

— Nu, Jeff!

— Mai avem încă multe de făcut, zise el pornind termostatul instalației de încălzit. Mașina nu este descărcată și în curând se lasă noaptea.

De data asta el nu protestă când ea îi interzise să iasă din casă.

Bucătăria era o încăpere mare, pătrată, cu mobile din 'er n
te stejar de culoare deschisă și cu un semineu imens din

cărămidă. O fereastră cu ochiuri mici de geam dădea spre pădure. În mijloc trona o masă grea, înconjurată de scaune rustice, un fotoliu-balansoar și o banchetă.

În timp ce Marilyn aducea ultimele bagaje, Jeff aprinsese un foc care trosnea vesel.

— De fiecare dată când vin aici, îi explică el, telefonez unei femei din sat care vine și face curățenie, pune bușteni în șeminee și aduce provizii pentru primele două zile.

Deschise frigiderul.

— Pot să-ți cer să te ocupi de salată în timp ce eu fierb legume? o întrebă el.

— Trebuie să te odihnești!

— Și să nu mâncăm nimic?

Marilyn privi exasperată pe fereastră câmpia cufundată acum în întuneric. N-ar fi trebuit niciodată să vin, se gândi ea. Cum voi putea să mă ocup de Jeff? Lui îi trebuie o femeie care știe să se ocupe de casă, ca Sue.

Jeff se apropie de ea.

— Privește, murmură el. La început, am plantat o grădină de zarzavaturi, dar prietenii mei din pădure au venit s-o devoreze; atunci, le-am lăsat-o lor și mi-am cumpărat legumele mele.

Un cerb se oprise la câțiva pași de casă. Ce bărbat ciudat, se gândi ea, care trăiește în mijlocul celor mai mari pericole și se preocupă de hrana unor animale sălbatice! Asta o făcea să-l iubească și mai mult.

— Ascultă, zise ea. As vrea să stai jos și să-mi spui cum să fac, de acord?

Cina i se păru extrem de ușor de pregătit și mai bună decât oricare alta.

— Mă duc să fac cafea, zise ea ridicându-se, și pentru asta nu voi avea nevoie de sfaturile tale..

— Perfect. În timpul acesta, eu am să dau câteva telefoane. Voi fi în camera mea.

Marilyn spălă vasele, incapabilă să-și dea seama dacă se simțea veselă sau tristă, mulțumită că împărțise cu el această masă simplă și delicioasă, dar îngrijorată de viitorul nesigur care o aștepta. Adora deja casa aceasta, și i-ar fi plăcut foarte mult să se simtă aici la ea acasă, dar poate că el va porni pe urmele nenumăratelor lui cuceriri...

Pregăti o tavă pentru cafea și o duse în cameră.

Jeff înlăturase cuvertura și se întinsese de-a curmezișul patului. Îl privi cu tandrețe. Dormea, cu telefonul încă alături de el. Puse aparatul pe noptieră, îi scoase pantofii și-l înveli cu cuvertura. Dacă-l dezbrăca, risca să-l trezească.

Își luă după aceea bagajele și se duse în salon. Găsi cearșafuri și pături în dulapul de lângă intrare, își puse cămașa de noapte de flanelă ca să se apere de frig și stinse lumina.

Se trezi sub razele unui soare plăcut de toamnă și privi cercetător în jur ca să afle unde se găsea, înainte de a recunoaște pătura cu motive indiene, în culori vii, în care se înfășurase. Se întinse încet, cam anchilozată de patul ei improvizat.

Păsările ciripeau vesel în pădurea din apropiere. Auzi pași pe pietriș și un râcâit la ușa-fereastră, pe care apărură imediat după aceea capul lui Jeff. Avea o figură odihnită și părea într-o dispoziție veselă.

Lăsa în mod vizibil impresia că revenea la viață în această casă puțin cam izolată la marginea acestei păduri.

Marilyn strânse suspinând cearșafurile și pătura înainte de a se duce la duș. O dată îmbrăcată, simți un miros delicios de cafea umplând casa și se repezi la bucătărie.

Jeff stătea în fața chiuvetei, privind pe fereastră. Când o auzi că sosește, se întoarse, îi zâmbi și-i întinse o ceașcă.

— N-am uitat, zise el.

— Mulțumesc.

Se așează la masă.

— Trebuie să recunosc că ești mult mai în largul tău decât mine într-o bucătărie.

— Perfect, zise el așezându-se alături de ea. De aceea, nu ve mai pune piciorul aici; cât privește restul casei, poți să alegi ce vrei. Livingul îți convine?

— Sunt multe de obiectat în privința priveliștii, te-am zărit când m-am trezit și...

— Mă simțeam puțin cam singur. Nu poți să-ți dai seama ce mulți prieteni poți să-ți faci cu un pumn de grăunțe. Păcat că nu ești pofticioasă.

— Cum vrei ouăle? întrebă ea ridicându-se de la masă.

Era acolo pentru a se ocupa de el și Jeff o învăță să pregătească ouă bătute. Fiecare fel de mâncare reușit o făcea să se bucure. Gătitul devenea o operație simplă și amuzantă ca un joc.

Îi vorbi despre asta în cursul plimbării lor prin pădure. Soarele încălzea plăcut ramurile copacilor și ei călcau pe un so acoperit de frunze galbene și roșii, de stejar și de arțar.

O liniște odihnitoare domnea sub arbori, punctată de piuitul păsărilor și de foșnetul frunzelor moarte sub pașii lor. Marilyn privea cerul albastru, fără nici un nor. Erau singuri pe lume numai ei amândoi, și ea ar fi vrut ca timpul să se oprească în loc..

Își ridică privirea râzând.

— Îți place să te tăvăleşti pe frunze? îl întrebă ea pe nepusă-masă

— Poftim?

— Iată problema ta, Jeff Thompson: nu mai știi să te amuzi ca un copil.

Strânse o mână plină de frunze uscate și i le aruncă în plină față

— Pentru că ești rănit, continuă ea. O să mă joc foarte, foarte înisistit

El o prinse de mijloc.

— Nu fi atât de sigură, riști să-l trezești pe lupul cel mare și rău! Marilyn se desprinsese cu un țipăt de bucurie.

— Ești aici numai ca să te distrezi!

— Exact.

El o prinse din nou cu brațul sănătos și o trase spre sine.

— Și în momentul acesta vei juca... jocul meu...

Un joc, se gândi ea. Iată la ce se limita el, din nefericire! Și ea va ieși din asta întotdeauna în pierdere.

Contemplă lung această față înnebunită de dorință. Era atât de bine să se arunce de gâtul ui, să-l sărute, să se lase atrasă în capcana dezmiardărilor lui și apoi... și apoi ce? Își arsese deja aripile abandonându-se astfel pasiunilor trecătoare ale lui Jeff.

— O să te obosești, replică ea prompt. De altfel, cred că o să plouă. Mai bine ne întoarcem.

Începu să plouă, într-adevăr. Două ore mai târziu, ploua cu găleata. Marilyn își petrecu după-amiaza învățând să facă sos pentru spaghetti.

Strângând masa după cină, el veni să-i mângâie umerii în timp ce ea se pregătea să spele vasele.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, îi ceru el.

Își trecu brațul sănătos în jurul mijlocului ei, își frecă obrazul de părul ei.

De data aceasta, ea abandonă totul, spălatul, curățatul, aranjatul, pentru a se lăsa condusă în dormitor.

Numai o rază de lună lumina intermitent mica încăpere. Ploaia se opri, dar se mai simțea încă umiditatea înconjurătoare.

— Ai dormit vreodată sub o plapumă din puf de gâscă? o întreba el descheindu-i nasturii jachetei. Este plapuma cea mai caldă care există, mai ales când o împarți cu cineva.

Ea se dezbracă în fața lui, urmând mișcările schițate de el.

— Vei vedea, nu vei avea nevoie nici de cel mai mic veșmânt, dedesubt.

— Te rog, Jeff!

— Știu, draga mea.

Fiecare mângâiere a lui era ca o atingere a soarelui: prea fierbinte, prea îmbietoare.

Ea se crispă.

— Nu vreau să joc jocul tău, Jeff.

— Nu mă joc, sunt serios.

— Dar...

O sărută ca s-o împiedice să vorbească și o conduse spre pat.

— Acum, zise el surâzând, va trebui într-adevăr să mă ajuti, deoarece sunt incapabil să mă dezbrac singur. Și cum sunt încă plătând, va trebui să fii foarte blândă.

Ploaia cădea din nou, în rafale, întunericul devenise acum total, dar ea avea impresia că-i vede mușchii încordându-se la atingerea mâinilor ei, corpul lui puternic care se întindea și se abandona mângâierilor ei. Îi auzea respirația tot mai grăbită și mai accelerată și, brusc, o sărută.

Se strecurară sub plapumă, cu trupurile înlănțuite, în timp ce ploaia bătea în geamuri.

Ea avea grijă să nu-l bruscheze, simțind uneori sub palmele ei bandajele de pe pieptul lui, dar bustul acesta rămânea același și rana se va vindeca repede, rămânând până la urmă doar o mică cicatrice albă; una în plus.

— Te iubesc, Marilyn, murmură el dintr-o suflare.

Își ascunse fața la umărul ei, sărutând-o fără încetare și repetând:

— Orice s-ar întâmpla, amintește-ți că te voi iubi întotdeauna.

*

*   *

Marilyn își întoarse capul pe pernă, în direcția zgomotului care o trezise. Ușa de la baie tocmai se închidea. Văzu locul gol

de lângă ea și zâmbi. Spusese că o iubea, că o va iubi întotdeauna. Casa aceasta era într-adevăr demnă de o poveste de basm.

Ținea atât de mult la el, încât se putea lipsi cu ușurință de copii dacă acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a-l păstra. Va lua legătura cu doctorul Carrow ca să-i anunțe hotărârea ei.

În clipa aceea sună telefonul și când ridică receptorul auzi vocea veselă a lui Roger.

— Jeff este sub duș, îi explică ea, mă duc să-l anunț.

— Nu-l deranjați. Spuneți-i să mă sune. Este vorba de muncă... viitoarea lui misiune.

Marilyn închise și rămase întinsă, cu ochii în tavan. Nu-i lăsau nici măcar timpul necesar să-și recapete puterile... I se strânse inima. Nu voia să treacă din nou prin pericole, să dispară iar, Dumnezeu știe unde și pentru cât timp...

Ușa de la baie se deschise tocmai când ea se hotărâse să se ridice.

— Bună, zise Jeff.

El își trecu mâna prin părul ud. Purta ca de obicei un prosop legat în jurul șoldurilor, care-i dezvăluia bustul musculos, dar ea nu văzu decât cicatricile și bandajele.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu-i nimic. N-aveam de gând să rămân în pat toată ziua.

O încercă o clipă tentația de a trece sub tăcere apelul lui Roger, să rămână acolo, cu ea, departe de restul lumii, dar alungă repede această idee știind-o iluzorie.

— A telefonat Roger. În legătură cu viitoarea ta misiune. I-am spus că-l vei suna.

— Viitoarea mea misiune...

Jeff zâmbi.

— Asta este ceea ce așteptam.

Se așează în fața aparatului și formă numărul.

Marilyn își luă blugii și porni spre living în căutarea propriilor ei haine. Ușurarea lui Jeff la ideea unei noi misiuni nu-i scăpase, risipindu-i ultimele sperante.

Se îmbracă încet, cu ochii pierduți în contemplarea câmpiei ude de ploaie. Continua să cadă o burniță fină și i se părea că picăturile reci o pătrundeau până în suflet.

Își puse o pelerină pe umeri și ieși. Casa i se părea brusc înăbușitoare și voia să fugă de Jeff, de conversația pe care o avea în momentul acesta.

Se făcuse frig afară, mai frig decât își închipuise. Ploaia îi biciuia fața. Începu să tremure.

— Marilyn!

Jeff apăruse în pragul bucătăriei.

— Ce faci?

— Iau aer.

— O să răcești. Vino.

N-avea nici un chef să-l asculte vorbindu-i despre planurile lui, despre hotărârea de a părăsi această casă.

Cu toate acestea, intră. La ce bun să-l supere? El nu-i promisese nimic, doar s-o iubească, de departe, de atât de departe...

O opri în trecere și o ajută să-și scoată pelerina.

— Ești udă, zise el. Scoate-ți blugii, am să te încălzesc.

Făcuse focul și ea se supuse, devenită insensibilă la gândul viitorului ei distrus, la faptul că erau ultimele minute care rămâneau de trăit.

— Te iubesc, Jeff Thompson, și sunt extrem de supărată pe Roge că te-a sunat. Nu vreau să plec din nou în misiune și să fii din nou rănit. Aveai dreptate crezând că nu voi suporta pericolele profesiei tale. Când te-ai aruncat în fața lui Bobby și când glonțul acela te-a atins... m-am gândit... la ce putea fi mai rău... și așa fi vrut să mor.

— Dar eu nu.

El îi luă fața în mâini și-și cufundă privirea în ochii ei.

— Pentru prima dată de ani de zile, nu mi-am dorit moartea. Mă gândeam la tine și-mi era teamă că nu te voi mai revedea niciodată.

Își trecu degetele în jurul conturului urechilor ei.

— Ajungând la spital, i-am mulțumit lui Dumnezeu că m-a lasat în viață și am jurat să nu mă mai îndepărtiez de tine, nicio dată.

— Dar... munca ta?

— Voi prelua postul lui Roger, la Washington. El vrea să se retragă și m-a propus direcției să-i preiau atribuțiile. Dacă ei ar fi refuzat, mi-aș fi dat demisia.

O sărută.

— Ei însă, au acceptat, oficial. Mă așteaptă o funcție foarte respectabilă, Marilyn. Mi-ai purtat încă o dată noroc.

O strânse la piept.

— Vrei să te căsătorești cu mine, Marilyn? La bine și la rău? Definitiv și pentru totdeauna?

— Oh, Jeff! Eram atât de nefericită! Te iubesc atât de mult!

— Adevărat? Va trebui să mi-o dovedești.

O conduse spre canapea și începu s-o mângâie încetisor.

— Ce-ai spune de unul dintre acei bebeluși drăguți despre care am vorbit? Cred că ne-ar reuși de minune.

— Pe bună dreptate, murmură ea. Doctorul mi-a spus că dacă vreau să am copii, n-ar trebui să mai aștept mult, pentru că...

— O să rezolvăm asta, dar încetează cu vorba!

O sărută pe gât, pe umeri.

— Avem lucruri mult mai importante de făcut.

Marilyn îl înconjură cu brațele și-l trase spre ea. Jeff avea perfectă dreptate.

Sfârșit